SIMON CRITTLE

SON BABA

Amerika'nın son mafya babası Joey Massino'nun gerçek yaşam öyküsü...

Son Baba / Simon Crittle
Orijinal Adı: The Last Godfather -The Rise and Fail of Joey Massino-

1. Basım: Eylül 2006

Yayıncı: Namık Kemal Atalay
Genel Yayın Yönetmeni: Hasan Öztoprak
Çeviri: Eda Aksan
Yayına Hazırlayan: İdil Dündar
Kapak Tasarımı: Mithat Çınar
Sayfa Düzeni: Çiğdem Dilbaz

Şefik Matbaası'nda basılmıştır.
Marmara San. Sit. M Blok No: 291
İkitelli - İstanbul
Tel: (0 212) 472 15 00/3 hat

Kütüphane Bilgi Kartı (CİP):
Simon Crittle
Son Baba
Biyografi, Araştırma
İstanbul, Dharma Yayınları, 2006, 208 sayfa

ISBN: 9944-986-41-0

Dharma
Yayınevi: İstiklal Cad. Tütüncü Çıkmazı
No: 3/3-4, Galatasaray/Beyoğlu, istanbul
Tel: (0 212) 249 10 65-66-67 • Faks: (0 212) 249 10 99
e-posta: editor@dharma.com.tr

Satış ve Dağıtım: Mollafenari Sok.
No: 17 Cağaloğlu/İstanbul
Tel: (0 212) 512 81 21 • Faks: (0 212) 512 50 21
e-posta: dharma@dharma.com.tr
internet satış adresi: www.dharma.com.tr

Son Baba

Joey Massino'nun Yükselişi ve Düşüşü

Simon Crittle

Çeviri: Eda Aksan

Mark ve Susan için.

Tüm yardımları için James Elder, Jami Schievelbein, Kati Cornell Smith, David Smith ve Samantha Ward'a teşekkür etmek istiyorum.

Joe Pistone'un Önsözü

Çetenin başıma 500.000$ ödül koyduğunu duydum ve bu nedenle artık gerçek adımı kullanmıyorum. Bir adım önde olabilmek için, ehliyetimden çek defterime kadar birçok yerde farklı takma adlar kullanıyorum. Saklanarak yaşamak bana FBI için gizli ajan olarak çalıştığım günlerden kalan bir miras. O zamanlar da sahte bir adım vardı. Bu adı duymuş olabilirsiniz: Donnie Brasco. Bu adı bir film için de kullandılar. Daha önce, sadece çetedekilerin beni çağırmak için kullandıkları bir isimdi.

Çetedeki adamlarla ilgili bir ya da iki şey biliyorum. Beş yıl boyunca onlardan biri gibi görünmeye çalıştım. Onların havasını soludum, evlerinde akşam yemekleri yedim ve işledikleri suçlara ortak oldum. New Jersey, Paterson'da bir sokak çocuğu olarak büyüdüğüm için, onların deyimiyle tam bir "Zeki çocuk"um. Eski mahallemdeki çeteden adamları tanıyor, onların nasıl konuştuklarını ve yürüdüklerini biliyordum. Bu nedenle Brasco rolünde rahattım. Çete içindeki yaşam iyi yemekler yemekten, kaliteli giyinmekten ve hesaplar yapmaktan ibaretti. Benim gangster olduğumu düşünen insanlardan saygı görüyordum. Ancak zamanımın çoğunu kanıt toplayıp öldürülmemeye çalışarak geçiriyordum. Eğer

benden şüphelenselerdi ya da daha kötüsü, benim köstebek olduğum fark etselerdi, şu anda bu satırları yazıyor olmazdım.

İnsanlar benim çeteyi çökertmek adına çok şey yaptığımı söylüyorlar. Ancak bunun yarısı doğru. Evet, birçok kötü adamı demir parmaklıkların arkasına koydum ama çete tamamıyla ölmedi. New York'ta suç olduğu sürece, kötü adamlar bunu organize etmeye çalışacaklardır. Yine de çetenin eskisi gibi olmadığı söyleniyor. Kötü adamlar günümüzde gelenekleriyle eskisi kadar övünmüyor. Onlar eski yollardan dört ya da beş kuşak daha uzaktalar. *Omerta'nın* (İtalyanca, suskunluk yasası) bir anlamı vardı. Günümüzdeki adamlar yakalandıkları an konuşmaya başlıyorlar. Eski günlerde, bu adamları yakaladığınızda onları sadece yakalamış olurdunuz. Hikâyenin sonu gelirdi ve tek kelime konuşmazlardı.

Eski geleneklere bağlı kalan tek bir büyük çete adamı vardı. Adı Joey Massino'ydu. Onu eski günlerden tanıyordum, eski tarz gangsterlerin sonuncusuydu. Joey, John Gotti gibi ortalıkta dolaşıp gösteriş yapmıyordu. Asla ortalıkta görünmez, gece kulüplerine gitmezdi. Radarın altında uçardı. Ancak asla hata yapmazdı. Joey soğukkanlı bir katildi. Bugün bile oldukça korkulan bir kişiliktir. Sokaklardaki ünü onun kadar büyüktü ve Joey gerçekten büyük bir adamdı.

Ancak, aynı zamanda kendine has bir espri anlayışı vardı. Çetedeki gizli yardımlarım ortaya çıktıktan sonra, mahkemede Joey'ye karşı tanıklık yaptım. Bir gün mahkemede bana "Hey, Donnie, filmde beni kim canlandıracak?" diye sordu. Ben de "Joey, bir sorunumuz var. Yeteri kadar şişman bir aktör bulamıyoruz," dedim. Ancak son gülen Joey oldu. Beraat etti ve Bonanno Suç Ailesi'nin başına geçti.

Bonanno Ailesi, içine sızdığım aileydi. Brooklyn'in dışından Dominick "Sonny Black" Napolitano adındaki adam tarafından idare edilen bir grupla bağlantıya geçtim. Sonny ve Joey birbirlerine çok benziyorlardı. Her ikisi de ünlerini kamyon hırsızı olarak yapmışlardı. O dönemde Aile, içerideki bir güç mücadelesiyle boğuşuyordu. 1981'de muhalif gruplardan birinin başındaki üç lider öldürülmüştü. Artık, Joey'nin vur emirlerini Sonny'yi de yanına alarak verdiğini biliyoruz.

Havada her yöne kurşunlar uçuştuğu için amirlerim beni sokaklardan almaya karar verdi ve sessizce Bonanno'lara tehlikede oldukları haber verildi. Korunmam için, benim bir köstebek değil de bir ajan olduğumu bilmeleri gerekiyordu. Çok kısa bir süre sonra Sonny ortadan kayboldu. Cesedi birkaç yıl sonra Staten Island'da derin olmayan bir mezarda bulundu. Sokaklarda söylenenlere göre, benim ekibine katılmama izin verdiği ve ailenin onurunu zedelediği için öldürülmüştü.

Sonny'nin ölümünden kısmen sorumlu olduğumdan, bu benim için her zaman acı veren bir konu olmuştur. Ben kötü adamları hapse atmak için casusluk yapıyordum, onların ölmesi için değil. Her zaman Sonny'nin katillerinin cezalarını bulmalarını diledim. Bunun için yirmi yıldan daha fazla beklemem gerekti. Emri veren Joey'ydi. 2004 yılında bu cinayetten -diğer altı cinayetle birlikte- hüküm giydi ve ömür boyu hapse mahkûm edildi. Ucuz atlattık, diye düşünüyorum. Artık sadece New York sokakları daha güvenli değil, kişisel olarak, onun mahkûmiyeti benim sahte isimlerimden biri olan Donnie Brasco defterini de kapatıyor.

Giriş

Jüri kararı okunduktan sonra Joseph Massino döndü ve karısı Josephine'e bakıp omuzlarını silkti. Her şeyi kaybetmişlerdi. New York'taki beş mafya ailesinden birinin, Bonanno'ların patronu yedi cinayetten suçlu bulunmuş ve yaklaşık 10 milyon dolarlık tazminat hakkını kaybetmişti. Ayrıca, bir sonraki davada ölüm cezasıyla yargılanacaktı, mahkûmiyet kesin gibi görünüyordu.

Massino Brooklyn federal mahkemesinin yan kapısından çıkartılırken, Josephine olanlara inanamıyor, donmuş gibi oturuyordu. Dar pantolon-ceket takımı, renkli gözlükleri ve koyu kahverengi saçları duyduğu dehşeti tamamlıyordu. Tam arkasında sert ifadeli *New York Post* muhabiri Steve Dunleavy oturuyordu. Haftalardır içten köşe yazılarıyla gangsterin karısına destek oluyordu. Avustralyalı şimdi harekete geçmişti ve o kadar yakındı ki, Josephine nefesini hissedebiliyordu. "Josephine," dedi. "Bir açıklama yapmak ister misin?" Kadın cevap vermeyince iri yarı koruması Dunleavy'ye baktı ve başını salladı. Bu sırada mahkeme salonu boşalmıştı. Josephine yavaşça ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. Koridora çıktığında basın etrafını sardı ve onu asansöre kadar takip etti. Davacı taraf, geleneğe uyarak davalı tarafın

asansöre binmesi için bir kenarda bekliyordu. Basın hiç anlayışlı değildi, ben de dahil olmak üzere, yarım düzine muhabir arkasında toplandık. Kapılar kapanmadan önce Josephine'in koruması geldi, onu kolundan tutup asansöre çekti ve bizi eli boş bıraktı.

Mahkeme salonunun dışında hükümet bir basın toplantısı yapmaya hazırlanıyordu. Sırtımızda televizyon kameralarıyla mikrofonun altında toplandık. Tam o sırada Josephine çevresindekilerle birlikte binadan çıkıp önüne bakarak yanımızdan geçip gitti. Dunleavy onu Brooklyn'deki Cadman Plaza'ya kadar yirmi adım geriden takip etti. Basın toplantısının başlamasıyla onları gözden kaybettik. Avukat Roslynn Mauskopf, "Joseph Massino, Bonanno Suç Ailesi'nin kanlı tarihinde yirmi yıldan daha uzun bir süre hükümdarlığını sürdürdü," diyerek söze başladı. "O, New York sokaklarında dolaşan son patrondu. Bu mahkûmiyet organize suçlara karşı olan savaşımızda çok önemli bir adımdır."

Ancak büyük haber henüz açıklanmamıştı. Mahkemeyi terk ederken hiç kimse altmış bir yaşındaki Massino'nun bir mahkeme görevlisinin kulağına eğilerek "Yargıçla konuşmam gerek," dediğini fark etmemişti. Söz konusu şartlar altında bu olağandışı bir istekti. Yine de görevli kabul etti ve şişman gangster polis merkezine götürülmek yerine Yargıç Nicholas Garaufis'in odasına çıkarıldı. Mahkemenin son on haftası boyunca, Massino'nun avukatı ısrarla müvekkilinin suçlu olmadığını savunmuştu. Şimdi, yargıcın köşedeki odasında, Manhattan Köprüsü ve Empire State binasını kapsayan manzaranın önünde duran Massino inanılmaz bir giriş yaptı. "Konuşmaya hazırım."

Yargıç Garaufis bile Joe Massino'nun açıklayacaklarının önemini kavrayamazdı. Bonanno'ların patronu, yetkililere

kurbanlarından ikisinin gizli mezarlarını ve bir sonraki davada Massino'ya karşı çıkacakken bir suikast sonucu öldürülen federal savcının davasıyla ilgili delilleri verecekti. Ancak yargıç odada çok muazzam bir şeylerin gerçekleştiğinin farkındaydı. O sadece konuşmaya gönüllü olan bir mafya babası değildi - her ne kadar bu New York'ta bir ilk olsa da. O Joseph Massino'ydu, son Beş Aileden birinin sokaklarda dolaşan patronu, tartışmasız Amerika'daki en güçlü suçlu. Bonanno Suç Ailesi'ni yok olmanın eşiğinden acımasızca geri döndüren kişi. Adamlarına sadakat, şeref ve gizliliğe her şeyden daha çok değer vermelerini öğreten kişi.

Massino'nun yaptığı anlaşmanın -cinayet suçlamalarından çarptırıldığı ölüm cezasından kaçmak için yaptığı itiraf— manşetlere taşınması yaklaşık altı ayı buldu. Ancak 30 Haziran 2004'te, Yargıç Garaufis'in odasında tarih yazılmıştı. Son Mafya Babası suskunluk yeminini bozmuştu.

Bu kitap yaşanan tüyler ürpertici olayları ve olağandışı ihaneti anlatan ilk metindir.

Bir

KOLAY ÖLÜM

Yaşamının son gününde Gerlando Sciascia, ince telli gri saçlarını her zamanki gibi geriye doğru kabartarak taradı. İki gümüş çizgi şakaklarından başlayıp kulaklarının arkasına doğru uzanıyor ve kafasının arkasında diğer saçlarla karışıyordu. Son olarak, favorilerini çenesiyle aynı hizada olacak şekilde sivri uçlu birer çizgi gibi şekillendirdi. Daha sonra baklava desenli kırmızı süveterini, gri bol pantolonunu ve deri ceketini giydi. Her zamanki gibi kusursuz görünüyordu.

Saçları, diğer sıradan görünümlü adamlara göre en ilgi çekici özelliğiydi. Altmış altı yaşındaki Sciascia, orta boylu ve yapılı, uzun ince burunlu ve küçük siyah gözlü bir adamdı. Karısı ve harika kızıyla birlikte Bronx'un şık bir evinde yaşıyordu. Oldukça sıradan bir görüntüsü vardı - insanlar ona yaşamını nasıl kazandığını sorduklarında, onlara inşaat işinde olduğunu söylüyordu. Ancak gerçekte, geçiminin büyük bir kısmını Doğu Tremont Bulvarı'ndaki mücevher mağazasından sağlıyordu. Saç biçiminden de anlaşılacağı gibi, Gerlondo Sciascia sıradan olmaktan çok uzaktı.

Sciascia 18 Mart 1999'da mağazasına geldiğinde onu bekleyen bir mesaj buldu. Bir kâğıt parçasının üzerinde "Pat D 79" yazıyordu. Sciascia, Upper East bölgesindeki bir toplantıya çağrılmıştı ("79" Manhattandaki Yetmiş Dokuzuncu Sokak anlamına geliyordu). Cross Bronx tercihli yoluna girdi ve East River boyunca devam edip güneye, Harlem River Drive'a döndü. Arabasını park etti ve bir blok öteye, Birinci Cadde ile Yetmiş Dokuzuncu Sokak'ın köşesindeki kirli bir restoran olan Café 79'a doğru yürümeye başladı. Tek başına içeri girdi ve gri vinil bölmelerden birine oturdu.

Sciascia, yağlı bir yemek ve meslektaşlarıyla sohbet etmek için orada bulunduğunu sanıyordu. Bilmediği ise, kurşun dolu cesedinin sonunda en çok korkulan ve ele geçirilemeyen -ve birçoklarının aslında öldüğüne inandığı- New York mafyasının çöküşüne sebep olacağıydı.

2004 nisanında, kızarmış gözlerle federal mahkeme binasının altıncı katını doldurdular. Hepsi sıradan, sıkı çalışan insanlardı; taksi şoförleri, hemşireler, büro çalışanları ve öğretmenler. Okula giden çocukları, ödemeleri gereken faturaları ve eve gittiklerinde başa çıkmaları gereken baş ağrıları vardı. 422 kişiden hiçbiri diğerini tanımıyordu, ancak ortak bir durumu paylaşıyorlardı: onlar jüri üyeleriydi.

İlk jüri topluluğu saat 11'de binanın devasa büyüklükteki resmi duruşma salonuna getirildi. Meraklı fısıldaşmalar ve şaşkın ifadeler duyuluyordu. Çoğunluk, altmışların dekoruna kaderlerine boyun eğmiş, anlamsız bir ifadeyle baktı. Yan kapı açıldı ve "Herkes ayağa kalksın!" emriyle Yargıç Nicholas Garaufis arkasında uçuşan siyah cüppesiyle salona girdi. Orta boylu, soluk yüzlü, gri saçlara ve tıknaz, sıcak bir yüze sahip olan Yargıç Garaufis kürsüdeki yerini aldı. Jüriye geniş bir gülümsemeyle günaydın demeden önce, metal çerçeveli

gözlüklerinin arkasından bir evrak yığınını inceledi. Onlara nazikçe, demokratik bir toplumun en önemli görevini yerine getirmeleri için buraya çağrıldıklarını açıklamaya başladı. Ve sözlerine hiç ara vermeden ya da uzatmadan ilk bombasını patlattı.

"Siz burada Bonanno Suç Ailesi'nin patronu olduğu iddia edilen Joseph Massino'ya karşı ABD'nin açtığı davanın jüri adaylarısınız." Jüri sessizleşti - birer New Yorklu olarak başka bir açıklamaya ihtiyaçları yoktu. Yargıç haraç alma, uyuşturucu kaçakçılığı ve yedi cinayetten (Massino, Gerlando Sciascia'nın ölümünden başka bir davayla suçlanıyordu) meydana gelen suçlamaları okurken jüri üyeleri huzursuzca yerlerinde kıpırdanıyordu. "Mahkemenin altı hafta sürmesi bekleniyor," diye hızla devam eden Yargıç, jüri üyelerine odanın ön tarafında oturan tıknaz adamı gösterdi. O ana kadar jüri, etrafındaki avukat ordusundan dolayı onu zorlukla görebilmişti. Ama işte kanlı canlı oradaydı: Joseph Massino.

Yargıç Garaufis, sanıktan kalabalığa takdim edilebilmesi için ayağa kalkmasını istedi. Gümüş gri bir takım ve açık yakalı beyaz bir gömlek giyen Massino ayağa kalktı, topluluğa döndü ve acemice el salladı. O anda, sıradan bir adamdan hiçbir farkı yoktu. Ancak hükümet bu konuda daha bilgiliydi. Yargıç bir önceki mahkeme oturumunda jüri üyelerinin isimlerinin gizli kalmasına karar vermişti. "Potansiyel ve kesin jüri üyelerinin kimlikleri gizli kalacaktır," demişti Yargıç Garaufis jüri üyelerine. "Kesinleşen jüri üyeleri her gün mahkeme salonuna getirilip götürülecektir." FBI Massino'nun sıradan bir adam olmadığını biliyordu.

Sonraki birkaç haftada jüri sayısı davalı ve davacı avukatlar tarafından azaltıldı. Potansiyel jüri üyeleri otuz sekiz sayfalık bir testi cevapladılar. Testte "Mafya adı verilen bir topluluğun gerçekten var olduğuna inanıyor musunuz? *Sopra-*

noları duydunuz mu?" gibi sorular vardı ve çoğunluğunun cevabı evetti. Müşteri hizmetlerinde çalışan iki çocuk annesi bir kadın, sorular için yeniden çağrıldığında gözyaşlarına boğuldu ve korktuğunu söyledi. "Filmlerde görmüştüm. Mafya delilleri yok edebilir." Bir başka kadınsa, babasının çete tarafından öldürüldüğünü söylemişti. Savcılar kadının hikâyesini incelediklerinde, babasının bir zamanlar John Gotti'nin güvenilir yardımcısıyken 1991'de Brooklyn yolunda vurulmuş olarak bulunan Bartholomew "Bobby" Borriello olduğu ortaya çıkmıştı. (Kadın jüri görevinden muaf tutulmuştu.) Ve hikâye böyle devam etti. Zihinleri uyuşturan iki haftadan sonra, Massino davasının jürisi dört erkek ve sekiz kadından meydana gelecek kadar azaltılmıştı.

Joseph C. Massino 10 Ocak 1943'te doğdu. Queens'in yerlisi olarak mafyada adını ilk kez araba hırsızı olarak duyurdu ve Bonanno Suç Ailesi'nin içinde hızla yükseldi. Massino 1960, 70 ve 80'lerdeki uzun çalkantılı dönemlerden sonra ailenin yeniden yükselişinde adeta itme gücüydü. Er ya da geç, uluslararası bir suç organizasyonunun elebaşı haline gelecekti.

Kariyerinin ilk yıllarında Joey Massino, çalıntı bir arabanın arkasında olduğu kadar ticari mutfaklarda da çalıştı. Başarılı bir aşçı olarak şarküterilerde, endüstriyel mutfaklarda, yiyecek - içecek firmalarında ve restoranlarda yemek hazırladı. Ağzında sakızla ve bileklerine kadar yağ içindeyken, dilimleyip doğrayarak kızartırken, yalnız başına düşünebilmeye zaman ayırmanın mutluluğuyla kaynayan bir ocağın karşısında en iyi kararlarını almıştı. En çok sevdiği uğraşlardan biri yeni tarifler hayal etmek ve onları denemekti. Bunun en büyük kanıtı, devasa göbeğiydi. Massino oldukça iri yapılıydı ve bir seferinde neredeyse 180 kilo olmuş ve ancak paytak

bir şekilde yürüyebilir hale gelmişti. Yine de onun kadar önemli bir adamın paytak yürüyüşünün eğlence konusu olması mümkün değildi. Dev omuzları ve kalın boynu vücudunun geri kalanıyla orantılıydı, bu nedenle görünüşünün tamamı ürkütücü bir boğayı andırıyordu. Koyu saçlarını yatırarak arkaya doğru tarar, geniş alnını ve canlı yanaklarını ortaya çıkarırdı. Alnındaki derin izler ve parmak kalınlığındaki kaşları ona karanlık bir ifade kazandırıyordu.

Massino yiyecek içecek alanına "Amca" adını verdiği bir adam için çalışarak girdi. Tabii ki bu adam onun gerçek amcası değildi, ancak her iki adamın da aynı ağaçtaki elmalar olduğunu söyleyebilirdiniz. "Amca" aslında Bonanno Ailesi'nin ün salmış gangsteri Phillip "Rusty" Rastelli'ydi. Massino, Ridgewood yakınlarındaki Grover Cleveland Lisesi'ni mezun olmadan bıraktıktan sonra onun yiyecek - içecek firması için çalışmaya başladı. Rastelli 5 ile 8 arasında çalışmanın yanı sıra, ünlü bir uyuşturucu dağıtıcısı, tefeci, şantajcı ve pek çok suçla birlikte karısını da öldürdüğünden şüphelenilen bir katildi. Gümüş rengi kamyon filosunun dışında (yemek arabaları ya da şoförlerin deyişiyle "böcek arabaları") kârlı bir kumarhaneye de sahipti. Eline fırsat geçer geçmez Massino da akıl hocasının yolundan yürüdü ve kendi yiyecek içecek kamyonunu satın aldı. O günden itibaren, dağ gibi bir adam olan Joe Massino'nun küçük gümüş rengi kamyonuyla Queens'teki duraklar ve fabrikalar arasında gidip gelen görüntüsü, onu gözetlemekle görevli FBI ajanları için alışılmış bir hal aldı. Sattığı keklerle ilgili aralarında "Bir tane sana bir tane de bana," diye dalga geçerlerdi.

Massino yemek kamyonetini kullanıp diğer yandan da araba çalarak kendi ismini yaparken Aile, adaşı Joseph "Joe Bananas" Bonanno tarafından yönetiliyordu. İçki yasağı sırasında kaçak alkol işinden dolayı çıkan büyük çete savaşının

sonunda, 1931'de Lucky Luciano'nun New York'un Beş Ailesini birleştirmesiyle, yirmi altı yaşındaki tıknaz Sicilyalı başa getirilmişti. Bonanno, Aile'yi yaklaşık kırk yıl yönetti, Kennedy'lerle yakınlığı olduğu söylenirdi ve hem Las Vegas hem de Küba'da dev kumarhane zincirleri vardı. Beş Aileyi temsil eden *Mafya Kurulu'nun* bir üyesi olarak eski Sicilya'nın şeref kanunlarına inanır ve Amerika'da doğan benzerlerini küçümserdi. Bonanno'nun oğlu Bill verdiği bir röportajda onu, "O insanlara neyin yanlış ve neyin doğru olduğunun öğretildiği bir kültür ve gelenekten geldi," sözleriyle anlatmıştı. "Bunları bu ülkeye aktarmak istediklerinde ise, gelenek Amerika toplumunun pazar zihniyetiyle sulandırıldı. Aile bağları, güven, sadakat ve itaate -bizi bir arada tutan şeyler- artık pek rastlanmıyor."

Altmışların ilk yıllarıyla birlikte Bonanno'ların güven ve sadakat güçleri azalıyordu. Başsavcı General Robert Kennedy'den rakip çete Carlo Gambino'ya kadar, çok güçlü düşmanları vardı. Bonanno zaman kazanmak için 1964'te kendi sahte kaçırılma olayını organize etti. 1966'da yeniden ortaya çıktı ancak Ailenin kontrolünü asla geri kazanamadı. Sonunda şerefli bir şekilde ayrılıp emekli olarak 1983'te otobiyografisini yazdığı Tucson, Arizona'ya yerleşti. (İlginç olan, daha sonraki yıllarda Manhattan Başsavcısı Rudy Giuliani'nin kitabı Kurul'un varlığını ispat etmek için kullanıp, Bonanno'nun da dahil olduğu beş Ailenin patronlarından dördünü 1980'lerde hapse atmış olmasıdır.) Bonanno 2002 yılında doksan yedi yaşında öldü. Oğlu Tuscon'daki evini mümkün olan en kısa zamanda eBay'den satışa çıkardı.

Bonanno'nun emekliliğiyle birlikte, aile üyelerinin kontrolü elde etmek için yaptığı "Banana Savaşı"ndan hemen sonra yeni patron olarak Rastelli ortaya çıktı. Hükümdarlığı kısa ve kolay oldu. 1975'te haraç toplama suçundan hapse girdi ve

on yıla mahkûm edildi. Aynı dönemde, Joseph Bonanno'nun yardımcısı ve o çağın en acımasız gangsterlerinden biri olan Carmine Galante, on iki yıllık eroin kaçakçılığı mahkûmiyetinden sonra serbest bırakılmıştı. Rastelli'nin arkasından Aile'nin kontrolünü ele geçirmeye çalıştı. Galante'nin Bonanno çetesinin üzerindeki öldürücü etkisi, 1979'da Brooklyn, Bushwick'te Joe ve Mary'nin Restoranı'ndaki terasta öğle yemeği yerken öldürülmesiyle şaşırtıcı bir şekilde son buldu. Galante'nin, dudaklarının arasında hâlâ yanan sigarayla yerde yatan cansız bedeninin resmi New York mafyasının çalışmalarını gösteren en önemli görüntülerden biridir.

Rastelli, 1991'deki ölümüne kadar Aile'nin resmi patronu olarak kaldı. Ancak Rastelli'nin en güçlü önderi, Aile'yi seksenlerin başından beri yöneten Joe Massino'ydu. Massino, sessizce New York'un yeraltı suç dünyasının en korkulan kişiliklerinden biri olmuştu. (0 kadar güçlüydü ki, doksanların başında kamyon şoförleri sendikasının da dahil olduğu bir şantaj suçlamasından dolayı kısa bir süre hapse girdiğinde bile Aile'nin gerçek patronu olmaya devam etti.)

Gücünün zirvesindeyken Massino'nun emrinde 100'den fazla adamı vardı. Örgütünün kolları New York'tan Kanada'ya ve oradan anavatanı Sicilya'ya kadar uzanıyordu. Araba hırsızlığı, haraç, yasadışı bahis oyunları, borsa dolandırıcılığı ve tefecilik, işlerinden bazılarıydı. Aileyi Donnie Brasco (Gizli FBI ajanı Joseph Pistone, Donnie Brasco sahte adıyla bir mücevher hırsızı olarak Bonanno ailesinin içine sızmıştı; Pistone'un daha sonra yaptığı şahitlik iki yüz gangsteri hapse gönderdi) şokundan sonra yeniden canlandıran da yine Massino'ydu. Daha sonra, küçük düşürülen Bonanno ailesi Beş Ailenin suç sendikasından çıkarıldı ve ölüme mahkûm edildi. Ancak zekâ ve kaba kuvvetle Joey Massino onları yeniden yaşama döndürdü.

Kanun adamları genellikle Massino'yu Gambino Ailesi'nin patronu John Gotti ile karşılaştırırdı. Her ikisi de kendilerini sokaklarda yetişmiş gerçek "işçi" gangsterler olarak tanıtırlardı. Gerçekten de, her ikisi de araba hırsızları olarak işe başladı ve New York'un aynı bölgelerinde çalıştılar. Onlar iş arkadaşı, yakın arkadaş ve komşuydu; Queens, Howard Beach'te birbirlerinden iki blok ötede oturuyorlardı. Ancak en çok göze çarpan ortak özellikleri, her ikisinin de korkuyu bir silah olarak vekillerini kontrol etmek ve rakiplerini dehşete düşürmek için kullanabilmesiydi. Gotti gibi Massino da soğukkanlı bir katil, tehlikeli ve dikkatli bir patrondu. İfadesine göre, bir kez Queens'teki bir apartmanda sahte bir alacak anlaşmasında sigara kaçakçılığı yapan bir adamı yem olarak kullanmıştı. Adam merdivenlere ulaştığında Massino ve suç ortağı adamı alnından vurarak yere indirmişti. Daha sonra yapılan otopside kurbana sağ gözü, çenesi, çenesinin sol tarafı, göğsü, boynu ve sağ başparmağı olmak üzere altı kez ateş edildiği ortaya çıktı. Parmağındaki yara, büyük bir olasılıkla adam yüzüne ateş edildiğinde kendini korumaya çalışırken olmuştu.

Massino ve Gotti korkulan iki adam olmalarına karşın, benzerlikleri burada son buluyordu. Gotti'nin egosu, ünü kadar büyüktü. Pahalı giysiler giyer, toplantılarda boy gösterir ve televizyon muhabirleriyle şakalaşırdı. Sonunda kendi sesinin kurbanı oldu ve telefonlarının gizlice dinlenmesiyle yakalanıp hapse girdi. Hapishanede tek kelime dahi edemeden gırtlak kanserinden öldü. Onun aksine, Massino özellikle 1993'te hapisten çıktıktan sonra parlak ışıklardan kaçındı. O dönemden sonra toplum içinde ender olarak görüldü. Düğünlere ve cenazelere gitmedi. Sadece evi ile işi arasında gidip geliyor, bir de Queens'teki CasaBlanca adlı restoranına gidiyordu. İşi o kadar abarttı ki, adamlarına herhangi bir konuşmada adını anmamalarını emretti. Adamları onun adını kul-

lanmak yerine kulaklarına dokunarak anlaşıyorlardı. Bu, adamları patronlarının adını kullanmak yerine çenelerine dokunan Genovese Ailesi'nin patronu Vincent "Çene" Gigante'den alınan bir hareketti.

Massino'nun gücünün kaynağı aslında onu tanımamanızdan kaynaklanıyordu. On yıl içinde, daha iyi tanınan Gambino ve Genovese Ailelerinin kazançlarını sessizce geçerek Bonanno Ailesi'ni Amerika'daki en güçlü suç örgütüne dönüştürdü. (Bonanno'nun adamlarından bir tanesi 2002 yılında yakalandığında Aile malının yaklaşık 100 milyon dolar olduğu ortaya çıkmıştı.) Massino'nun benzerleri teker teker kaybetti, ya ömür boyu hapse mahkûm edildiler ya da daha küçük işlerle uğraşmak zorunda kaldılar. Colombo'nun patronu Carmine "Junior" Perisco yüz yıl hapse mahkûm edildi ve Gigante'nin sonu Greenwich kasabasının sokaklarında bornoz ve terliklerle dolaşmak oldu. Ancak Massino onların anlamadığı bir şeyi anlamıştı. O geçmiş çağdan geliyordu ve eski dünyanın son gangsterlerindendi. Geleneksel açıdan kendini gizli tutmanın mafyanın şeref, saygı ve gizlilik gibi değerleri kadar önemli olduğunu biliyordu. Massino asla bir kitap yazmadı ya da röportaj yapmadı. (Ona davasından önce bir röportaj yapmayı teklif ettiğimde güldü ve "güzel bir gün geçirmemi" diledi.) 2003 yılında yakalandığında zor günler geçirmeyen ya da görülecek davası olmayan tek New York patronuydu.

İşte bu nedenle, o Son Mafya Babasıydı.

Gerlando Sciascia, Mart 1999'da sabah saat 11'de mesajı aldıktan sonra Bronx'ta bir Protestan kilisesinin karşısındaki çıkmaz sokakta öldürülmüştü. Bir görgü tanığı bir kamyonetin hızla gözden kaybolduğunu ve arkasından cesedi fark ettiğini söylemişti. Sciascia'nın bacakları dışa doğru ayrılmış ve

kafası sağ tarafa doğru kaymıştı. Sokaktaki insanlardan biri *New York Post'a* "Orada sanki birinin büyükbabasıymış gibi yatıyordu," demişti.

Sciascia'ya yakından beş el ateş edilmişti. İki kurşun kafasından, bir tane boyundan ve iki tane de gövdesinin solundan çıkarılmıştı. Daha yakın incelemenin sonucunda dedektifler kafasının yanındaki kuru kanı fark ettiler. Vücudun yerdeki kısımları kuruyken burada kanama olmuştu. Sciascia'nın belirsiz bir mesafeden vurulduktan sonra yüzüstü yere düştüğüne ve kısa bir süre sonra sokağa bırakıldığına karar verdiler. Ceset kaldırılıp Tıbbi İnceleme Ofisi'ne götürüldü. Polisler Sciascia'nın adını bilgisayara girdiklerinde onlarca yıl öncesine dayanan dosyalarla karşılaştılar. Morgda yatan kurşun dolu vücut, polislerin sokaklardan topladığı ortalama pisliklerden biri değildi; Sciascia, bir mafya üyesiydi.

Gerlando Sciascia Sicilya'dan ABD'ye 1955 yılında, on dokuz yaşındayken göç etti. 1970'lerin ortalarına gelindiğinde Bonanno Ailesi'nin bir üyesi olarak tanınıyordu. Ailenin Sicilyalı "ustalarından" bir tanesiydi. Öldüğünde ise, Bonanno'nun 1930'lardan beri aile toprağı olan Montreal'deki kuzey bölgesinin sorumlusuydu. Sciascia sokaklarda "Kanadalı George" olarak tanınır ve sınırın her iki tarafında da güçlü bir figür olarak kabul edilirdi. Emrinde bir düzineden fazla mafya askeri vardı ve en az dört çete yuvası cinayetinde suç ortağı olarak kabul ediliyordu.

Genellikle Brooklyn ve Montreal bölgesinde yoğunlaşan birçok Sicilyalı Bonanno gibi, Sciascia da eroin kaçakçılığından servet yapmıştı. Aile 1960'lardan beri Kanada'dan New York'a kaçakçılık yapıyordu. 1983'te Sciascia -John Gotti'nin erkek kardeşi Gene ile birlikte- sınırdan kırk altı kilo eroin geçirmekle suçlanan ve iddianamede adı geçen on üç adamdan

biriydi. Sciascia mahkeme celbini alır almaz Montreal'e uçtu, ancak Kanada Kraliyet Atlı Askerleri tarafından 1988'de yakalandı ve ABD'ye iade edildi. İki yıl sonra mucizevi bir şekilde beraat etti. (Daha sonra davanın satın alındığı iddia edilmişti. Çete üyesi Sammy "Boğa" Gravano'ya göre, Sciascia ve iki ortağının kurtulmasının sebebi jüri üyelerinden birine 10.000$ ödemiş olmalarıydı.)

Sciascia'nın ölüm haberi FBl'a ulaştığında bu konuda ne yapacaklarını bilemediler. Ölümüyle ilgili bilgiler tutarsızdı. Mesela, Mafya adamları cesetlerden kurtulurdu. Bazen cesetler ortaya çıksa da, bedenler parçalanmış ya da zarar görmüş oldukları için tanınmaları çok zor olurdu. Ancak Sciascia'da böyle olmamış, katilleri onu sokağın ortasına bırakmışlardı. Araştırmacıların cinayetten sonra dikkat ettikleri diğer konu ise, cenazede Sciascia ailesine eşlik eden Bonanno'nun ikinci patronu, akıl hocaları ve yedi liderin, cinayetin Aile tarafından resmi olarak onaylanmadığını göstermesiydi. Çete kanunlarına göre, eğer adam Aile'nin emirleri doğrultusunda öldürüldüyse cenazede saygı gösterilmezdi. Her şey, cinayetin dışarıdan işlendiğini gösteriyordu.

Ancak araştırmacıları en çok şaşırtan, bir gangsterin öldürülmüş olmasıydı. Doksanların başında Colombo Ailesi'nde ondan fazla adamın ölmesine sebep olan iç savaşta, FBI ve başsavcının ofisi organize suç üzerindeki baskıyı artırmıştı. New York'un çete patronları ilgiyi çekenin cesetler olduğunu biliyordu ve zorunlu olarak cinayetleri ertelediler. Aslında Sciascia'nın ölümünden önce, New York 1992'de Colombo Savaşı'nın sona ermesiyle birlikte sadece bir başka gangsterin daha öldürüldüğüne şahit olmuştu. Şimdi federallerin elinde tanınmış bir mafya liderinin cesedi vardı ve onu bu hale kimin getirdiğine dair en ufak bir ipucu bile yoktu.

Yardımcı Savcı Robert Henoch, Massino'nun 2004'teki davasının açılış konuşmasını yaptı. Jüriye büyük beyaz bir tahtada Bonanno Ailesi'nin soyağacı gösterildi. Massino avukatıyla birlikte duygusuz bir şekilde savunma masasında oturuyordu. Salondaki seyirciler de sessizdi. Yardımcı savcı olan Henoch'un ortağı Greg Andres ise iddia makamının masasında oturuyordu. Henoch notlarını kontrol etti ve mikrofondaki yerini aldı.

HENOCH: "Sayın mahkemenin huzurunda; Bay Breitbart, Bayan Edwards (savunma avukatları), Bay Massino ve jüri üyeleri, günaydın. Bu dava Joseph Massino'nun kirli, şiddetli ve öldürücü yükselişiyle ilgilidir.

Avukatlarının arasında oturan sanık Bay Massino, Bonanno Suç Ailesi'nin patronudur. Bonanno Ailesi geçimini suç, kundakçılık, tefecilik, kumar, zorbalık, şantaj ve cinayetten sağlar.

Sanık 1970'lerin ortalarında Bonanno Suç Ailesi'ne dahil olmuştur. 1980'lerden beri Aile'yi yönetmektedir. Aile'deki yükselişi askerlikten liderliğe doğru ilerlemiştir. Şimdi Aile'nin patron koltuğunda, ABD ve New York şehrinin kanunları dışında hareket eden bir suç örgütünün başında oturmaktadır.

Bu Aile'nin yüzlerce üyesi ve ortağı vardır. Bonanno Suç Ailesi yasal olmayan kazançlar sağlamak, örgütü ve üyelerini korumak için gerekli her yolu kullanır. Eğer Bonanno Ailesi'nin bir işini yüzünüze gözünüze bulaştırırsanız, kötü bir karne almaz, gelişiminizde olumsuz bir performans sergilemiş olmaz ve hatta sadece suratınıza bir tokat yemezsiniz. Başarısızlık eleştiri ile yanıtlanmaz. Başarısızlık ölüm ile cezalandırılır.

Sanık ve suç ortakları, bu teori göz önünde bulundurula-

rak suikast düzenlemiş ve yedi kişiyi öldürmüşlerdir. Cinayetlerin kurbanlarından bazıları sokaklara bırakılmış, bazıları karanlık mezarlara atılmış, parçalara ayrılmış, diğerleri ise ortadan kaybolmuş ve onlardan bir daha asla haber alınamamıştır.

Kısa bir süre için Cosa Nostra ile ilgili konuşmak istiyorum. Cosa Nostra 'Bize ait şey' ya da 'Bu bize aittir' anlamına gelen İtalyanca bir deyimdir ve genellikle mafyaya da gönderme yapar. New York'ta, kanıtların da mantıklı bir şekilde göstereceği gibi, Lucchese, Colombo, Gambino, Genovese ve Bonanno'lar olmak üzere beş mafya ailesi var.

Her bir Aile'nin benzer bir yapısı ve her Aile'nin uyguladıkları benzer kuralları vardır. Bu, temel olarak suçluların gizli bir örgütüdür. Bu profesyonel suçlulardan bazıları o kürsüye çıkıp tanıklık yapacak, biz onları çağıracağız ve onlar sanığı tanıyan profesyonel suçlular. Onu tanıyorlar çünkü yirmi ya da otuz yıldır onunla birlikteler.

Tanıkları dinleyeceksiniz. Bu tanıkların ve sanığın işlemiş oldukları tüm farklı suçları duyacaksınız. Karıştıkları yasal ve kısmen yasal işleri dinleyecek, borsaya, park ya da yiyecek içecek dağıtımı gibi işlere de karıştıklarını göreceksiniz.

Bu koşullar altında şahitlik yapacaklar."

Salvatore Vitale genellikle Upper East bölgesine pek sık gelmezdi. Kayınbiraderi Joseph Massino gibi o da Queens'li bir adamdı. Arkaya yatırılmış siyah saçları, altın bir zinciri ve tüm bunlara uygun bir tutumu vardı. İçki yasağı kalktıktan sonra Manhattan'da ilk açılan şarap marketlerinden biri olan köşedeki Vino Veritas'ın dışında beklerken etrafa bakıyordu. Ancak Vitale oraya bir şişe Pinot Grigio almak için gelmemişti. Orada bulunma sebebi bir katille buluşacak olmasıydı.

Mahkeme salonundaki ifadesine göre Bonanno lideri Patrick "Bronx'lu Patty" DeFilippo Birinci Bulvar'da, Yetmiş Dördüncü Sokaktaki bir apartmanda kalıyordu. Birkaç dakika sonra binanın ön kapısından çıktı ve sokağa fırladı, iri cüsseli bir adamdı. İkili birbirini selamladı ancak küçük konuşmalarla zaman kaybetmediler. "Ne yapmamız gerektiğini biliyorsun Patty," dedi Vitale. DeFilippo başını salladı. "Arabaya ihtiyacın var mı?" diye sordu Vitale. DeFilippo hayır cevabını verdi. "Peki," diye devam etti Vitale, "bunu nasıl yapacaksın? Bana açıkla." DeFilippo her şeyin kontrolü altında olduğuna dair onu ikna etti: Sciascia tanımadığı bir arabaya binmekte tereddüt edebilirdi, bu nedenle DeFilippo adamlarından bir tanesi olan John "Johhrıy Joe" Spirito'nun kamyonetini almaya karar vermişti. Johhny Joe Bonanno'lar arasında iyi tanınırdı ve DeFilippo Sciascia'nın onun beyaz kamyonetini tanıyacağını biliyordu. "Güzel," dedi Vitale. "Şimdi," diye devam etti, "ben sana silahı getireceğim. Cesedi sokağa bırakmanı istiyorum. Bunun ters gitmiş bir uyuşturucu anlaşması gibi görünmesini sağla." Vitale, Sciascia'nın Montreal ekibinden kimseyle bir kan davasının içine girmek istemiyordu. "Bir savaşın içine girmek istemiyoruz," diye ekledi. Geriye kalan tek sorun, Sciascia'nın kamyonete nasıl bindirileceğiydi. DeFilippo, yakın bir zamanda Sciascia ile iş konusunda bir anlaşmazlık yaşadıklarını ve bu durumu düzeltmek istediğini söylerse Sciascia'nın şüphelenmeyeceğini söyledi. Sciascia'ya Cafe 79'da buluşmasını söyleyecek ve özel bir konuşma yapabilmeleri için kamyonete binmesini isteyecekti. Tam o sırada ateş açabilirdi.

Ertesi gün Vitale sessiz bir şekilde arabasını Brooklyn'e sürdü. Arabasından indi ve restoranın arkasındaki dar bir sokağa, gölgelerin içinde park etmiş bir arabaya doğru yürüdü. Yolcu kapısını açtı ve arabaya bindi. Şoför koltuğunda

oturan, Bonanno lideri Anthony "Tony Green" Urso'ydu. Urso Vitale'ye içinde biri 38'lik ve diğeri 25'lik olan iki silahın bulunduğu kahverengi bir kâğıt torba verdi. 25'liğin ağzında susturucusu da vardı. Kısa bir değiş tokuştan sonra Vitale arabadan indi ve kolunun altındaki torbayla kendi arabasına döndü.

O akşamüzeri Manhattan'a geri döndü. Arabasını York Bulvarı'nda park etti ve DeFilippo'nun masalarından birinde oturduğu, yakındaki bir et lokantasına doğru yürüdü. Vitale içinde silahlar bulunan torbayı www.cizgiliforum.com masanın altından verdi. Birkaç dakika gevezelikten sonra kalkıp konuşmak için dışarı çıktılar. "Silahı denemek istiyorum," dedi DeFilippo. Bir arkadaşlarının, üstü açık olan arabasına atladılar ve bloğun hemen arkasına döndüklerinde DeFilippo havaya ateş etti.

Sciascia'nın vurulduğu gece, Vitale oğlunun arazi aracıyla Manhattan'a gitti. Sekiz buçukta Upper East bölgesine ulaşmıştı. Sciascia'nın öldürülmesinden önce hâlâ yarım saati vardı. Bu nedenle hem zaman öldürmek hem de planın üzerinden tekrar geçmek için çevrede dolaşmaya başladı. İş cinayete geldiğinde Vitale hata yapmazdı: resmi bir ikinci patron olabilmek için çok fazla çalışmıştı. Diğer Ailelerde, patron onu pis işlerden uzak tutardı. Ancak Joe Massino hapisten çıktığından beri her şey değişmişti. Vitale artık çok büyük bir adam değildi. Ve her ne kadar kız kardeşi Josephine, Massino'nun karısı olsa bile, Sal Vitale şikâyet etmekten daha iyi şeyler biliyordu. DeFilippo'nun oturduğu apartmanın köşesindeki telefon kulübesinin önünde durduğunda sıkıntılarını bir yana bırakmaya çalıştı ve liderin numarasını çevirdi.

"Patty, nasılsın?" dedi Vitale. DeFilippo telefonda konuşmaktan daha iyisini yaptı. Sokağa indi ve Vitale'nin durduğu yere doğru yürüdü. "İş bitti," dedi DeFilippo. "Her şey bitti." Başka tek bir kelime etmeden DeFilippo 38'liği ona verdi ve

sokağa geri yürüdü. Vitale telefona bir çeyreklik daha attı ve Tony Green'i aradı. Daha önceki yerde buluşmak için sözleştiler. Vitale Brooklyn'e doğru yol aldı, ona silahı verdi ve döndü.

Ertesi sabah, gün Vitale'nin çağrı cihazının sesiyle başladı. Arayan DeFilippo'ydu ve acil olarak konuşmaları gerekiyordu. Belt Yolu'ndaki küçük bir lokantada buluşmak üzere sözleştiler. Vitale oraya ulaştığında DeFilippo bütün gece uyumamış gibi görünüyordu. Johnny Joe'nun planladıkları gibi cesedi nasıl bıraktığını ve temiz bir şekilde oradan uzaklaştığını anlattı, ancak bir sorun vardı. "Benim için kamyonetten kurtulmalısın," dedi DeFilippo. "Kamyonette çok fazla kan var." Her iki adam da, Sciascia'nın çete arkadaşları olarak kısa zamanda şüphe çekeceklerini ve polis kamyoneti bulduğu takdirde sonlarının geleceğini biliyorlardı. Vitale bu haberi sakin bir şekilde karşıladı, daha önce ilgilendiği diğer suikastlar gibi bu krizle de nasıl başa çıkacağını biliyordu. DeFilippo'ya güle güle dedikten sonra, benzer sorunlarda kullandığı bir Bonanno askeriyle bağlantıya geçti. "Bir kamyonetin en kısa zamanda ortadan kaldırılmasını istiyorum," dedi Vitale. "Sorun değil," diyerek yanıtladı adam. "Onu nereden almamı istiyorsunuz?" Vitale kamyonetin Queens'te 159. Sokak ile Crossbay Bulvarı'nın köşesinde olacağını ve anahtarları paspasın altında bulabileceğini söyledi. "Kamyoneti ortadan kaldırdıktan sonra bana anahtarları ve evraklarını getir." Söylediğine göre, işin yapıldığından emin olmak için bunlara ihtiyacı olacaktı.

David Breitbart tüm bunları daha önceden duymuştu. Aile! La Cosa Nostra! Mafya! Genç ve hırslı savcı büyük beyaz bir tablonun önünde Bonanno Suç Ailesi'ni göstermek için heyecanla dolanırken, tecrübeli savunma avukatı sessiz bir

şekilde oturuyordu. Breitbart'ın başarıları zaten onun yerine konuşuyordu. Savunduğu adamların çoğu gangsterdi ve buradan özgür bir şekilde dışarı çıkmışlardı. "Benim sahnem" adını verdiği konuşmasına geçmeden önce Henoch'un bitirmesini bekliyordu.

BREİTBART: "Joe Massino tüm yaşamı boyunca New York'ta yaşadı. Altmış bir yaşında. Üç tane harika çocuğu var. Onlardan iki tanesi burada ön sırada oturuyorlar. Kırk dört yaşındaki sadık eşi de onlarla birlikte ön sırada. 0 sizin ilginize ve sistemin doğruluğuna güvenen bir insan. Burada masum olduğunu savunarak oturuyor. Bu olmadan gidilecek hiçbir yer yoktur.

Neden buradayız? Neden Joseph Massino? Onların kendilerine özel sebepleri var. Joseph Massino zorlu bir adamdır. Hatta bir suç dosyası bile vardır. İster inanın ister inanmayın ama var. Başı daha önce de derde girdi. Ve 25 Haziran 1991'de FBI rapor üstüne rapor sunarak onun Bonanno Ailesi'nin zirvesine yükseldiğini ilan etti. Şimdi, ben burada suç ailesi demiyorum. 'Suç ailesi' federal hükümet tarafından kullanılan bir isimdir. Bonanno Ailesi ve Bonanno Suç Ailesi arasında fark vardır.

FBI, onun Phillip Rastelli adındaki bir adamın 1991'de ölmesiyle birlikte Bonanno Ailesi'nin liderliği rolünü üstlendiğini düşünüyor. Bu nedenle hükümet son on iki yılı onun patron olduğunu kabul ederek geçirdi.

Ama önemli olan nokta bu değil.

Joe Massino'nun patron olup olmaması onu bu suçlamalardan yargılamak için yeterli bir kanıt değildir. Bir gruba dahil olabilirsiniz ve bu Colombus Şövalyeleri ya da Amerika İzcileri'nden daha fazla suç içermez.

Peki, ne yapıyorsunuz? Eğer siz bir fanatikseniz, davayı

sonuçlandırmak ve Son Baba olarak adlandırılan bir adamı içeri tıkan kişi olmak için ne yaparsınız? Eğer elinizde fiziksel bir kanıt yoksa böyle bir davanın içinden nasıl çıkarsınız? Hiç parmak izi yok. Hiç fotoğraf yok.

Ancak, onların kullandığı bir yol var: buna tarihsel komplo davası adını veriyorlar. Onların birilerine 'Bunu bana şeytan yaptırdı,' dedirtmesi gerekiyor. Dünyada başı dertte olan, yaşamını hapishanede geçiren ya da ömür boyu hapse mahkûm olmuş ve 'Eğer bize Joe Massino'yu verirseniz, evinize gidebilirsiniz,' diyebileceğiniz çok az insan vardır.

Bu davada Joseph Massino'ya karşı ifade vermeleri için hükümet tarafından ayarlanmış tanıklar var. Onların kim olduklarını biliyorum. Bize anlatmak zorundalar. Bir tanığı nasıl çalıştırırsınız? Onlara rüşvet mi verirsiniz? Onlara işkence mi ederler? Buna inansanız iyi edersiniz."

GREG ANDRES: "İtiraz ediyorum."

YARGIÇ GARAUFIS: "Reddedildi."

BREITBART: "Size onların Irak'ta kullandıkları yöntemlerin aynısını kullandıklarını kanıtlayacağım..."

ANDRES: "İtiraz ediyorum."

YARGIÇ GARAUFIS: "Reddedildi."

BREITBART: "Irak'ta kullanılan aynı yöntemler Brooklyn'de Yirmi Dokuzuncu Sokak'taki Tutuklama Merkezi'nde ve Manhattan'da MCC'de kullanılıyor. İnsanlar bir hücreden diğerine ve sonra on dokuzuncu kata götürülüyor. Işıklar açık bir şekilde kameraların gözetiminde 7 gün 24 saat kapalı tutuluyorlar ve uykusuz kalıp yorgun düşmeleri sağlanıyor.

Amerika Birleşik Devletleri savcıları onlara 'Yaşamınızın geri kalanında hapse girmeniz gerekmiyor. Amerika

Takımı'na katılabilirsiniz. Eğer Joe Massino'ya karşı tanıklık yaparsanız evinize gidebilirsiniz,' diyor. Bayanlar ve baylar, işte burada bununla ilgili konuşuyoruz. Tanıklık yapmaları için çağırılacak beş, altı, yedi, on bir, yirmi cinayet işlemiş olan bireylerden bahsediyoruz. Bu yoldan çıkarma mı? Bu rüşvet mi? Bu işkence mi? Saygılarımla, öyle olduğunu düşünüyorum."

Salvatore Vitale, Gerlando Sciascia'yı sever ve onun iyi bir adam olduğunu düşünürdü. Yetmişlerden beri suç ortağıydılar. Beraber düğünlere ve cenazelere gidip çarpışmalara girdiler. Otuz yıllık arkadaşlıkları boyunca beraber dört adam öldürdüler. Tüm bu zaman boyunca her ikisi de Massino'ya son derece bağlıydı. Massino liderken onlar da en güvenilir adamlarıydı. Bir patron olarak Massino onları Aile'nin en yüksek mevkilerine yükseltti.

Ancak çete işinde kişisel duyguların hiçbir anlamı yoktu. Massino, Vitale'ye Sciascia'yı öldürmesi için doğrudan bir emir vermişti. Eğer reddetseydi kendi ölümünü kabul etmek zorunda kalırdı. Çünkü Aile'nin patronu olarak Massino'nun sözü kanundu. Ailesindeki herkesin yaşamı -yüzden fazla adam- onun elindeydi. Eğer otoritesini sorgular ya da herhangi bir şekilde hata yaparlarsa, onları güçlü parmaklarıyla ezerdi. Sciascia 1999'da böyle bir hata yapmıştı; Massino'ya, onun hoşlandığı bir Bonanno lideri olan Anthony Graziano'yu şikâyet etti ve onun kokain bağımlılığı olduğunu söyledi. Sciascia gibi eski moda gangsterler uyuşturucu alışkanlığının çok fazla ilgi çekeceğini düşünürdü. Ancak Graziano'nun düşüncesizliğine karşılık Sciascia daha büyük bir hata yaptı: Massino'nun otoritesini sorguladı. Onun gücündeki bir mafya patronu için yapılabilecek tek bir şey vardı.

Bir akşam, Sciascia'nın uygunsuz yorumlarından kısa bir süre sonra Massino Sal Vitale ile JFK Havaalanı'nın arkasındaki izbe bir pizza restoranında bir araya geldi. (Restoran D'Amici, Vitale'nin o yıl yirmi beşinci evlilik yıldönümlerini kutlayan yeğenlerine aitti.) Kendi sesini bastırmak için arka fondaki seslerden yararlanan Massino Vitale'ye doğru eğildi ve "George'un gitmesi gerekiyor," dedi. Gitmek için ayağa kalktığında Josephine'le beraber ertesi sabah bir haftalık tatil için Cancun'a gideceklerini ekledi. Vitale'ye son bir sert bakış fırlattı ve onu son emriyle baş başa bıraktı.

"İşi ben geri dönmeden bitir."

Massino, farkında bile olmadan hayatının en ciddi suç emrini vermişti. Tabii ki bir Teksas şerifinden çok daha fazla adam öldürmüştü, ancak Sciascia'yı, en azından kanunların önünde öldürmek farklıydı. Çünkü 1994'te federal bir cinayet sonucunda gangsterlik yasaları yenilenerek ölüm cezası da eklenmişti. Sciascia'yı ortadan kaldırmak Massino'yu 1944'te elektrik verilerek öldürülen katil Louis "Lepke" Buchalter ile aynı lige taşımıştı. Eğer Massino yakalanır ve Sciascia'nın öldürülmesiyle ilgili suçlanırsa kendi kuşağında yakalanarak idam edilen ilk Amerikalı gangster olabilirdi.

İki

QUEENSTE BİR YER

Patlamadan önce, Maspeth gaz depoları Queens-Brooklyn sınırındaki sanayi bölgesinde gökyüzüne doğru yaklaşık yüz metre uzanıyordu. İki çelik dev yerleşim alanlarındaki gaz borularına uygun baskıyı sağlamak için gerekli metanı sağlıyordu. Üst bölümleri alçaktan uçan uçakları uyarmak için üç katlı damalı bir biçimde kırmızı ve beyaz ile işaretlenmiş olsa da, gövdeleri gölgeli bir kahverengine boyanmışlardı. Eğer uçaklardan bir tanesi depoları fark etmekte başarısız olursa bölge milyonda bir saniye içinde yok olurdu.

Gaz depoları Maspeth'deki insanlar için büyük bir dönüm noktasıydı. 1927'de ve 1948'de inşa edilen iki dev, bir zamanlar Buffalo Bill Cody'nin seyahat eden Vahşi Batı Şovu için ağıl dolusu atı tuttuğu bölgeye yayılmıştı. Yerel halk bulundukları yeri "depoların yanında" kelimeleriyle tanımlardı. Bu nedenle 2001 Temmuz ayında etkileyici bir şekilde yıkıldıklarında, Maspeth halkı önemli bir kayıp duygusu yaşadı. Gökyüzünde artık kocaman bir boşluk vardı. Kimliklerinin bir parçası, her ne kadar biraz kirli olsa da büyük bir toz bulutu-

nun içinde çökmüştü. Halkın matemi o kadar uzun sürdü ki, depoların anısında yıl boyunca devam eden bir sanat gösterisi düzenlendi. On tane, ayakkabı kutusuna benzeyen gri, metal kutu, elli yaşındaki açılıp kapanabilen, ayakları Newton Creek ve depoların yakınındaki Pulaski Köprüsü'nün üzerindeki yürüyüş yoluna yerleştirilmişti. Her bir kutuda depoların son dakikalarını patlamadan çöküş anına kadar sırayla gösteren slaytlar vardı. Gösteri daha sonra *Önsezi* adını almıştı, çünkü çöküş 11 Eylül 2001'den sadece iki ay önce gerçekleşmişti.

* * *

Eğer New Yorklulardan en iyi bildikleri bölgeyi söylemelerini isterseniz, Queens, Staten Island'ın hemen altında yer alır derler. Eğer bu doğruysa Queens New York için neyse Maspeth de Queens için odur. Kentteki yerli halk bile onun nerede olduğunu bilmez. Queens'in batı sınırında, daha iyi bilinen Brooklyn bölgeleri Greenpoint ve Williamsburg'un doğusunda kalan Maspeth, özellikle ikiz kulelerini kaybettikten sonra oldukça unutulmuş bir bölgedir. Gaz depoları olmadan şehir, hem doğal hem de insan yapımı Newton Creek'in kirli siyahlığı ve Long Island Otobanı'nın kanyonu arasında saklanmıştır. Aynı zamanda. Manhattan aşırı derecede kalabalıklaşınca, 1950'lerden beri New Yorkluların buraya ölülerini gömmeye başladığı mezarlıklarla çevriliydi. Görünen o ki, Maspeth'e giden tek yabancılar kamyonet şoförleriydi. Komşu bölgedeki otobana yakın endüstriyel alanlar kamyonet taşımacılığının önemli bir merkeziydi.

Ancak aslında Maspeth halkı unutulmaktan hoşlanıyordu. İzole edilmiş olmayı ve New York'un büyük bir kısmı tarafından hor görülmeyi umursamıyordu. Aslında, özellikle Polon-

yalı ve İtalyan göçmenlerden oluşan işçi halk kendilerini şehirli olarak saymıyorlardı. Maspeth'i bir bölge olarak değil bir "kasaba" olarak kabul ediyorlardı. Anacadde olan büyük bulvar, İç Savaş **dönemine** ait binalar, tahta çatılar ve elli yıllık dekorasyona sahip kuaför salonlarıyla doluydu. Büyük bulvar ve Altmış Dokuzuncu Sokağın köşesindeki büyük tabela yeni gelenleri selamlar ve gururlu bir şekilde şehrin 1642'de kurulduğunu belirtip Maspeth'i Queens'teki en eski bölge yapardı. Nesiller boyu yerleşim sakinleri evlerini Maspeth'deki aynı bloklarda kurmuşlardı. İnsanlar birbirine bağlıydı ve bir aile gibi yaşamanın anlamını biliyorlardı.

1970'lerin sonlarına doğru, yerleşim bölgesinin endüstriyel bölgenin iç kısımlarıyla birleştiği tepenin altında Maspeth'de J&S Cake adı verilen bir işyeri kuruldu. Kafe, paslı Long Island demiryolu köprüsünün altındaki büyük bulvarın köşesinde, ölüm sessizliğinin hâkim olduğu yarı endüstriyel bir bloğun içindeydi. Dükkânın öne bakan kısmı ilginç bir taşçılık ile süslenmişti. Taşların içinde kesilmiş iki küçük kare pencere vardı ve binanın bir hapishane gibi görünmesine sebep oluyordu. Çevrede çok az bina vardı ve çoğunluğu depoydu.

Aslında herkes J&S Cake'in ne olduğunu biliyordu. Yerel halk bunu bilindik bir göz kırpmasıyla anlatıyordu. Her ne kadar sıradan, iki katlı bir bina gibi görünse de, J&S Cake ve hizmet ettiği amaç ne Maspeth'in kanunlara saygılı halkından ne de FBI'dan gizlenmişti. Oranın bir fırın olmadığı biliyorlardı. Aslında orada bir tane bile kek bulamayacaklarını da biliyorlardı.

J&S Cake, Mafya ekibinin karargâhıydı.

Taş duvarların ve dışarıyı gösteren ancak içerinin görünmesini engelleyen koyu pencerelerin ardında loş bir ışık ve

yaklaşık altıya dokuz metrelik tamamlanmamış bir ön oda vardı. Her yer eski ve yırtıktı. Bir bar, bir kahve makinesi ve bir oyun masası vardı. O odada Queens'in en güçlü Bonanno'su kraldı. Adamları tarafından "Şef Joe" olarak bilinen Joe Massino, küçük J&S Cake'in altında büyük bir iş yürütüyordu ve yaptığı ticaret suç üzerineydi. Komşu bölgelerdeki piyango ve spor bahis oyunlarını kontrol ediyordu. Adamları sokaklarda çalıntı mallardan ve arabalardan çok iyi para kazanıyordu. Ama önemli olan sadece para değildi: yetmişlerde valilik çöplerin toplanmasını karşılayamayıp soyguncular alt geçitleri kollamaya başladıklarında, Massino Maspeth'in çalışan sınıf sokaklarında çok tanınmış bir sima haline gelmişti. Bir iyiliğe ihtiyacı olanlar onu buluyorlardı. Yerel halk bir işe başlamak ya da sadece bir fatura ödemek için ondan yardım istemeye geliyordu. "Kızımın vesayetini almama yardım etmişti," demişti bölge sakinlerinden biri. Yasadışı kumar işi Maspeth sakinlerine iş sağlamıştı ve içlerinden birkaç oyuncu şanslıydı. Ailesiyle birlikte geçirdiği pazar günlerinin dışında Massino'nun kapısı her zaman açıktı. Haftanın geri kalan günlerinde iri yarı yardımcıları J&S Cake'in etrafında boş bira şişelen gibi dolanırlardı. Aralarında tefeci ve kundakçı James "Big Louie" Tartaglione; araba hırsızı Duane "Goldie" Leisenheimer; araba satıcısı, kamyonet şoförü ve infazcı Raymond "Ray" Wean ve en önemlisi, Massino'dan sonraki ikinci adam, kiralık katil ve J&S Cake'in isim babası ("J" Joey ve "S" Sal anlamına geliyordu) Salvatore "Good Looking Sal" Vitale yer alıyordu.

Salı günleri kulüpteki büyük geceydi. Şehrin çevresindeki gangsterler saygılarını göstermek için gelir, spordan konuşur ve kaba kahkahalar atarlardı. Bu, adamların Şefi görmeleri için bir fırsattı. Yemek yer, içer ve kâğıt oynarlardı. Massino'nun oyun seçimi kıtasaldı (gin rummy adlı iskambil oyu-

nunun her oyuncuya dört deste ve bir joker dağıtılarak oynanan çeşidi). Bahisler gecenin sonunda binlere yükselirdi. Kirli Danny, Büyük Willie, Kaslı Patty, Tavşan Peter, TG, Cheech, Joe C, Mickey Batts, Shellackhead, Lefty Guns, Joe Shakes ve Louie HaHa gibi takma isimleri vardı.

Onlar ne kadar çok gelirse Massino o kadar çok güçleniyordu. Massino ile bağlantıda olmak onlara da güç katıyordu. Şef, onların sayısıyla güç buluyordu. Massino onların sokaklardaki korumasıydı, onlar da onun özel ordusu.

Duane Leisenheimer, Maspeth'deki İtalyan çocuklarının arasında göze çarpıyordu. Sapsarı saçları ve parlak mavi gözleri etrafta gözlerin ona çevrilmesine neden olurdu. Bu yüzden takma adı kendini bildi bileli Goldie (Altın) idi. Okulu bitirmek için fazla vakti olmamıştı - daha erken yaşlarda mühendis babasından dolayı mekanik her şeye karşı sevgi duymaya başlamıştı. Yazın öğleden sonraları vaktinin büyük bir kısmını bisikletini tamir ederek geçirirdi. Yasal olarak araba kullanmaya başlamadan çok uzun zaman önce arabalara saplantılı bir şekilde düşkün olmuştu. Yeni model bir Buick veya Oldsmobile'in bütün özelliklerini biliyordu. Yetmişlerin başında, hâlâ ilkokuldayken yerel bir garajda iş buldu. Okuldan sonra yerleri silmek, aletleri toplamak ve çalışanlara kahve yapmak için gidiyordu. Çok kısa bir süre sonra kendi başına yapışkanlı camları tamir etmek ve eski radyatör hortumlarını değiştirmek gibi küçük tamir işleri yapmaya başladı. Orada bulunduğu zamanlarda çevredeki adamları ve arabalarını tamire getiren sokak adamlarını tanıdı. Çok iyi tanıdığı iki kişi "Rusty" ve "Joey" idi. Onların aslında ünlü gangsterler Phil Rastelli ve Joey Massino olduklarını öğrenmesi için uzun yıllar geçmesi gerekmeyecekti.

Goldie ilk arabası olan 67 model Chevy'yi on altı yaşındayken çaldı. Bu, yerleri silmekten daha eğlenceliydi. Sadece bir yıl sonra liseyi bırakacaktı. On yedi yaşına geldiğinde, bir suçlu tarafından yönetilen bir araba parçalama dükkânında çalışıyordu. Profesyonel bir araba hırsızı olan bu adam, Goldie'ye bir okulun öğretebileceğinden daha fazlasını öğretti. Beraber arabaları parçalara ayırır, daha sonra yedek parçacılara satarlardı. On sekiz yaşına geldiğinde Goldie artık sürekli araba çalıyordu. Belirli parçalar ya da arabanın tamamı için bir emir geldiğinde, o ve akıl hocası ihtiyaçları olan arabayı bulana kadar Queens'te dolaşırlardı. Bujileri sökmek ve arabayı çalıştırmak için tornavida ya da çentikli çekiç kullanırlardı. Goldie haftada on beş araba çalabilir ve 100 ile 150$ arasında kazanabilirdi. Özel isteklerde daha fazla kazandığı da olurdu.

Goldie, Joey Massino'yu yetmişlerin başında kişisel olarak tanımıştı. Aynı çevrede yaşıyorlardı ve her sabah Massino'yu yiyecek içecek kamyonetini doldururken görürdü. Araba hırsızı aynı zamanda Massino ile arkadaştı ve Massino'yu görmeye gittiğinde Goldie de onlarla takılırdı. Massino'yu Goldie'nin İtalyan olmayan köklerine karşın güvenilir olduğuna ikna etmişti. Yakalansa bile konuşmazdı.

Çocuk iri adamı en başından beri sevmişti. Massino ona yiyecek içecek kamyonetinde yardım etmesine izin verir ve hatta sayı yapması için araba çalması konusunda onu teşvik ederdi. Ancak patron Goldie'yi çevreden araba çalmaması için uyarmıştı. Bir kez dükkânıyla aynı bloğa çalıntı bir araba park ettiği için onu azarlamıştı. "Ben senin sorunlarınla uğraşmak istemiyorum ve sen de benimle uğraşmak istemezsin," demişti Massino. Onu uzaklaştırmak için başka bölgelere yönlendirmişti. O zamanlar bir Gambino askeri olan Massino'nun arkadaşı John Gotti, Massino'nun dükkânından sade-

ce bir kilometre uzakta olan Grand Bulvarındaki Cozy Corner Bar'a takılırdı. Burası bir kumarhaneydi. 1982'de içerdeki bir adama dokuz kez ateş edilmişti ancak adam ölmemişti. Massino, Goldie'ye "Umarım o kulübün çevresindeki arabalardan çalmıyorsundur," dedi. "Eğer o adamlar seni yakalarsa, cesedini bir arabanın bagajında bulurlar."

Massino Goldie'yi yakın gözetim altında eğitti. Diğer tüm çete üyeleri gibi şef de paranoyaktı. Her zaman kanun güçleri tarafından gözetlendiğini düşünürdü. Onu araba çalmaya ya da çalıntı bir araba kullanmaya göndermeden önce, bu kolay etkilenen genç adama talim yaptırırdı. "Dikkatli ol. Aynalarını kontrol et. Seni kimsenin takip etmediğinden emin ol." Ve Goldie'nin, Massino'nun öğütlerini dikkate almak için iyi bir nedeni vardı. Bir gün dükkâna geldiği sırada, Sal Vitale de çalıntı bir kamyonetin boşaltılması için depoya gitmek üzereydi. Bir şey yanlıştı. Dışarıda park etmiş bir arabayı göstererek, "Bu araba buraya ait değil," dedi Massino. Çevredeki her arabayı biliyordu ve bu bildiklerine uymuyordu. Vitale sıkılmaya başlamıştı, adamların çalıntı mallarla birlikte onu beklediklerini biliyordu ve bu yüzden gitti. Ancak yola çıkmasıyla birlikte bekleyen araba da peşine düştü. Massino ve Goldie hemen bir arabaya atladı. Hızla depoya sürdü ve içeri girip herkese kaçması için bağırmaya başladı. FBI birkaç dakika sonra yıldırım gibi içeri girdiğinde binayı terk edilmiş bir şekilde buldular.

Bir diğer seferinde ise, Massino ve Goldie J&S Cake'in dışında, yolda duruyorlardı. Şef belirsiz bir şekilde kafasını yukarı kaldırdı ve "Oraya bak," dedi. Goldie yukarı baktı ve tavana yerleştirilmiş dikdörtgen bir kutu gördü. Doğrudan bir kamera yığının içine bakıyordu. Massino en iyisinin hiç fark etmemiş gibi yapmak olduğunu düşündü. Federallerin bir şeyler elde ettiklerini düşünmelerini istiyordu. Ancak kısa

bir süre sonra merak Goldie'yi ele geçirdi. Bir öğleden sonra, o ve Sal Vitale sokağın sonuna bir merdiven taşıdılar ve kameranın olduğu binaya çıktılar. Kutu bir stereo hoparlör kadar büyüktü, uçlarından birinde bir delik vardı ve üzeri camla kaplanmıştı. Kamera aşağıdaki meşgul adamları kaydediyordu. İki adam kutuyu çatıdan atmakla ilgili şakalaştılar. Sal Vitale, "Bunun Şefin hoşuna gideceğini pek sanmıyorum," dedi ve fikrini değiştirdi. Böyle bir şey yaptıkları takdirde Massino'nun FBI' dan daha kızgın olacağı konusunda hemfikirlerdi.

Massino bölgeye çalıntı arabalar getirildiğinde Goldie'ye iş verirdi. İlk kez, adamlar Huckapoo tişörtlerinden (yetmişlerde ünlü olan çiçekli tişörtler) oluşan bir malı çözerken yardıma ihtiyaçları olduğunda iş vermişti. Goldie yükün boşaltıldığı noktaya vardığında, Massino ve adamlarının sorun yaşadıklarını gördü. Kamyonetin alarmı vardı ve onu kapatmadan römorka giremiyorlardı. Goldie kamyonetin dışındaki alarm kutusunu kesmek için bir asetilen lambası ve daha sonra da alarmı kapatmak için tornavida kullandı. Massino, Goldie'nin çevrede olması gereken pratik bir çocuk olduğunu hemen anlamıştı. Ona yarım saatlik iş için iki bin dolar ödedi.

Goldie asla resmi olarak çeteye dahil edilmedi çünkü İtalyan değildi. Yine de yirminci yaş günüyle birlikte, tam zamanlı bir Bonanno ortağı olmuştu. Massino'nun kulübünün demirbaşlarından ve en güvenilir adamlarından biriydi.

Otuz yıldan daha uzun bir süre sonra 2004'te Massino'nun davasında Duane "Goldie" Leisenheimer eski akıl hocasına karşı ifade vermek için tanık sandalyesine oturdu. Onun bir gangster olduğuna inanmak neredeyse imkânsızdı. Uzun boylu ve sarışındı, New Yorklu bir gansterden çok Kaliforniyalı bir sörfçüye benziyordu. İnce saman benzeri saçları or-

tadan ikiye ayrılmış ve kulaklarının arkasına atılmıştı. Kırk yedi yaşındaydı ve on dört yıldır mutlu bir evliliği vardı. Neredeyse on yıldan uzun bir süredir araba çalmamıştı. Ancak 2003'te karısı iki FBI ajanına kapıyı açtığında, geçmişi onu ansızın yakaladı.

HENOCH: "Bay Massino bloğa ait olmayan arabaları nasıl tanımlardı?"

LEISENHEIMER: "Onları 'kötü arabalar' olarak tanımlarlardı."

HENOCH: "Kötü olduğuna inandığınız bir araba gördüğünüzde bunu kimseye söyler miydiniz?"

LEISENHEIMER: "Evet. Etrafta dolaşıp çevrede kötü bir araba olup olmadığını bildirmeyi ben kendime iş edinmiştim."

HENOCH: "Kulübün etrafında kanun güçleri tarafından kullanılan araba türlerine alışmış mıydınız?"

LEISENHEIMER: "Evet."

HENOCH: "Peki jüriye ne tarz arabalar kullandıklarını anlatabilir misiniz?"

LEISENHEIMER: "Beyaz bir kamyonet, mavi bir Ford kamyonet, bir 79 Chevy Malibu, bir Ford Topaz sanırım. Onlardan bir miktar vardı."

HENOCH: "O arabaların kanun güçleri tarafından kullanıldıklarını nasıl öğrendiniz?"

LEISENHEIMER: "O kadar çok etrafta dolaşıyorlardı ki, onların kötü arabalar olduklarını biliyorduk."

HENOCH: "Yakınlarda Clinton Diner adı verilen bir yer var mıydı?"

LEISENHEIMER: "Evet."

HENOCH: "Hiç Clinton Diner'da FBI ve polis arabalarıyla ilgili herhangi bir gözlem yaptın mı?"

LEISENHEIMER: "Evet. Arabalarını Clinton Diner'ın arkasına park eder ve dururlardı. Orada üç ya da dört araba park eder, sonra arabaya atlar ve giderlerdi. Sanırım arabayı tanıdığımızda ya da başka bir durumda arabayı değiştirip yeni bir tane getirirlerdi."

Maspeth, Massino başa geçmeden çok uzun zaman önce Bonanno Ailesi'nin bölgesiydi. Rusty Rastelli de Maspeth'liydi. Ardılı gibi o da bir sokak haydudu, tefeci ve haraççıydı (kanunlarla ilk kez sekiz yaşındayken tanışmıştı). Grand Bulvarı'nın sonunda bir avuç dolusu mağazanın arasında bir sosyal kulüp işletiyordu. Burası üç katlı, beyaz, ahşap bir binaydı. Massino'nun daha sonra J&S Cake'i açacağı köşenin hemen yakınındaydı.

1966'da Rastelli, Seyyar Yiyecek İşçileri Derneği adını verdiği bir organizasyon kurdu. Derneğe katılan yiyecek kamyonetlerinin şoförleri, bir hafta içinde geri ödenme garantisiyle on ile on beş dolar arasında bir ödeme yapıyorlar ve Brooklyn, Queens ve Nassau bölgesinde herhangi bir rekabetle karşılaşmıyorlardı. Rastelli'nin çetesinin bölgesine girmek isteyen, derneğe üye olmamış bir şoför dövülmüş ve bir diğerinin ise kamyoneti parçalanmıştı. Rastelli'nin adamları yiyecek toptancılarını, para vermedikleri takdirde ürünlerini dernek üyelerinin boykot edeceklerini söyleyerek tehdit ediyordu. Bir toptancı, Aile'ye ayda beş yüz dolar ödediğini söylemişti. Ancak bu eğlenceli piknik çok uzun sürmedi. 1975'te Rastelli haraç almaktan tutuklandı ve on yıl hapse mahkûm edildi.

Rastelli hapse girdikten sonra Massino ona sadık kaldı.

Joe bir seferinde, "O benim amcam gibidir, beni yetiştirdi, beni vaftiz etti. Onu terk edemem," demişti. Ancak o noktadan sonra Massino Rastelli'nin yerini alma yolunda ilerledi. Çoktan Maspeth 58. Cadde'deki mezeci dükkânı J & J Catering mağazasını açmıştı. (Massino J & S Cake'i J & J mağazasından yaklaşık on yıl sonra açmıştı. Aslında Cake tam olarak bu mağazanın arkasındaydı, o kadar yakındılar ki neredeyse arka bahçeleri iç içeydi.) Mezeci dükkânı Massino'nun ilk suç yılları için mükemmel bir paravandı. Karısı Josephine ona işi yürütmesinde yardımcı oluyordu. Dükkânın adı da bir " J " Joe için ve bir " J " Josephine için düşünülerek konmuştu. Josephine, ince yüz hatları ve uzun koyu renk saçlarıyla göz alıcı, genç ve narin bir kadındı. Sicilya'da doğduktan sonra küçük bir çocukken ailesiyle birlikte (ağabeyi Sal Vitale de dahil olmak üzere) Amerika Birleşik Devletleri'ne göç etmiş ve Brooklyn, Bushwick'e yerleşmişti. Joe Massino ile 1960'ta evlendi ve çift Maspeth'e yerleşti. Yetmişlerin başlarında üç küçük kızlarıyla birlikte, mezeciden bir kilometre uzakta, Caldwell Bulvarı'ndaki kırmızı tuğlalı evlerinde mutlu bir şekilde yaşadılar. Evin, üzerine " J M " harfleri işlenmiş bir diz boyunda metal bir ön girişi vardı. Girişin her iki köşesinde iki küçük beyaz aslan heykeli duruyordu. Ne olursa olsun orada bulunmaları garip değildi. İtalyan kültüründe aslan gücü temsil ediyordu.

Phil Rastelli'nin yaptığı gibi, Massino da içlerini satılmak üzere kahve ve kek ile doldurduğu bir yiyecek içecek kamyonu filosu yönetiyordu. Bir tanesini kendisi kullanırdı. Her sabah paylaştırılmış rotasına başlar, fabrikalarda ve Queens'in sanayi bölgelerindeki kamyon terminallerinde dururdu. Massino çalışanlarına bir fincan Joe ikram ederken, onlar da ona römorklardan çalınan ticari malları verirlerdi. Yükleme platformundaki değerli her şeyi utanmadan çalar ve kam-

yonete yüklerlerdi. Massino ise basit bir şekilde oradan uzaklaşıp malları satmaya giderdi. Bir dahaki gelişinde çalışanlara satılan malların parasının üçte birini verirdi. Massino'nun başlıca tedarikçilerinden bir tanesi Ray Wean adındaki hantal bir sürücü ve depo sorumlusu idi (Ray daha sonra Massino'nun J&S Cake uçak kaçırma ekibine de dahil olmuştu). Wean bir seferinde Massino'ya büyük miktarda elektrikli alet, bir diğer seferde ise Kodak kameralar sağlamıştı. En büyük rekor ise üç yüz sandık değerli flaş ampulü olmuştu.

Massino sonunda ortalama yirmi araçtan meydana gelen kendi özel filosunu kurdu ve onları kendi mezeci dükkânı J&J Catering'den destekledi. Her zaman aynı şekilde çalışarak, şoförlerine koşucular gibi çift sayılar verdi. Yarışan sayılar New York mafyasının kendine özel bahis yöntemiydi ve şehirdeki çalışan sınıfın bir yaşam tarzı **olmaya** başladı. Oyuncular sıfır ile 999 arasında bir sayı seçiyorlardı. Kazanan sayı ya da at yarışlarından alınan adıyla "Brooklyn sayısı"; "müşterek kazancın toplamının" yani belirli bir yarışta bahse girilen para miktarının ondalık noktasının son üç rakamından elde ediliyordu. Her gün Beş Aileyi temsil eden bir komite o günün sayısını hangi yarışın sağlayacağına karar verirdi. Oyuncular kazanıp kazanmadıklarını *New York Post* ya da *Daily News'in* yarış sayfalarından öğrenirdi. Yasal bahsi kazanma ikramiye oranları 1 ile 999 arasındaydı. Kazananlara, şantajcılara verilen avantaja bağlı olarak, 1'e 500 ya da 600 ödeniyordu.

Massino'nun adamları koşularından döndüklerinde, Massino'ya tablolarında kaç vuruş yaptıklarını söylerlerdi. Kazançları alır, şoförlere haklarını ve bir sonraki koşularında kazananlara ne ödemeleri gerekiyorsa onu verirdi. Sistem akıllıcaydı. Massino'nun kamyonetleri ona yarışan sayıların kötü kahve ve baget kadar yaygın olduğu Maspeth'in fabrika-

larına ve depolarına rahat bir giriş sağlıyordu. Bunlar ona New York'un yasadışı kumar topluluğunu örgüt şeklinde sağladı.

Massino'nun yardımcısı Good-Looking Sal Vitale, Aile'nin diğer kumar işlerini ve insanlara beyzbol, basketbol ve futbol gibi profesyonel spor dallarında bahse girmeyi sağlayan spor bahislerini yürütüyordu. Kumarhanenin kirli masalar ve telefonlarla (ve genellikle ortalık karıştığında kolayca toparlanabilmek için bu bir apartman dairesi olurdu) "bağlantı odasında" telefonlar her gün durmaksızın çalıyordu. Beyaz bir tahtada oyunların "geçerli hatları" ve Amerika'da spor bahislerinin yasal olduğu tek yer olan Las Vegas'takilerle uyuşan bahisler bulunuyordu.

Sal'in biri "Max" ve diğeri "Black" olarak bilinen ve haftada beş yüz dolar ödenen iki "denetimci"si vardı. Her birinde bahis kâğıtları vardı ve bahisçilerinin kişisel hesaplarını tutuyorlardı. Bunlar sadece güvenebileceklerini bildikleri çevredeki müşterileri için hazırlanmıştı. Her müşteriye bir tanımlama numarası verilmişti. Bir bahse girmek için bağlantı odasını araması, numarasını belirtip hangi denetimciyle bahse girmek istediğini söylemesi ve bahse girmesi yeterli oluyordu. Çoğunlukla bahisçiler bir takımın kazanması için doğrudan bir bahis belirtirlerdi ancak futbol ve basketbolün çift misli kazanç şansı vardı. Bir diğer deyişle, Vitale favorilere bir puan avantaj veriyordu. Eğer Giant'ların Eagle'lar üzerinde beş puan fazlalıkları varsa, ödeme yapılması için Giant'ların en az beş puan kazanması gerekiyordu. Vitale aynı zamanda bir dolar üzerinden on sent olmak kaydıyla bahisleri kaybetmekle ilgili de bir komisyon ücreti düzenlemişti. Her hafta Vitale, Massino'ya "kırmızı" ya da "mavi" rakamda olduklarını söyleyerek para kazanıp kazanmadıklarını bildiriyordu. Eğer rakam maviyse öndeydiler ve Vitale kazandıklarının yarısını

Massino'ya verirdi. Eğer kazançlar çok düşükse olası kayıplardan kurtulmak için bahis almaya son bile verebiliyorlardı.

Yasal spor bahislerinin aksine, Vitale bahisçilere ne zaman ihtiyaç duyarlarsa kredi veriyordu. Bu da onların basit bir telefon görüşmesiyle yüksek miktarlarda para yatırmasını sağlıyordu. Her bir müşterinin geri ödemeler konusundaki ününe göre kredi miktarını belirlerdi. Haftanın sonunda, "koşucular" hesaplaşmak için gönderilirdi. Operasyon, devam eden bahisleri kontrol eden yaklaşık elli kontrolörün bulunduğu New York'un daha büyük spor bahislerine göre oldukça küçüktü. İyi bir haftada Massino ve Vitale on iki bin dolar kâr yapabiliyordu. Ancak bu, yapbozun yani Massino'nun Queens Maspeth'de inşa etmekte olduğu korkunç organize suç yatırımının sadece küçük bir parçasıydı.

Sayılar ve spor oyunları kesinlikle iyi bir işti. Ancak 1970'lerde kamyon hırsızlığı Joe Massino'nun en kazançlı işiydi. Bunun nedeni çok basitti. Doğu yakasının en büyük kamyon merkezinin hemen yanında çalışıyordu. Her gün yüzlerce eyaletlerarası takım Maspeth'e gidip geliyor, izole edilmiş komşu bölgelerden tek yönlü köprüyle Newton Creek'e ve Massino'nun karargâhlarına doğru yolculuk yapıyordu. Bir seferinde Massino donmuş karidesle dolu bir kamyonetin geleceğini ihbar aldı. Bu otuz bin dolarlık bir işti ve alıcı çoktan ayarlanmıştı. Ekibi, kamyonun Queens'te ortaya çıkacağını bildiği için deponun dışında bekliyordu. Kamyon görünür görünmez Massino'nun iki adamı kamyonu çalıntı bir kamyonla yandan sıkıştırdılar. Şoför ve yolcuyu gasp edip dışarı attılar ve kamyonu alıp kaçtılar. Ekipten bir başka adam da çalıntı kamyonun direksiyonuna geçti ve o da kaçtı. Sal Vitale daha sonra "Adamı kamyonetten çıkardık, hem de gündüz vakti," diye övünmüştü.

Bu, Massino'ya New York'un en başarılı gaspçısı unvanını kazandıran tarzda bir işti. Gaspçılık yetmişlerde büyük bir işti. Bir kamyon dolusu ilaç, ithal giysi veya ıstakoz kuyruğu yüz binlerce dolar getirebiliyordu. O dönemde Queens ve Brooklyn'de her hafta yaklaşık on kamyon gasp ediliyor ve bu, tüccarlara günde yaklaşık üç yüz bin dolara mal oluyordu. Çalınan kamyonetler daha önceden ayarlanmış "noktalara" götürülüyor ve terk edilmeden önce içleri hızla boşaltılıyordu. Mallar, toptan fiyatın altından çevredeki tüccarlara ve hatta süpermarketlere satılıyordu. Birçok olayda gasp "planlı" olabiliyordu. Şoförler gasp edileceklerini önceden biliyor, basit bir şekilde kamyoneti durdurup teslim ediyorlardı. Gasp işinin kontrolden çıkmasıyla birlikte FBI ve New York Polis Departmanı gaspçıları yakalayabilmek için bölge üzerinde çalışmaya başladı. Polisler o kadar umutsuzlardı ki, gece görüşü olan gereçler kullanarak otoyol üzerinde helikopterlerle devriye gezdiler.

Massino ile birlikte New York'un diğer büyük gaspçıları, John Gotti ve Brooklyn Bonanno lideri Dominick "Sonny Black" Napolitano idi. Bu üçlü yakın arkadaştı. Birbirlerinin mallarını alır ve satar, taze mal geldiğinde birbirlerine "noktalar" sağlarlardı. Massino bir seferinde Sonny Black'ten mezeci dükkânında kullanmak üzere iki yüz kasa Denizin Tavuğu ton balığı satın almıştı. Bir bilgiye göre Massino gülmüş ve "Sonny'den iki yüz kasa ton balığı aldığım için çıldırmış olmam lazım," demişti. Massino kamyon oyununun o kadar derinine indi ki sonunda J&S Cake ile aynı adrese kayıtlı bir kamyon "danışma" firması olan MVP Kamyonculuk'u kurdu. Massino onları nasıl gasp edeceğinin dışında kamyonetlerle ilgili tek bir şey dahi bilmiyordu.

Kaçınılmaz olarak, Massino ve gasp ekibi kanunlardan birkaç sefer kıl payı kurtuldu. Bir seferinde ekibi bir kamyon do-

lusu bez spor ayakkabı gasp etmişti. New York Polis Departmanı'ndan dedektif Gordon McEwan, sabaha karşı 4'te bir muhbirinden gasp ile ilgili bir telefon aldı. Muhbir ile Queens'teki Shea Stadyumu'nun yanındaki sanayi bölgesinde buluştu. Dedektif metal bir parmaklığın arkasından avluda park etmiş bir kamyoneti gözetliyordu, çok kısa bir süre sonra avluya başka bir kamyonet park etti. Kamyoneti polislerin daha sonra "Massino" olduğunu söyledikleri tıknaz bir adam kullanıyordu. Öğlen saat 12.30'da Dedektif McEwan kendi arabasına geçti. Daha sonra "Kamyonetlerden birinin yanında bir boya rulosunun yukarı çıkıp aşağıya indiğini gördüm. Ve birisi plaka sayılarını gümüş bir renge boyuyordu," diyerek şahitlik etmişti. Sadece bir saat sonra dedektif ve FBI görevlileri olaya müdahale ettiler ancak Massino gitmişti. McEwan, "Avlunun arkasında bir kişinin parmaklıklardan geçmesini sağlayacak oluklu bir demir levha buldum," demişti. Dedektifler yüzlerce Mitsubishi damgalı spor ayakkabısı kutusu buldular. New Jersey'deki bir depodan çalınmışlardı ve iki yüz bin dolar değerindeydiler.

Massino, özellikle 1975'te yaptığı unutulmaz gasp olayında olduğu gibi zaman zaman onu demir parmaklıkların arkasına koymak isteyen adamlarla burun buruna geldi. Ray Wean, Manhattan'ın aşağısında kaldırımın kenarında başıboş olarak park etmiş bir kamyoneti fark etti. Adeta küçük bir binanın fiziğine sahip olan Wean, kamyonetin içinde söylediğine göre değerli olan ev eşyaları gördü. Kamyonete atladı, çalıştırdı ve kamyoneti J&J Catering'den çok uzak olmayan Clinton Diner'da buluşmak üzere sözleştiği Massino'nun yanına, Maspeth'e doğru sürdü.

O gün FBI ajanı Pat Colgan Queens'te görevdeydi. Colgan, Eyaletlerarası Nakliyeciler Birliği'nden iriyarı bir ajandı ve Massino'yu yakından takip ediyordu. Kamyonetin çalınma-

sından bir saat sonra Colgan'ın amiri bağlantıya geçti ve gözetlemeye geçmesini söyledi. Colgan dikkat çekmeyen Playmouth'una atladı ve Massino'nun bölgesine gitti. Önsezileri onu haklı çıkarmıştı. Clinton Diner'ın yakınında verilen tanıma uyan küçük bir kamyoneti fark etti. Bulunduğu avantajlı noktadan, suç kariyeri parlak Wean'in arabaya binip uzaklaşmasını gözledi. Colgan arabasını çalıştırdı ve kamyoneti takip etmeye başladı. Birden mavi bir Cadillac kullanan Massino hızla yanından geçti. Colgan daha sonra verdiği ifadede "Göz göze geldik," demişti. "Kamyonetin arkasından sürmeye devam etti. Kamyonet ışıklarda durdu ve Bay Massino da hemen yanına park etti." Wean patronunu görene kadar olanlardan habersizdi. "Joe Massino kamyonete yaklaştı ve şoföre bağırarak bir FBI ajanının peşinde olduğunu ve hemen kamyonetten kurtulmasını söyledi."

Colgan kamyoneti kısa bir süre daha takip etti. Daha sonra Wean kamyoneti durdurdu, indi ve hiçbir sorun yokmuş gibi gezinerek uzaklaştı. Colgan onu hızla tutukladı. Daha sonra yapılan bir röportajda "Wean inanılmaz derecede iriydi. Kelepçeleri ona bir türlü takamamıştım," demişti.

Colgan Wean'i arabasına bindirirken Massino arabasından çıktı ve "Hey, sen ne yapıyorsun?" diye bağırdı. Colgan, "Arkadaşını tutukluyorum ve bu arada sen de tutuklusun. Buraya gel hemen," diyerek cevapladı. Massino, Colgan'ın anlayışını kullanarak zaman kazanmaya çalıştı ve tuvalete gidip gidemeyeceğini sordu. "Tamam," dedi Colgan, "restorandaki tuvaleti kullan ve hemen geri gel, konuşacaklarımız var."

Colgan daha sonrasında olanları, "Hemen arabasına geri döndü. Bir U dönüşü yaptı ve uzaklaşmadan önce bana parmağıyla hoş bir işaret yapmaktan da kaçınmadı," diye özetlemişti. Ajan, henüz kelepçelenmemiş bir suçluyla uğraşırken

en öncelikli hedefinin kaçışını sadece umutsuzca seyredebilmişti. Ancak bu hayal kırıklığı kısa süreli olmuştu. Massino yarım saat sonra olay yerine döndü ve teslim oldu. Artık bir hapishane hücresinde olan Bonanno patronu çok kızgındı. Günlerini yakalanmamaya çalışarak geçirmiş ve şimdi bunun için mi yakalanmıştı? Daha sonra kamyonetteki malların sadece on bin dolar ettiği ortaya çıkmıştı. Wean ona çöplükten başka bir şey getirmemişti. (Polis yeterli delilleri toplayamadı ve Massino daha sonra serbest bırakıldı.)

Good-Looking Sal'in J&S Cake'te dinleme cihazı aramak gibi bir alışkanlığı vardı. Haftada en az bir kez merdivene tırmanıp tavanı inceler ya da mobilyaların altına bakardı. Bir gün kart masasının altına saklanmış bir şey buldu. Yirmi dört saatten az bir süre önce FBI ajanları (yeni terfi etmiş amir Colgan tarafından yönetiliyorlardı) J&S Cake'in içine girmişlerdi. Kırktan fazla ajan gecenin içinde kaybolmadan önce arama izniyle tavana bir radyo frekansı yerleştirdiler. Ertesi gün birkaç saat sonra Massino Radyosu açık ve net bir şekilde dinlenebiliyordu. Colgan uzun yıllardır peşinde olduğu şeye yaklaşmıştı; Massino'ya karşı sağlam kanıtlar. Sonra birden radyo frekansı sustu.

Colgan tersini düşünse de konu henüz kapanmamıştı. Ertesi gün FBI'ın karargâhında bir toplantıya çağırıldı. Sevimsiz bir amir, "Pat," dedi. "Malzemeleri geri alman gerekiyor." Dinleme cihazı sistemi son derece pahalıydı ve gereksinimi karşılamıyordu. Colgan sersemlemişti. "Ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordu. "Ne yapacağın umurumda değil," diye terslendi patronu. "Massino'yu tanıyorsun. Git ve ona tavana çıkıp cihazı alıp alamayacağını sor."

Colgan gururunu bir kenara bıraktı ve arabasını J&S Cake'e doğru sürdü. Bir süre dışarıda bekleyip ne yapacağına

karar vermeye çalıştı. Gidip mafyanın kapısını çalamazdı ya? Tam o sırada bir araba park etti. Sal Vitale arabadan indi, kapıya doğru yürüdü ve anahtarını çıkardı. Colgan bu fırsatı değerlendirdi. Hızla Vitale'nin arkasından yürüdü ve tam Sal'in içeri adımını atmasıyla yakalandı. Arkaya dönmesiyle birlikte Vitale "Sen de kimsin?" diye sordu. "Joey'ye bakıyorum," diye yanıtladı Colgan. Vitale sert bir yumruk attı ancak ıskaladı. Onun iki katı iri olan Colgan, Vitale'yi içeri itti ve yineledi, "Sana söylemiştim, Joey'ye bakıyorum."

Colgan'ın gözleri loş ışığa alışmaya çalışırken iki ya da üç adamın kendisine doğru yaklaştığını gördü. Sonunun geldiğini düşünmeye başlamıştı. Aniden bir ses duyuldu, "Herkes sakin olsun, bu sadece Pat." Konuşan Massino'ydu. "Merhaba Pat, nasılsın?" diye sordu Şef. Artık net bir şekilde etrafı görebilen Colgan memnun bir şekilde ona döndü. "Geri geleceğini biliyordum," dedi Massino. "Haklısın," diye onayladı Colgan. "Cihazlarımızı geri almak istiyorum." Şef sandalyesinden kalktı, kulübün arkasına gitti, metal bir kutu alıp yarım düzine adamın arasından yürüyerek barın üzerine koydu. "Bira ister misin?" diye sordu. Colgan bunun çok hoşuna gideceğini, ancak görevde olduğunu söyledi. "Merak etme, ben ısmarlıyorum," dedi Massino.

Bu geçici arkadaşlık, iki adam arasındaki savaşın büyüklüğünü azaltmamıştı. Colgan FBI'daki yirmi sekiz yılının on dört yılını adadığı adamı yakaladıktan sonra verdiği bir röportajda "Bu bir savaştı ve düşmanımıza karşı profesyonel bir saygımız vardı," demişti. "Ancak söz konusu olan benim ya da onun hayatı olsaydı her şey biterdi. Her ikimiz de ateş ederdik ve oradan sadece birimiz yürüyerek çıkardı. Joey ününü sokaklardan elde etmemişti çünkü o Bay Kibar Adamdı. O öldürücüydü," diyerek devam etmişti. "Sizin bir muhbir olduğunuzu düşündüğü anda sizi öldürürdü. Eğer Joey bir şey

söylerse bunu yapmak zorundaydınız. Neden diye sorgulayamazdınız. İnsanlar atlarlardı. Joey'ye kendilerini sevdirmek istiyorlardı. Eğer söylediklerini yapmazlarsa onları yok ederdi."

* * *

Goldie içten bir tanıktı. Özellikle otomobillere karşı belirgin bağlılığıyla ilgili patronunun neşesini anlatırken jüri üyeleri gülmemek için kendilerini zor tuttular. Ancak Massino'nun ne kadar tehlikeli olduğunu anlatırken kimse gülmedi. Araba hırsızının eski ustası Joey Massino, buz gibi soğuk bir suratla odanın diğer köşesinde oturuyordu.

HENOCH: "Hayatınızda hiç yasadışı uyuşturucu kullandınız mı?"

LEISENHEIMER: "Evet."

HENOCH: "Bu ne zaman oldu?"

LEISENHEIMER: "Yetmişlerin sonuna doğru."

HENOCH: "Kokain kullanırken herhangi bir suç işlediniz mi ya da araba çaldınız mı veya buna benzer bir şey yaptınız mı?"

LEISENHEIMER: "Hayır."

HENOCH: "Peki neden?"

LEISENHEIMER: "Kendinizi koruyamazdınız. Uçarken ya da alkollüyken hiçbir şey yapamazdınız."

HENOCH: "Hiç kokainin satılmasına karıştığınız bir zaman oldu mu?"

LEISENHEIMER: "Evet."

HENOCH: "Bu işten yaklaşık olarak ne kadar kazandınız?"

LEISENHEIMER: "Çok fazla değil. On, on beş bin dolar yapmışımdır."

HENOCH: "Peki Bay Massino'nun sizinle uyuşturucu satışıyla ilgili herhangi bir konuşma yaptığı oldu mu?"

LEISENHEIMER: "Evet."

HENOCH: "Bunu jüriye anlatabilir misiniz?"

LEISENHEIMER: "Bay Massino bana, 'Birileri bana uyuşturucu satışına karıştığını söyledi ve bu konuda ne düşündüğümü biliyorsun,' dedi. Ben de 'Evet,' dedim. 'O zaman sana ne yapman gerektiğini söylemeyeceğim ama benim bu işleri yapmadığımı biliyorsun. Eğer buraya gelirsen ve hâlâ bu işi yapıyorsan canını yakarım,' dedi."

HENOCH: "Ve sizin canınızı yakacağını söylediğinde, bunun sizin için anlamı neydi?"

LEISENHEIMER: "Başım dertte olurdu. Eğer bu işi yapmaya devam ederek onun çevresinde dolaşsaydım ve onun başına dert açsaydım beni kesinlikle öldürürdü."

Üç

ÜÇ LİDER

Boş arsa küçük ve oldukça sıradandı. Yerler ıslaktı ve gece yağan yağmurdan dolayı pis sular arsanın sokağa bakan tarafında birikmişti. Yine de Queens Ozone Park'ın meraklı çocuklarına göre burası oynamak için iyi bir yerdi. Uzun, yabani otların arasında koşmayı ve çöpleri karıştırmayı seviyorlardı.

Mayıs 1981'de pazar öğleden sonra çocuklar pis bir koku fark ettiler. Koku, derin olmayan bir çukura atılmış pis bir battaniye rulosundan geliyordu. Çocuklardan biri buldukları şeyi tekmeleyerek elinde olmadan grubun macerasına son verdi. Bir tabaka örtü açıldı ve içinden çürümüş ve dağılmaya başlamış ölü bir adam kolu sarktı. Dirseğiyle kolunun arasında, birbirine geçmiş iki kalpten meydana gelen bir dövme vardı. Bu klasik Kutsal Kalp işaretiydi ve genellikle kalp kırıklıklarıyla ilgiliydi. Çocukların her biri kendi ailesine koştu. O gün başka oyun oynamalarına izin verilmeyecekti.

Daha sonra morg doktoru, cesedin sağ tarafına doğru yattığını bildirmişti. Beyaz bir battaniyeye sarılmış; boyun, vü-

cut ve ayak bileklerinden sıkıca bağlanmıştı. Cesedin üzerinde turuncu bir tişört, bej rengi bir pantolon ve kahverengi kovboy çizmeleri vardı. Cartier marka saati 7 Mayıs'ta, saat 5.58'de durmuştu. Otopside üç kez ateş edildiği ortaya çıktı. Bir kurşun sol kulağından girip sağ yanağının altından çıkmıştı. İkinci delik göğsünün sağından girip vücudunun içinden geçerek göğüs kafesine gelmeden sırtının sağından çıkmıştı. Üçüncü kurşun ise beline isabet etmişti. 38 kalibrelik bir mermi, adamın tişörtünün içinde bulunmuştu - vücuda doğru ateş edilmenin gücü kurşunun keskin köşegenlerinden birini düzleştirmişti. Morg doktoru, adamın kurşun yaralarından ve iç kanamadan öldüğüne karar vererek davayı cinayet masasına aktardı.

Ölen adam Bonanno Ailesi'ndeki güçlü liderlerden biri olan Alphonse "Sonny Red" Indelicato idi. Kimliği, çürümekte olan parmak izlerinin kayıtlarla uyuşması sonucu saptanabilmişti. Öldürüldüğü sırada Sonny Red kırk dört yaşındaydı ve dokuz yıl önce Umberto'nun İstiridye Evi'nde öldürülen çete reisi Joseph "Joe Crazy" Gallo'nun cinayetindeki şüpheli rolünden dolayı inceleniyordu. Sonny Red aynı zamanda ünlü bir uyuşturucu kaçakçısı ve tefeciydi. Ölümünden sadece bir ay önce FBI ajanları onu Long Island'daki bir diğer Bonanno lideri olan oğlu Bruno ile yürürken görüntülemişti. İkili kumsal kenarında dolaşıyordu. Sonny Red sadece parlak kırmızı bir mayo giyiyordu. Geniş omuzları ve yapılı vücuduyla gurur duyardı.

Sonny Red cinayeti, 1979'da ölen Carmine Galante'den sonra Aile içindeki acımasız güç savaşının doruk noktiisına çıkmasına sebep olmuştu. O dönemde, Galante'nin gücüne yeniden kavuşmasıyla birlikte zaten zayıflamış olan Rastelli hâlâ hapisteydi ve Bonanno'ların gözle görülür bir lidere ihtiyacı vardı. Güç peşinde olan üç grup oluşmuştu. Joe Massi-

no ve Sonny Black tarafından yönetilen Brooklyn'li kamyonet gaspçıları grubu hâlâ hapishanedeki liderlerine bağlıydı. Sonny Red, Philip "Phil Lucky" Giaccone ve Dominick "Big Trin" Trinchera adlı üç lider tarafından yönetilen diğer bir grup ise artık sadık değildi. Sonny Red ailenin Manhattan kolunu temsil ederken, Big Trin ise Bronx'tandı. Phil Lucky yetmişlerde Massino'nun lideriydi, ancak bu iki adam hiçbir zaman birbirlerinden hoşlanmamışlardı. Üçüncü grup, ailenin Sicilya kolu olan Ziplerdi (Amerikalı gangsterler onların İtalyancayı çok hızlı konuştuklarını düşündükleri için bu lakabı takmışlardı).

Bonanno liderleri, Galante'nin ölümünden aylar sonra bir çözüme ulaşmak için bir araya geldiler. Ancak gerginlik artmaya devam etti ve sonunda anlaşmazlık Kurul'a götürüldü. "Silah oyunları" olmayacaktı ve liderler birbirlerinden özür dileyecekti.

Sonny Red, Phil Lucky ve Big Trin; yani "Kırmızı Takım"ın üç üyesi 1981 mayısında ortadan kayboldu. Sonny Red'in kokmuş cesedi sadece üç hafta sonra ortaya çıksa da, diğer iki liderin, çocukların Sonny Red'in cesedini bulduğu yerden sadece yarım metre ötedeki cesetlerinin bulunması yirmi yıldan fazla zaman aldı. *Donnie Brasco* adlı filme de konu olan ölümler, sonunda "üç liderin cinayeti" olarak bilindi.

* * *

Frank Lino çete üyesi gibi gibi görünmüyordu, aslında bir İtalyan'a bile benzemiyordu. Kıvırcık kızıl saçları, yuvarlak bir yüzü ve çocuksu yanaklarıyla sağlıklı bir görünüşü vardı. Gülümseyişi dişlekti ve gözleri sanki birbirine fazla yakındı. Ne kadar çok yaşlanırsa o kadar çok şişecekmiş gibi bir hali vardı. Ancak uygun olmayan dış görünüşüne karşın Lino bir

gangster olmak için doğmuştu. Organize suç onun kanında vardı. Ailesi Sicilyalıydı ve ailesindeki neredeyse her erkek çetenin içindeydi. Lino'nun kuzeni Eddie'nin Gambino Ailesi'yle bağlantısı vardı ve diğer kuzeni Bobby ise bir Bonanno'ydu. Lino'nun iki oğlu vardı ve bunlardan Joseph Lino kendi kendini yetiştirmişti. Çete içindeki kırk yıllık suç kariyeri boyunca Lino Beş Aileyle de bağlantılıydı. 1956'da Genovese'lere katıldı, 1962'de Colombo'lara geçti ve 1969'da Gambino'larla devam etti. 1977'de ömür boyu arkadaşı olan Frank Coppa, Bonanno'lara katılması için ona yardım etti. O dönemde güç Carmine Galante'deydi ve aile onu tutuyordu.

Her şeyden önemlisi, Frank Lino Brooklyn'dendi, yani gerçek bir mafya adamıydı. Ellili yıllarda liseyi bıraktıktan sonra, o dönemde Sicilya'dan yeni göç edenlerin adeta yuvası olan Bensonhurst kolunun Avenue U Boys adlı çetesine katılmıştı. Avenue U Boys çetesi soygunlar yapar ve Zippers, Ghosts, Dandies, Senators ve Silver Aces gibi diğer çetelerle dalaşırdı. Lino'nun çeteyle ilk bağlantısı, yerel bir Genovese üyesi için kâğıt oyunları yürütmesiyle on yedi yaşındayken kuruldu. 1962'de iki Brooklyn dedektifinin cinayetinden tutuklandı. Yirmi sekiz ve kırk altı yaşındaki dedektifler, soyguncuların beş bin dolar çaldığı bir tütün mağazasındaki soygun sırasında öldürülmüştü. Lino silahlı soygunculardan birine Chicago'ya gitmesi için araba sağladıktan sonra tutuklanmıştı ve 66. Precinct'e "sorgulanmak" için götürülen beş adamdan biriydi. Lino daha sonra polislerin, ellerine zımba teli bastıklarını ve poposuna bir süpürge sapı soktuklarını iddia etmişti. Sonuç olarak, artık kırık bir ayağı ve kırık bir kolu vardı. Onları dava etmekle tehdit ettikten sonra üç yıl gözaltı şartıyla serbest bırakılmıştı.

Çete hayatı Frankie Lino'yu tanımlıyordu. Suç, onun için işten çok daha fazlasıydı - tek bildiği şey buydu. "Fransız

filmleri" satmaktan New York Borsası'nda hile yapmaya kadar her şeyi yapardı. O bir tefeci, bahisçi, uyuşturucu satıcısı ve bir katildi. Altı adamın öldürülmesinde rol oynamıştı. Bir seferinde Pennsylvania'dan New York'taki dairesine döndüğünde evi kan içinde bulmuştu. Daireyi paylaştığı kuzeni Eddie ona on bin dolar, kokain ve bir arkadaşın karısıyla ilgili bir tartışma olduğunu söylemişti. Parti silah sesleriyle son bulmuştu ve artık dışarıdaki bir arabanın bagajında iki ceset vardı. Daha sonra bu cesetleri FBI'ın yakınına gömeceklerdi. Lino evi tahta zeminle yenilemişti. Kan izlerinden kurtulmanın tek yolu buydu.

Lino'nun tek yasal işi, New York Şehri Eğitim Kurulu'ndan kazandığı kontrat ile yetmişlerin sonunda oğluyla birlikte kurduğu otobüs firmasıydı. Lino bir otobüsün arkasından önüne kadar olan kısmıyla ilgili bile yeterli bilgiye sahip değilken, firmanın vergi kayıtlarında "danışman" olarak görünüyordu. Tabii ki Milli Vergi Bürosu'na (İRS) anlattığından daha iyisini yapıyordu. Doksanların sonunda bir lider olarak eve iki yüz bin dolardan daha fazlasını götürüyordu. Ancak bu paranın tek kuruşunu dahi biriktirmedi. Beş çocuğu, on iki torunu ve terzilerden alınan giysiler, zevkli restoranlar, gece kulüpleri ve yurtdışına yapılan uzun seyahatlerle dolu savurgan hayatıyla seneyi genellikle 50.000$ borç ile kapatırdı. Ancak Lino bir şekilde her zaman düze çıkmayı biliyordu.

* * *

Lino, Massino davasında tanık koltuğuna kambur bir şekilde oturdu. Kıvırcık saçları ve küstah sırıtışı yok olmuştu. Altmış altı yaşındaydı, yüzü soluk ve sıskaydı ve saçları beyazlamıştı. Gözlerinden bir tanesi kontrolsüz bir biçimde kırpışıyordu. Bu, 1962 yılında Brooklyn polisinden yediği dayaktan

kalan bir mirastı. Yüksek tansiyondan kalp hastalığına kadar çeşitli rahatsızlıklardan dolayı beş farklı ilaç kullanıyordu. Seksen bir gün hücre hapsine mahkûm edildikten sonra Lino'nun inadı kırıldı ve hayat hikâyesini anlattı. Üç gün boyunca işlediği suçları avukatlara ve jüriye gurur ve zaman zaman gizli bir melankoliyle konuşarak ayrıntılı bir şekilde açıkladı. O yirmi yedi yıl boyunca bir Bonanno olmuştu. Anımsadığı kadarıyla aileye katılma töreni otuz dokuzuncu doğum gününde, 30 Ekim 1977'de yapılmıştı. Son derece gizli olan bu tören, bir yüzyıl önce yapılanlarla neredeyse aynıydı. Tören, Little Italy'de, Elizabeth Sokağı'ndaki Sonny Red'in dairesinde gerçekleşmişti.

ANDRES: "Bu nasıl oldu? Törende ne yapıldı?"

LINO: "Genellikle sen bir masada oturursun, herkes el ele tutuşur ve İtalyanca bir şeyler söyler. Konuşulanlarla ilgili, ellerimiz ayrılana kadar hiçbir şey söyleyemezsin."

ANDRES: "Başka bir şey olur mu?"

LINO: "Aslında, bir zamanlar bir silah ve bıçak kullanırlardı. Ancak daha sonra bundan vazgeçtiler." (Geleneksel olarak, silahlar masada dramatik bir etki yaratmak için kullanılırdı.)

ANDRES: "Peki bu neden artık uygulanmıyor?"

LINO: "Çünkü hükümet üstümüze çok fazla geliyordu."

ANDRES: "'Hükümet' derken ne demek istiyorsunuz?"

LINO: "FBI."

ANDRES: "Özür dilerim. Onlar, siz töreni yaparken nasıl üstünüze geliyorlardı?"

LINO: "Bir şeyler olduğunu biliyorlardı ve bizim dikkatli olmamız gerekiyordu."

ANDRES: "Belirttiğinize göre, törende belirli kurallar var. Organize suçta bu kurallardan hangileri hâlâ geçerli?"

LINO: "Bir kez üye olduktan sonra bir üyenin karısına ya da kızına karşı saygısızlık yapamazsınız. Hükümetle işbirliği yapamazsınız ve eğer bir toplantıya çağırılırsanız silahla gidemezsiniz."

ANDRES: "Peki ya bir toplantıya çağırılırsanız ve gitmemeyi tercih ederseniz?"

LINO: "Yok olursunuz."

ANDRES: "Yok olmak derken?"

LINO: "Ölürsünüz."

ANDRES: "O gece sizin dışınızda Bonanno Ailesi'ne katılan başka biri oldu mu?"

LINO: "Evet. Joey D'Amico, Big Trinny ve belki yedi sekiz adam daha."

ANDRES: "O geceki töreni tarif edebilir misiniz?"

LINO: "Bizi odaya teker teker çağırdılar. Oturduk ve ellerimizi birbirine kenetledik. Bize söyleyeceğimiz her şeyin orada kalacağını ve tartışmamamız gerektiğini söylediler. Bir üye olarak sorumluluklarımızın neler olduğunu anlattılar. Size bir şans veriyorlardı ve istemiyorsanız gidebilirdiniz. Ben kabul ettim."

Colombo askeri Carmine "Tutu" Francese hızla J&S Cake'ten içeri girdi. O ve Joey Massino eski dostlardı. Ancak Francese'in orada bulunma nedeni eski güzel günleri anmak değildi. Kötü haberleri vardı: Sonny Red ve ekibi "yükleniyordu". Sokakta konuşulanlara bakılırsa Kırmızı Takım otomatik silahlar satın alıyor ve "bir savaş için" hazırlanıyordu.

Francese, Red'in Aile'yi Rastelli'den alarak, Galante'nin başladığı şeyi bitirmekle ilgili konuştuğunu duymuştu.

Massino tek bir seçeneği olduğunu biliyordu: önleyici saldırı. Ancak sadece Sonny Red'i öldürmek yeterli olmayacaktı, tüm düşmanlarını tek bir vuruşta ortadan kaldırmalıydı.

Savaş konuşmalarıyla ayaklanan Massino, Beş Ailenin patronlarından ikisine yanaştı. Bunlar Gambino'ların patronu Paul Castellano ve Colombo Ailesinin patronu Carmine "Junior" Persico'ydu. Massino'nun daha sonra anlattığına göre, ona "Kendini korumak zorundasın, ne yapman gerekiyorsa onu yap," demişlerdi. (New York'taki en büyük ve güçlü aile olan Genovese'ler başka bir hikâyeydi. Massino onların Kırmızı Takım'ı desteklediklerini daha sonra öğrenecekti.) Castellano'nun onayını alan Massino ve Sal Vitale -üç liderin öldürülme planını bilen tek adam- ailenin adaşı olan efsanevi büyük patron Carlo Gambino için çalışmış olan ikinci korkunç patron Aniello Dellacroce ile bir randevu ayarladılar. Bağlantı, Massino'nun planı açısından hayati önem taşıyordu. Gambinolar, özellikle de John Gotti cinayetlerde çok önemli bir rol oynayacaktı. (Gotti'nin ekibi cesetlerin ortadan kaldırılmasıyla ilgilenmişti.) Bun rağmen Massino'nun öldürücü darbesi, Bonanno'ların kana susamış Sicilya kolu olan Zip'leri ilgilendiriyordu. Onlar kendi başlarına bir güçtüler; genç ve kimseye karşı belirli bir sadakatleri olmayan soğukkanlı katillerdi. Massino, Zip'lerin kaptanı Santo Giordano ile buluştu ve iki adam bir anlaşmaya vardı. Zip'ler tetikçi olacaklardı. Giordano iki Montreal Zip üyesini nişancı olarak görevlendirecekti. Cinayetlerden sonra sınırı geçecekler ve böylece izlerinin sürülmesi neredeyse imkânsız olacaktı.

Yapbozun parçalarının yerine oturması için sadece iki parça daha kalmıştı. Massino, infaz bölgesi için Brooklyn'deki Dyker Heights'te, Gambino'nun adamlarından biri olan

Sammy "The Bull" Gravano tarafından işletilen bir kulübün olduğu binayı seçti. İki katlı, kırmızı tuğla bina bir depo görünümündeydi. Sağlam bir girişi vardı ve iki buçuk metre yüksekliğinde çelik parmaklıkla korunuyordu. Massino, liderleri Brooklyn ve Queens Bonanno'larının J&S Cake'te yemek yediği salı günü öldürmeye karar verdi. Bu mükemmel bir bahane olabilir, Massino ve adamları kolaylıkla ortadan kaybolup herhangi bir şüphe uyandırmadan geri dönebilirdi. Son olarak Sonny Black'e Kırmızı Takım'ı Brooklyn'e çekme görevi verildi: Bonanno liderleriyle basit bir şekilde toplantı organize etti. Sonny Red, ne olursa olsun Kururun emirlerinin hâlâ yerine getirildiğini biliyordu. Silahsız gelmek zorundaydılar.

5 Mayıs 1981 sabahı Sal Vitale, Goldie ile J&S Cake'te buluştu ve çocuğa kendisini Brooklyn'deki bir yere kadar takip etmesini söyledi. Goldie'nin konuyla ilgili hiçbir fikri yoktu ancak söyleneni yerine getirdi. İkili Maspeth'den Dyker Heights'a kadar otuz dakika boyunca yol aldı. Altmış yedi ile Altmış sekizinci sokakların arasındaki On Üçüncü Bulvar'a geldiklerinde durdular. Sal Goldie'ye camdan seslenerek bloğun aşağısında park etmiş bir arabayı gösterdi ve "O yere ihtiyacım var," dedi. Birkaç dakika sonra bir adam arabaya geri döndü ve binip uzaklaştı. Böylece Sal Vitale turuncu arabasını Sammy Bull'un eski kulübünün tam önüne park etti. Daha sonra Vitale Goldie'nin arabasına bindi ve ikili J&S Cake'e geri döndü.

O gece kulüp oldukça kalabalıktı. İçeride her zamanki şüpheliler vardı; Goldie, Tutti Francese ve Big Louie. Sonny Black de birkaç adamıyla birlikte oradaydı. Ancak başta Zip'ler olmak üzere, alışılmadık yüzler de vardı. Sal Vitale dışarı çıkıp konuşmalar yapıyor ve sonra içeri geri dönüyordu.

Adamlar büyük bir şeylerin döndüğünü hissedebiliyordu, ancak ne olduğunu sormamaları gerektiğini de çok iyi biliyorlardı. Gecenin ilerleyen saatlerinde Massino iki Zip üyesi Gerlando Sciascia ve Santo Giordano ile birlikte geldi. Onları Goldie ile tanıştırdığında, her iki Sicilyalı da yüzlerini hoşnutsuzlukla buruşturdu. Massino "O iyi bir çocuk," diyerek onlara güven verdi. "Onunla ilgili endişelenmeyin." Sonra Goldie'ye döndü ve ona radyolarla ilgili çalışacağını söyledi. Elinde bir telsiz ve bir polis frekans tarayıcısı bulunan Vitale'ye bir işaret verdi. Massino, "Tamam," dedi. "Haydi gidelim. Bu işi halledeceğiz."

Aynı akşam saat 6 civarında, Kırmızı Takım Sonny Red'in Elizabeth Sokağı'ndaki yerinde boy gösterdi. Hava oldukça gergindi, başka bir toplantıya daha çağrılmışlardı ve liderler başlarının belaya girebileceğini biliyorlardı. Sonny Red oğlu Bruno Indelicato'ya, geri dönmediği takdirde "herkesi öldürmesini" söylemişti. Üç lider ve Frank Lino, ilk olarak belirlenmiş buluşma noktası olan Elmhurst, Queens'teki Sage Restoran'a doğru yola çıktı. Lino Big Trin'i kendi arabasına aldı ve Phil Lucky de Sonny Red ile birlikte geldi. Restorana geldiklerinde, Massino'nun yandaşı olan ve lideri Brooklyn'deki buluşma noktasına kadar eşlik edecek iki Zip üyesiyle karşılaştılar. Konvoy güney Brooklyn'deki restoran Nathan's Famous'un park yerine kadar devam etti. Kırmızı Takım'a arabalarını burada bırakmaları ve sadece bir mil uzakta olan Sammy Bull'un kulübüne kadar olan yolu Zip'lerle birlikte gitmeleri söylendi. İçeri girmeleriyle birlikte Frank Lino, Sonny Red'in emirlerini zihninde duyar gibi oldu: "Eğer ateş açılırsa herkes tek başına. Dışarı çıkmaya çalışın."

Saat 6 civarında J&S Cake'ten altı araba yola çıktı. Massi-

no ve Sal Vitale bir arabadaydı, Giordano ve Sciascia bir başka arabayı aldı. Goldie kendi arabasını alırken, Sonny Black ve Big Louie Goldie'nin temin ettiği bir kamyoneti kullanıyordu. Massino Rust sokağının kuzeyine geldiği sırada Vitale şüpheli bir arabanın yanlarından geçip yavaşladıktan sonra bir U dönüşü yaptığını fark etti. "Sanırım bir kuyruğumuz var," dedi Vitale. "Artık çok geç," diye yanıtladı patron. "Trafikte kendini kaybettirmeye çalış." Goldie'nin yanlarına gelmesiyle yavaşladılar. "Kendine dikkat et," dedi Massino Goldie'ye. "Biraz önce kötü bir araba gördük." Massino'nun gözlem yeteneği mükemmeldi - o araçta bir FBI ajanı vardı. Ajan Ted Savadel J&S Cake'ten geçmeye karar verdiğinde evine doğru yol alıyordu. Geçerken Massino'yu tanımadığı bir grup adamla birlikte gördü. Massino ve ekibini takip etmeye başladı ancak çete çok hızlıydı. Vitale hızla Brooklyn-Queens otobanına doğru yol aldı ve batıya, Brooklyn'e doğru döndü. Kosciuszko Köprüsü'ne ulaştığında peşinde kimse kalmamıştı.

Konvoy otuz dakikalık yol boyunca telsizlerle bağlantı kurdu. Sonny Black, Goldie'nin kamyonetinin zor kullanılmasından şikâyet ediyordu. (Güç kablosunun yerinden çıkmak gibi bir alışkanlığı vardı.) Goldie telsizden, tek gerekenin biraz kas olduğunu söyledi. Akşam karanlığıyla birlikte Dyker Heights'a vardılar. Vitale kulübe yaklaştı, Massino'yu kaldırımda indirdi ve Sonny Black'in kamyonetinin yakınına park etti. Goldie kulüpten görülmeyecek şekilde kuzeye doğru iki blok ötede, yoğun Altmış Beşinci Cadde'nin köşesine yakın bir yere park etti. Ona verilen emirler etrafı gözlemesi, sakin olması ve radarı dinlemesiydi. Eğer polis ortaya çıkarsa hemen diğerlerine haber vermesi gerekiyordu. Ortada ne döndüğüne dair en ufak bir fikri yoktu.

Kulübün kapısının hemen arkasında küçük bir fuaye, bir vestiyer ve altıya altı metrelik büyük bir depo odası vardı. Fuayeden kulüp odasına doğru bir kat merdiven yükseliyordu. Massino silahları çıkardı. Zip'lerde birer tabanca ve Vitale'de de hafif makineli bir tüfek vardı. Şarjör doğru pozisyondaydı ve söylediğine göre doluydu. Emniyet kilidine dokundu ve tetiğe bastığı an hayatının şokunu yaşadı. Küçük oda otomatik silahın sesleriyle sallandı. Bir Zip üyesini son anda ıskalamış ve karşı duvarda delikler açmıştı. "Ateş etmene gerek yoksa sakın ateş etme," diye öfkeyle bağırdı Massino. "Odanın içinde kurşunların uçmasına ihtiyacım yok."

Dört nişancı kar maskeleriyle vestiyere saklandı. Üç liderin içeri girip depo odasını geçmeleriyle birlikte, ön kapıda pozisyon alması gereken Sciascia ellerini saçlarından geçirerek işaret verecekti. Böylelikle nişancılar saklandıkları yerden çıkarak Kırmızı Takım'ı duvara dayayacak ve bunu bir silahlı soygun gibi göstereceklerdi. Vitale onların arkasından kapıyı koruyacaktı. Massino'nun emirlerine göre, eğer Sonny Red onlarla birlikte değilse infaz iptal edilecekti. Anahtar Red'di. Eğer Frank Lino içeri girerse nişancılar onu da öldüreceklerdi.

Zaman gelmişti. Adamlar hiçbir şey söylemeden vestiyerin içine sindiler. Sessizlik sadece derin soluklarla bozuluyordu. Her geçen dakika bir saat gibi geliyordu.

* * *

Goldie arabasında bekledi ve radardaki sesleri dinledi. Ortalık kararmıştı, yerel kasaba evleri sessizdi ve mağazalar ıssızdı. Bulunduğu yerden üç saattir kıpırdamamıştı. Arka aynasındaki turuncu kamyonetin bulunduğu yeri gözlüyordu. Gözlerini binlerce kez kırpmış gibi hissediyordu. Üzerine yavaş yavaş bıkkınlık ve yorgunluk çökmeye başlamıştı. So-

nunda telsizden bir ses geldi. "Gözden kayboldun mu?" Goldie olumlu yanıt verdi. "Tamam. Gözlerini açık tut. Herhangi bir şey duydun mu?" Hayır, duymamıştı. "Emin misin? Radardan bir şey gelmedi mi?" Hayır, gelmemişti. Bir dakika sonra telsiz yeniden canlandı. Bu sefer Sonny Black'in sesini tanımıştı. "Adamlar burada."

Gerlando Sciascia Kırmızı Takım'a kulübe doğru yol gösterdi. Yaklaşık **3** metrelik fuayeyi yürüyerek geçtiler ve Massino ile ekibinin beklediği depo odasına girdiler. Takım içeri girdi ve kaynaşmaya başladılar. Big Trin ve Lino Sciascia ile sohbet ederken, odanın diğer yanında Massino Phil Lucky ile konuşuyordu. Lucky bir İtalyan nezaket belirtisi olarak Massino'nun kolunu tuttu. Kısa bir süre için mutlu bir aile tablosu çizdiler. Ancak daha sonra Sciascia işareti verdi. Ayak sesleri ve karaltı gibi belirsiz siyah suratlar odayı doldurmuştu. Partileri cehenneme dönmüştü.

Zip'lerden biri "Kimse kıpırdamasın!" diye bağırdı. "Bu bir soygundur." Big Trin'in gözleri büyüdü. Bağırarak emirler yağdırdı ancak dev bedeni bir kurşun ile yere yığıldı. Frank Lino Big Trin'in bedenini aşarak kapıdaki pozisyonunu almakta geç kalan Vitale'nin yanından kaçtı. Massino Phil Lucky'yi yakaladı; Sonny Red koşmaya başladı ancak birkaç adım atamadan arka arkaya vuruldu ve kapıya doğru düştü. Sciascia belinden bir silah çıkardı, namluyu Sonny Red'in kafasına dayadı ve tetiği çekti. Çapraz ateşin ortasında Santo Giordano kazara sırtından vurulmuş ve yere çökmüştü. Massino da ateş ediyor, Big Trin'in etrafında dolaşıyordu. Phil Lucky duvara sıkıştırılmıştı. Nişancı döndü ve bir idam mangası gibi ateş açtı.

Frank Lino koltuğunda öne doğru ilerleyerek mikrofona doğru eğildi. Yüzü kızarmıştı. Kurşun yağmuru yirmi üç yıl önce yaşanmış gibi gelmiyordu. Sık sık mucizevi kaçışını düşünürdü. Ancak eğer ona bir gün tanık sandalyesinde bu çetin sınavı yeniden yaşayacağını söyleseydiniz size asla inanmazdı. Mahkeme salonundaki kalabalık bile buna inanamıyordu. Lino'nun daha sonra olanları anlatmasıyla iyice sessizleştiler. Massino ağzındaki bayat sakızı çıkardı ve bir parça kâğıda sardı.

LINO: "Dışarı çıktığımda ben... Ben koştum. Ve bazı insanların çitlerinden atlayıp birinin evine girdim."

ANDRES: "Peki. O gün kulübü terk etmeden önce gördüğün son şey neydi?"

LINO: "Şey, gördüğüm son şey... son şey Phil Lucky'nin öldürülmesiydi. Trinny ve Sonny Red."

ANDRES: "Kapıdan kaçtığını söyledin. Nereye gittin?"

LINO: "Altmış Sekizinci Cadde'deki bloklara doğru koştum, çitlerden atladım, bir kapıyı çaldım ve bazı insanlar evlerine girmeme izin verdiler."

ANDRES: "Daha sonra ne yaptın?"

LINO: "Eğer telefonlarını kullanmama izin verirlerse onlara zarar vermeyeceğimi söyledim, bilirsiniz, kullanmak için izin istedim."

ANDRES: "Kimi aradınız?"

LINO: "My Way Lounge'daki bazı arkadaşlarımı aradım. Daha sonra evi aradım ve telefona oğlum Frankie'yi çağırdım."

ANDRES: "Birileri gelip sizi aldı mı?"

LINO: "Evet. Önce oğlum Frankie göründü."

ANDRES: "Nereye gittiniz?"

LINO: "Oradan Frank Coppa'yı aradım ve benimle Staten Island'da oturan kız kardeşimde buluşmasını istedim ve orada buluştuk."

ANDRES: "0 gün sosyal kulüpten çıktıktan sonra Sonny Red Indelicato'yu bir daha gördünüz mü?"

LINO: "Hayır."

ANDRES: "0 gün sosyal kulüpten çıktıktan sonra Phil Lucky Giaccone'yi bir daha gördünüz mü?"

LINO: "Hayır."

ANDRES: "O gün sosyal kulüpten çıktıktan sonra Dominic Trinchera'yı bir daha gördünüz mü?"

(Sessizlik)

YARGIÇ: "Soruya cevap vermeniz gerekiyor."

LINO: "Hayır." (Gözyaşları içinde cevap verdi.)

Goldie, Sonny Black'in sesini telsizde duyduktan yaklaşık beş dakika sonra bir adamın kulüpten koşarak kaçtığını gördü. Bir Cadillac ani bir frenle kapıda durdu ve Goldie iki adamın başka bir adamı arkaya sürüklemelerini seyretti. (Bu, yaralanan Giordano'ydu. Belden aşağısı felce uğramıştı.) Araba sokağın aşağısına doğru hızla yol aldı. Goldie'nin telsizi yeniden canlanmıştı. "Dışarı çıkan adamı yakaladın mı?" diye sordu ses Lino'yu belirterek. "Hangi adam?" diye bağırdı bir diğer ses. "Sen neredeydin?" dedi ilk ses. "Biz kamyonetteydik," diye cevap verdi ikinci ses. "Kamyonette ne yapıyordunuz?" diye bağırdı ilk ses. "Onlar içeri girdikten sonra kapının dışında beklemeniz gerekiyordu." Biraz daha bekledikten sonra bu kez Goldie'ye, "Radardan hiçbir şey duydun mu?" diye sordu ses ve Goldie "Hayır," yanıtını verdi.

Vitale kulübün içinde emirler yağdırıyordu. Sonny Red'in kanı fuayeye yayılmıştı; Phil Lucky ve Big Trin depo odasında uzanmıştı. Massino'nun ekibi cesetleri örtülerin içine sardı ve kablolarla bağlayıp ön kapıya doğru sürükledi. Vitale, Big Louie'ye mermi kovanlarını toplamasını söyledi. Her yerde kan vardı. Adamlar temizlenirken Massino ve Sonny Black en büyük sorunları olan Frank Lino ile ilgili konuşuyorlardı. Polislere gidebilir ya da daha da kötüsü Sonny Red'in ekibinin geri kalanını alarma geçirebilirdi. Lino'yu ele geçirene kadar cesetleri ortadan kaldırma konusunda endişelenemezlerdi bile. Eğer ağzını açarsa işleri bitmişti.

Goldie telsizden Vitale'nin sesini duydu. "Biz kamyonete geçeceğiz ve arabayı alacağız. Arkamızdan takip etmen gerekiyor." Goldie onu arabayı yerinden çıkarırken aynadan görebiliyordu. Kamyonet kulübün kapısının önünde arabanın yerini aldı. Vitale ve bir grup adam Goldie'nin arabasına doluştu ve Sal başka adamların beklediği Altmış Altıncı Cadde'ye doğru sürmesini emretti. Benjamin "Lefty Guns" Ruggiero da dahil olmak üzere, Sonny Black'in iki adamı park etmiş bir arabanın içinde oturuyorlardı. Arabadan indiler ve Goldie'nin arabasının arkasına atlayıp kulübe geri döndüler. Takviye ekip kulübe girerken Goldie ve Vitale bloğun iki **köşesini** korudu. Sokağı tamamen kordon altına almışlardı.

Telsizdeki ses "Dışarı çıkıyoruz," dedi. Üç halı benzeri bohça kamyonete taşındı. Big Louie şoför koltuğuna atladı ve hızla uzaklaştı. Goldie ve Vitale de onu Queens'e doğru takip ettiler. Ozone Park'a geldiklerinde saat gecenin üçüydü. Gotti'nin kardeşi Gene'in de dahil olduğu Gotti'nin ekibi ıssız bir yerde bekliyordu. Big Louie anahtarları onlara verdi ve Vitale ile Goldie'nin yanına bindi. "Şimdi nereye?" diye sordu Goldie. "O kamyonetin tam tersi yöne," diye cevap verdi Vitale.

Goldie, Queens Middle Village'daki dairesine ancak bir saat sonra dönebilmişti. Yatmaya hazırlandığı sırada telefon çaldı. Arayan Massino'ydu. "Tek başına mısın? Kız arkadaşın. artık seninle yaşamıyor mu?" "Hayır," dedi Goldie. "Tamam. Geliyorum." Birkaç dakika sonra kapı zili çaldı. Massino, içlerinde Gerlando Sciascia'nın da bulunduğu üç Kanadalı Zip üyesiyle birlikte kapıdaydı. Kendini evindeymiş gibi rahat hisseden Massino, "İçeri girin beyler," dedi. "Bakın içerisi ne kadar güzel." Zip üyeleri salonda yere oturdu ve aralarında İtalyanca konuşmaya başladılar. Goldie odasına gitti ve televizyonu açtı. Uykuya dalmadan önce hatırladığı son şey ayakucuna oturmuş olan Massino'nun kanalları karıştırmasıydı.

Frank Lino o gece kız kardeşinin Staten Island'daki evinin kapısına geldiğinde aklında tek bir şey vardı, Pennsyivania'ya geri dönmek. Bir Bonanno olan eski arkadaşı Frank Coppa'yı aramış ve gelmesini istemişti. Coppa geldiğinde Lino'yu şok geçirirken buldu. "Onları öldürdüler," diye sayıklıyordu. "Başlıklar giymişlerdi. Ben koştum ve koştum." Coppa onu sakinleştirdi ve kendisine gelmesi için ikna etti. Coppa'ya gelmelerinden yaklaşık yirmi dakika sonra telefon çaldı. "Telefona bak," diye bağırdı Coppa. "Arayan kuzenin Eddie." Massino, Lino'ya ulaşmak için bir Gambino olan Eddie ile bağlantıya geçmişti. Eddie ona "Buraya gel. Endişelenmene gerek yok, biz sadece konuşmak istiyoruz," dedi. Lino kabul etti ve Gambino'nun ikinci patronu Aniello Dellacroce ve Eddie'nin beklediği kız kardeşinin evine geri döndü. John Gotti'nin mezar kazıcıları da oradaydı.

Dellacroce dehşete kapılmış olan Lino'yu rahatlatmaya çalıştı. Ona infazla ilgili bilgi verilmemesinin tek sebebinin bunu Sonny Red'in öğrenmesi ihtimali olduğunu söyledi. "Şimdi Frank, polislere gittin mi?" Hayır, gitmemişti. Dellacro-

ce başını salladı ve adamlarından birine dönüp "temizlenmeye" gitmelerini söyledi. Hâlâ o gece gömülmesi gereken üç ceset vardı. Ancak Dellacroce'un işi henüz bitmemişti. "Bruno (Sonny Red'in oğlu) ile konuştun mu?" "Hayır," diye cevap verdi Lino. "Bruno'yu nerede bulabileceğimizi biliyor musun?" Lino bu kez hayır cevabını verirken yalan söyledi. "Bu çok utanç verici," diye yanıtladı Dellacroce. Lino'ya hayatıyla ilgili demirden bir sigorta poliçesi teklif etmeyi istiyorlardı. Kırmızı Takım'ın tek kurtulanı ve Bruno'nun tek güvendiği bu yalnız adam için bir iş teklifleri vardı. Lino'nun çocuğu bulmasını ve onu öldürmesini istiyorlardı.

Yardımcı Avukat Greg Andres yerinden kalktı. Massino'nun savunma avukatı David Breitbart, Frank Lino'nun çok zor ve yorucu sorgulamasını henüz bitirmişti. Yargıç Garaufis de dahil olmak üzere mahkeme salonundaki birçok insan yorgun düşmüştü ancak genç savcının hâlâ yeteri kadar enerjisi vardı. Andres savcı masasından kalktı ve kürsüye doğru ilerledi.

ANDRES: "Bay Lino, hatırlıyor musunuz, sorgulamanız sırasında Bay Breitbart size organize bir suç ailesinde amirinizden bir emir aldığınızda neler olduğuyla ilgili belirli sorular sormuştu?"

LİNO: "Evet."

ANDRES: "Öyleyse, örneğin, eğer bir patron emir verirse asker o emri yerine getirmek zorunda mıdır?"

LİNO: "Evet."

ANDRES: "Eğer asker emirleri yerine getirmezse alacağı ceza nedir?"

LİNO: "Öldürülebilirsiniz."

ANDRES: "Eğer Bonanno Suç Ailesi'nin patronu Joey Massino, insanlara bu mahkemeye sizi korkutmak için katılmalarını emretse, katılırlar mı?"

BREITBART: "İtiraz ediyorum."

YARGIÇ GARAUFIS: "Kabul edildi."

ANDRES: "Eğer kendi başlarına katılırlarsa?"

BREITBART: "İtiraz ediyorum."

YARGIÇ GARAUFIS: "Soru yanlıdır. Jüri bunu kayda geçmeyecek. Sonraki soru."

ANDRES: "Tanıklığınız sırasında oğlunuz Joseph'in de Bonanno Suç Ailesi'nin bir üyesi olduğunu söylemiştiniz, doğru mu?"

LINO: "Evet."

ANDRES: "Geçen salı günü yaptığınız şahitlikte onu burada salonda gördünüz mü?"

BREITBART: "İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç. Bu doğru değildir. Ben ona oğlu Joseph ile ilgili hiçbir soru sormadım."

YARGIÇ GARAUFIS: "Kabul edildi. Jüri bunu kayda geçmeyecek. Başka bir soruya geçelim."

ANDRES: "1999'da hapiste bulunduğunuz dönemde, Bonanno Suç Ailesi'nin üyelerinden birinin mahkemede tanıklık yapmayı kabul edip etmediğini biliyor musunuz?"

BREITBART: "İtiraz ediyorum."

YARGIÇ GARAUFIS: "Yanıma gelin."

Cinayetin ertesi günü, Bonanno Suç Ailesi'nin kurtulan her üyesi Massino'nun Howard Beach'teki yeni evine gitti.

Şef onları, muazzam bir güç ve zenginliğin adeta eşiğinde dikilerek yeni taç giymiş bir kral gibi karşıladı. Massino artık ailedeki en güçlü lider ve hapisteki patronu Rusty Rastelli'ye en yakın bağlantıydı. Çok kısa bir süre içinde haber diğer ailelere de yayılmaya başladı. Ancak Massino Genovese'lere kendisi özel olarak haber vermek istedi. O ve Sciascia, Vincent "Çene" Gigante'yi ziyaret ettiler. Şehir merkezindeki kulübüne geldiklerinde Massino rakibiyle konuşmak için içeri girerken Sciascia onu dışarıda bekledi. Gigante'nin koruması Massino'ya oturmasını söyledi. "Ben oturmayacağım," diye cevapladı Massino. Onun seviyesindeki bir adamın kimseden önce oturmaması gerekiyordu.

Unvan hâlâ Rusty Rastelli'nin elindeydi. Ancak o geceden sonra New York yeraltı dünyasının yeni bir patronu vardı: Joey Massino.

Dört

ORTADAN KAYBOLMAK

Kocasının ortadan kaybolmasından altı gün sonra Annette Giaccone ve avukatı George Faber; kayıp kişi bildiriminde bulunmak üzere Suffolk, New York'taki polis merkezine gitti. Kadın kayıp kişinin "takma adı"nın yazıldığı boşluğa şanslı anlamına gelen "Lucky"yi yazdı, ancak görünen o ki Philip Giaccone'nin şansı artık tükenmişti. Görevli memura eşinin önceki salı günü sabah saat on civarında işe gitmek üzere evden ayrıldığını söyledi. Memur kadının ifadesi doğrultusunda "Endişeli görünmüyordu," diye yazdı. "Adam kadına herhangi bir şikâyette bulunmadı ya da kadın herhangi ters giden bir şeyden şüphelenmedi." Kadın eşinin 1979 model mavi bir Lincoln kullandığını da ekledi. Bayan Giaccone'ye eşlik eden tıknaz adam da plaka numarasının 247 olduğunu ekledi. Bunu hatırladığını söyledi ve "Çünkü genellikle bu numara üzerine oynarım," diye ekledi. Memur raporunu doldurdu ve bilgilerin kopyalarını federallere nakletti. Ancak FBI çoktan Phil Lucky'nin davası üzerinde çalışmaya başlamıştı. Aslında infazdan birkaç saat sonra o ve diğerlerinin çoktan öldüklerini

biliyorlardı. Bonanno Ailesi'nin içinde derinlerde filizlenen cesur bir gizli ajan telefon ederek haber vermişti. Adı Joseph Pistone'du ancak yeraltı dünyasında Donnie Brasco olarak tanınıyordu.

Ben Joseph Pistone ya da Donnie Brasco ile Manhattan şehir merkezinin batısındaki küçük bir içki dükkânında tanıştım. Yaptığı iş düşünülürse, oldukça sıradan görünüyordu. Yaklaşık bir seksen boylarında, tıknaz bir adamdı. Azalan saçları ve alın çizgisi ona yuvarlak, sevimli bir yüz vermişti. Ancak onu ele veren sessiz ve güçlü gözleriydi. Karşımda New York Mafya Ailesi'nin içinde altı yılını geçirmiş bir FBI efsanesi duruyordu. Kahve ve çöreklerle oturduktan kısa bir süre sonra iki iri yapılı İtalyan yanımızdaki masaya oturdu. Pistone derhal ayağa kalktı ve kulak menzilinden uzak bir masaya geçtik. Çok fazla gürültü ettikleri için olduğunu söylese de, ben daha çok onların bizi duymasını istemediğinden şüphelendim. Kalın bir New York aksanıyla konuşurken, çetedeki hayatını çörek isterkenki sesiyle aynı tonda anlattı. Kısa hikâyeleri "Gerisini zaten biliyorsun," diyerek kısa kesmeye meyilliydi. Ama bunun bir önemi yoktu. Joseph Pistone, şöhreti kendisinden önde yürüyen bir adamdı.

Pistone FBI'ın bugüne kadar yarattığı en başarılı gizli ajan olarak kabul edilmektedir. 1975'te bir mücevher hırsızı rolünde suçlular tarafından tercih edilen barlara takılmaya başladı. Sadece gizli bir kayıt cihazı ve aklını kullanarak yavaşça Bonanno Ailesi'nin içine girdi. Onların havasını soludu, onlarla evlerinde yemekler yedi ve işledikleri suçlarda onlarla birlikte çalışıyormuş gibi davrandı. Herhangi bir an fark edilse ya da kendisinden şüphe duyulsaydı öldürülürdü. Yine de ona korkup korkmadığını sorduğumda bana sakin bir şekilde, "Hayır. Eğer korksaydım bir hata yapabilirdim. Burada önemli olan bu adamların neler yapabileceklerini bilmek.

Düşmanını her zaman tanımalısın. Bu adamların beni öldürebilmeleri ihtimali dışında diğerlerinden farklı olmadıklarını biliyordum."

New Jersey'de İtalyan işçilerle büyüyen Pistone çevredeki birçok çocuğun bir gangstere dönüştüğünü gördü. Bu nedenle onlardan biri gibi davranmak belki de olabilecek bir ihtimali yaşamaktı. İşini o kadar iyi yapıyordu ki Mafya'daki iş arkadaşları tarafından üyeliğe aday gösterildi - neredeyse tam bir üye haline geliyordu. Pistone gizli görevinden, o noktaya gelmeden önce, 1981'de çekildi ancak Bonanno'ları sarsacak bir patlama yaratmaya yetecek kadar kaset toplamıştı. Tanıklığı yaklaşık iki yüz gangsterin hapse girmesini sağladı.

FBI'ın Bonanno'lara Brasco'nun gerçek kimliğini anlatma hikâyesi Mafya dünyasında bir efsaneye dönüşmüştür. 28 Temmuz 1981'de Federaller Bonanno lideri Sonny Black'in Brooklyn Greenpoint'deki dairesine geldi ve ona Brasco'nun diğer dört ajanla birlikte çekilmiş bir resmini gösterdiler. Anlatılana göre Black sadece "Yani?" dedi. Ancak gözetim esnasında çekilen bir grup fotoğraf Sonny Black ve ekip üyelerini birkaç dakika içinde kulübün kapısının önünde inanamaz bir şekilde dururken görüntülemişti.

Dünya Donnie Brasco'nun hikâyesini ilk olarak 1982 ağustosunda, Pistone Sonny Black'in ekibinin beş üyesine karşı tanıklık yapmak için kürsüye çıktığında duydu. 150'den fazla izleyici Pistole'un hikâyesini dinlemek için Manhattan Federal Mahkeme Binası'nın 318. Odası'nı doldurdu. Bana "Kabul edelim," demişti. "Bu gangsterlerin RICO (Şantaj Amaçlı Yolsuzluk Örgütü, 1970) suçuna ortaklık etmekle suçlandıkları ve gizli bir ajanın çetenin içinde en uzun zaman geçirdiği tek büyük davaydı." Bir gece içinde gizli bir ajanlıktan -işi karısı tarafından bile çok az bilinirken- bir kahraman ve medya yıldızlığına yükselmişti. Medya onu kovalamak konusunda çe-

teden daha saldırgandı. "Adım her yere yayılmıştı," diye anlatmıştı. "Muhabirler ve televizyon kanalları FBI karargâhlarını arayarak benimle bağlantıya geçmeye çalışıyorlardı. Ailemi uzaklaştırmak zorunda kaldım, gerisini tahmin edersin." Pistone, 1989'da başrollerini Johnny Depp ve Al Pacino'nun oynadığı *Donnie Brasco* adlı filme konu olan *Donnie Brasco: Mafyanın İçindeki Hayatım* adlı kitabı basılana kadar toplum içine çıkmayı reddetti. Depp, rolüne hazırlanmak için Pistone ile birlikte aylar geçirdi, onun sokak dilini ve sert adam tavırlarını öğrendi. Pistone, Depp için "Sana bir şey söyleyeyim mi, o iyi bir çocuk," demişti.

Bonanno Ailesi Brasco olayıyla derinden yaralanmıştı. Pistone'un tanıklık yapmasını engellemek için başına beş yüz bin dolar ödül koydu. Pistone, karısı ve üç kız çocuğu o günden beri saklanarak yaşıyor, sık sık taşınıyorlar ve eski yaşamlarını arkadaşları ya da aileleriyle konuşmuyorlar. Eski gizli ajan New York'tan uzak durmaya çalışıyor ama bazen Little Italy'ye yemeklerin keyfini çıkarmak için gittiğini ekliyor. "Eğer eski zamanlardan biriyle karşılaşırsam o kadar çok endişelenmiyorum. Ancak günümüzdeki genç adamlar çok ateşli ve vahşi. Biliyorsun, aptal bir kahraman olmak isteyen bir adamla karşılaşabilirsin. İşte buna dikkat ediyorum." Hâlâ silah taşıyıp taşımadığını sorduğumda ise bana ölü gözlerle baktı ve "Taşıyorum," dedi.

Ailenin içine bir ajanın girdiği haberleri Goldie'ye olay gazete manşetlerine taşınmadan aylar önce ulaşmıştı. 1981 yazıydı ve Goldie J&S Cake'e doğru yürürken sokakta Sal Vitale tarafından durduruldu. "Sonny Black'in ekibinde bir ajan varmış." "Ne?" diye şaşırdı Goldie. "Evet," dedi Sal, "İçeri gel." İki adam, içlerinde Joey Massino ve Tutti Francese'nin de bulunduğu bir grup gangsterin barın yanında durduğu loş

ışıklı kulüpten içeri girdi. Massino Goldie'ye ajanın bir resmini gösterdi ve fotoğrafı işaret ederek "Bu adamı tanıyor musun?" diye sordu. "Hayır," diye yanıtladı Goldie. "Onu daha önce hiç görmedim." "Altı yıldır Sonny'nin çevresinde," dedi Massino.

Bu güçlü bir darbeydi. Sonny Black, Massino'nun bir numaralı arkadaşı ve iş ortağıydı. Üç liderin öldürülmesindeki işbirlikçiliğini belirtmeye ise gerek bile yoktu. Ancak yine de bir ajanın aralarında dolaşmış olmasına inanmak imkânsızdı. Bu nasıl olabilirdi? Ne anlama geliyordu? Olayın yan etkileri sonsuzdu. Sonny Black ile iş yapmış olan herkes zarar görebilirdi. Ancak yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Maspeth'den, Manhattan Savcısının ofisindeki suçlamaların daktilo seslerini duyabiliyorlardı.

0 dakikada Massino ve adamları tahmin edebildiklerinden çok daha zor bir durumdaydılar. FBI, Bonanno Ailesi'nin en az dört telefon hattına dinleme cihazı yerleştirmişti. Gizli adamları hâlâ o kadar içlerindeydi ki Sonny Black ona Kırmızı Takım'ın hayatta kalan son üyesi, Sonny Red'in oğlu Bruno'yu öldürme emrini verdi. Aynı adamı öldürmesi önce Lino'dan istenmişti. (Öldürme emrini aldıktan çok kısa bir süre sonra FBI Pistone'u sokaklardan çekti.) Brasco'nun gerçek kimliğinin yeraltı dünyasında yankılanmasıyla birlikte, gangsterler aralarında gevezelik ederken FBI dikkatli bir şekilde dinleme cihazlarını kontrol etti. Bir seferinde Brasco'nun yakın bir iş arkadaşı olan Benjamin "Lefty Guns" Ruggiero'yu durdurmak için aradılar ve Manhattan'ın Lower East bölgesi, Madison Bulvarı'ndaki bir kulübe çağırdılar. Bunun bir infaz olabileceğini düşünen federaller Ruggiero'yu dairesinden ayrılırken tutukladılar. O sonbahar, Sonny Black'in ekibinden dört Bonanno'yu daha üç liderin cinayetine teşebbüs, hırsızlık, yasadışı kumar ve uyuşturucu satıcılığı suçlarından tutukladılar.

Tutuklamalar Bonanno Ailesi'ni kötü sarsmıştı ve bu, Massino için evine zarar verilmesiydi. Ailesi, kurmak için çok çalıştığı örgüt en güvendiği arkadaşlarından biri tarafından dağıtılıyordu. Bu affedilemez bir hataydı. Sonuçta, her ne kadar hem Massino hem de Sonny Black suçlanıyor olsa da, o dönemde her ikisi de kayıptı. Ancak FBI, bu adamlardan birinin artık balıklarla uyuduğunu henüz bilmiyordu.

Massino'nun 2004 yılındaki davasında, Frank Lino sorgulama sırasında FBI muhbiriyle ilgili tanıklık yaptı. Burada Massino'nun bir süre Brasco'dan şüphelendiği ortaya çıktı. Ancak Bonanno'ların geri kalan tüm üyeleri için Brasco sadece istediği adam olmuştu: meçhul kişi.

BREITBART: "Donnie Brasco adını taşıyan meşhur FBI ajanını duydunuz mu?"

LINO: "Evet, onu filmlerde gördüm."

BREITBART: "Onunla hiç sokakta karşılaştınız mı?"

LINO: "Asla."

BREITBART: "Donnie Brasco'nun Bonanno Ailesi'ni araştırdığını duymuş muydunuz?"

LINO: "Aslında bir düğüne gitmemem söylenmişti çünkü onunla birlikte oturacaktım."

BREITBART: "Bunu size kim söyledi?"

LINO: "Joe Massino."

BREITBART: "Donnie Brasco ile oturmamanızı mı söyledi?"

LINO: "Hayır. Biz bir düğüne gidiyorduk. Boobie Cerasani'nin (Bonanno askeri John) ailesinden birisi Staten Island'da evleniyordu. Düğünden birkaç gün önce, haber bana ulaşmıştı. Düğüne gitmemeliydim çünkü Donnie Brasco kötü olabilirdi."

BREITBART: "Peki, hiç FBI'ın birçok insanı ziyaret ederek onları Donnie Brasco'nun bir ajan olduğu konusunda uyardığını duydunuz mu?"

LINO: "Evet. Sokaklardan çekildikten sonra FBI benim pizza dükkânıma geldi. Eğer Donnie Brasco'yu öldürmek gibi bir niyetim varsa bunu unutmamı çünkü onun bir FBI ajanı olduğunu ve içimize girdiğini söyledi. Bize bol şans dilediler."

BREITBART: "Hiç konuşmaları kaydeden bir dinleme cihazı taşıdığını duydunuz mu?"

LINO: "Kim dinleme cihazı taşıyordu?"

BREITBART: "Brasco."

LINO: "Ben Donnie Brasco'yu tanımıyorum. Buradan içeri girse, Richard (Johnny demek istedi) Depp olmadığı sürece onu tanıyamam."

Aranan: Faaliyet Bilgisi yazıyordu New York Polis Departmanı nın posterinde. Hemen altında koyu bir pantolon, V yakalı koyu renk bir tişört, bir slip külot, deri ayakkabılar ve kuruyarak şeklini kaybetmiş bir kemerden meydana gelen kirli erkek giysileri karmaşık bir halde dağılmıştı. Giysilerin sağ tarafında yakından çekilmiş metal bir bilezik resmi vardı. Onun üzerinde, *8-12-82 tarihinde uzak bir alanda 122 PCT tarafından bulunan; kimliği tanımlanamamış ve çürümüş bir cesetten alınan bir kumaş ve mücevherin (sağ bilekte) olduğu yazıyordu. Ceset, Bellevue Hastanesi Morg Torbası'na sarılı biçimde bulunmuştu. Tanımlama: Yetişkin. Erkek. Beyaz. 56 ile 57 arasında. İnce yapılı. Suç: Başa isabet eden bir kurşun sonucu ölüm. Staten Island Suç Takip Birimi'ni hemen bilgilendirin.*

Korkunç keşif Staten Island ormanında köpeğini dolaştıran bir adam tarafından yapılmıştı. Polis tarafından çekilen resimlerde ırmağın kıyısında dışarı çıkmış bir erkek ayağı görünüyordu. Polisler ıslak cesedi çamurdan çıkarıp yaprakların içine yatırdıklarında tanınmayacak haldeydi. Ertesi gün yapılan otopsi, vücudun deri renginin bile belirlenemeyecek kadar çürüdüğünü bildirdi. "Vücudun tamamı, bronz-beyaz yağlı bölgelerle birlikte simsiyah bir renk almış," dedi morg doktoru. "Kahverengi çamura, birkaç yeşil ve kahverengi dal ile yaprağa bulanmış." İlk bakışta morg doktoru ölü şahsın kadın mı yoksa erkek mi olduğunu belirlerken bile zorlandı. "Üreme organının dışı bir erkeğinkiyle uyum gösteriyor. Ezilmiş durumda ve inceleme sırasında dağılıyor." Aynı zamanda, cesedin parmakları da eksikti.

Doktor cesedin başını incelemek istedi. Gözleri içe çökmüş, burnu çürümüştü ve dili ağzından dışarı fırlamıştı. Ayrıntılı bir X-ışını taraması, adamın kafatasının içinde "metalik parçalar" olduğunu ortaya çıkardı. Bunlar daha sonra ayrıntılı inceleme yapılmak için kesilip çıkarıldı.

Beynin ön sağ bölgesinde deforme olmuş bir kurşun bulunmuştu. Son olarak morg doktoru cesedin kimliğini belirlemek için diş kayıtlarına başvurmak zorunda kaldı. Pistone mahkemede tanıklık etmeden beş gün önce ME kararını verdi, ölü adam Dominick "Sonny Black" Napolitano'ydu.

Sonny Black'in kendini en huzurlu hissettiği yer Greenpoint, Brooklyn'deki Motion Lounge Kulüp'ün terasıydı. En değerli varlıklarını, güvercinlerini orada tutuyordu. Bahisçi, gaspçı ve katil olmasının yanı sıra Sonny Black aynı zamanda bir güvercin yarışçısıydı. Terasındaki kümeste neredeyse yüz kuş vardı ve bunlardan bazıları bin dolar değerindeydi. Muhteşem renklere sahip yaratıklar, Fransa, Almanya ve

Rusya'da ödüller kazanmış güvercinlerin soyundan geliyorlardı. Aslında Joseph Pistone, Sonny Black'in kuşlarıyla çocuklarından daha çok ilgilendiğini hatırlıyor ve güvercin yarışlarının New York'un mafya adamlarının arasında popüler olduğunu ekliyordu. "Diyelim ki, onları Kuzey Carolina'ya götürür, bacaklarına bir saat takar ve kümese geri uçmaları için serbest bırakırlardı," demişti Pistone. Kuşların yuvaya giden yolu geri bulmaları bana çok ilginç gelmişti. Pistone ifadesiz bir sesle, "Onlara yuvaya dönebilen güvercinler demelerinin sebebi bu," demişti.

Sonny Black'in düz siyah saçları, kare bir çenesi ve kemerli bir burnu vardı. Pistone, onun kuru bir espri anlayışı olduğunu, Donnie Brasco'yu her zaman bilek güreşine zorlayıp sonra da kaybettiğini hatırlıyordu. (Bir seferinde onu yenebilmek için başlamalarıyla birlikte Brasco'nun suratına bir tokat atmıştı.) Ama Sonny Black sefil bir gangster değildi; garip Fransız likörlerine karşın ne iyi bir içici ne de soysuz bir kumarbazdı. Pistone'un yakın çete arkadaşı ve sürekli yaptıklarıyla ilgili övünen Lefty Guns Ruggiero'nun aksine, Sonny Black iş günü bittikten sonra yaptıklarını arkasında bırakırdı. "Sonny soğukkanlı bir katildi. Ama aynı zamanda onunla oturup normal bir şekilde sohbet edebilirdiniz," demişti Pistone.

Black sorumsuz ya da gösterişli değildi. Bugün hatırlanmasının tek nedeni, ailesine bir ajanın girmesine izin veren zavallı bir lider olmasıdır. Bu, hayatıyla ödediği bir hataydı. Sonny Black'i kimin öldürdüğü sorusu yirmi yıl boyunca cevapsız kaldı. Ölüm emrini verenin Joseph Massino olduğu ancak 2004 yılında ortaya çıktı.

Donnie Brasco'nun hikâyesinin patlamasından önce, Massino Frank Lino'yu kullanmak için başka bir yol daha buldu. Sonny Red'in "gittiği" söylentisi sokaklara ulaştıktan sonra, ekibi her yere dağılmıştı. Bu da, aldıkları son emir Sonny Red'e dokunulduğu takdirde öç almak olan yarım düzine tehlikeli adamın ortalıkta dolaştığı anlamına geliyordu. Ancak Massino öldürme işini bitirmişti, bu işi açısından iyi değildi. Red'in adamları infaz için gelmedikleri takdirde, eski düşmanlıkların unutulacağını ilan etti. Frank Lino, Massino'nun bu söylediklerini ortalığa yayma görevini üstlendi. Massino ona, adamların hepsini bir araya getirebildiği takdirde lider olarak kalacağını ve güvenliğinin garanti altına alınacağını söyledi. Lino dikkatli bir şekilde kabul etti ve Sonny Red'in ekibinden geriye kalanları aramaya başladı. Ancak Massino'nun onu ölü istediği şüphesinden asla kurtulamadı. Hâlâ kanıtlaması gereken bir şeyler olduğunu hissediyordu. Bu nedenle Massino ona bir cinayet işi teklif ettiğinde, sadakatini göstermek için bu fırsatın üstüne atladı.

Massino ve Gerlando Sciascia, infazla ilgili konuşmak için 1981'in ortalarında Lino's Bensonhurst barına geldiler. Lino, bu konuyu bir Bonanno üyesi olan Ernest "Kippy" Filocomo'ya ait bir evde sürdürmelerini önerdi. Birkaç gün sonra Lino ekibiyle Avenue U'da, Brooklyn bölgesinde bir toplantı ayarladı. İfadesine göre, katılanlar kuzeni Robert "Bobby" Lino, Frank Coppa ve Kippy Filocomo idi. Lino, Bobby ve Coppa'nın bir arkadaşı olan Kippy'nin oğlu Ronnie "Maymun Adam" Filocomo'nun nişancı olmasına karar verdi. (Ronnie daha sonra Black'in öldürülmesiyle ilgili hafifleştirilmiş hapis cezasına mahkûm edilmişti.) İnfazla ilgili onlara verebildiği tek bilgi Massino'nun kendisine söyledikleriydi: hedef, Donnie Brasco'nun Aile'ye girmesini sağlayan Bonanno'ydu.

Sonny Black, Verrazano Köprüsü'ne doğru hızla yol alan bir arabanın arka koltuğunda oturuyordu. Brooklyn'i, karısını, çocuklarını ve çok sevdiği güvercinlerini terk ediyordu. Akşam karanlığı çökmekteydi ve bulutlar Manhattan Finans Bölgesi'ndeki gökdelenleri kaplıyordu. Bir yaz fırtınası kopmak üzereydi.

Arabayı Frank Lino kullanıyordu. Yolcu koltuğunda, Aile'nin tıknaz danışmanı Steve "Stevie Beef" Cannone oturuyordu. Cannone konuşmayı yaparken Sonny Black arkada oturdu. Sonny Black'in yaşamasına izin vermek olanaksızdı. Bir FBI ajanının Aile'nin içine girmesine izin vermişti ve çok büyük suçlamaların yapılması bekleniyordu. Bonanno'ları diğer New York Aileleri karşısında küçük düşürmüş ve yüzyıllara dayanan geleneği adeta bir espriye dönüştürmüştü. Aldığı her yeni nefes utançlarını artırıyordu. Araba Staten Island Otoyolu'na ulaştığında, Sonny Black Brooklyn'i bir daha asla göremeyeceğini biliyordu.

Çete daha sonra Sonny'nin öğle saatlerinde Motion Lounge'a gittiğini öğrendi. Saatini ve diğer kişisel eşyalarını barmene vermiş, ona bir toplantıya çağırıldığını ve bir daha geri döneceğini zannetmediğini söylemişti. Eski usul Mafya kanunlarına göre "çağrıldığınız" takdirde gitmeniz gerekirdi ve Sonny Black bu kanunlara sonuna kadar bağlıydı. Zihninde önemli olan Aile'nin iyiliğiydi. Bu nedenle 1979 model siyah Coupe De Ville marka arabasını Bayridge, Brooklyn'deki et lokantasına doğru sürdü ve orada planlandığı gibi Stevie Beef ile buluştu. Bir danışman ve Aile'nin üçüncü büyük adamı olarak Cannone Sonny Black'in güvenebileceği biriydi.

Bu arada, Kippy'nin evinde Bonanno askeri Frank Coppa ve Aile'nin yarım düzine adamı kızarmış tavuktan oluşan yemeklerini henüz bitirmişlerdi. Tetikçi adam mobilyaların yerlerini değiştirmeye başladı. Hoş bir karşılaşma gibi görünme-

si için bodruma sandalyeler ve masa hazırlanmıştı. Bobby Lino susturuculu bir yarı otomatik ile ilgileniyordu.

Maymun Adam'ın ise bir altıpatları vardı. Diğerleri mutfakta dolanıyor ve kalabalık toplantının başlamasını bekliyormuş gibi görünmeye çalışıyorlardı. Frank Coppa kapıdaydı.

Lino arabasını sessiz bir şekilde Staten Island'a doğru sürdü. Bir trafik ışığında durduğunda, sağına doğru baktı ve kaldırım kenarında planlandığı gibi beyaz dağıtım kamyonetini gördü. Bu, herhangi bir şey ters gittiği takdirde destek arabasıydı. Arabanın içinde Massino, Vitale ve Sciascia vardı. Lino adamla göz temasında bulundu ancak devam etmeden önce hiçbir şey söylemedi. Kamyonet arkalarından takip ediyordu.

Kippy'nin evine ulaştılar ve dışarı park ettiler. Lino, Sonny Black ve Stevie Beef arabadan dışarı çıkıp ön kapının merdivenlerine doğru yürüdüler. Lino kapı zilini çaldı ve Coppa kapıyı açtı. Herkesin alt katta olduğunu söyledi. Adamları içeriye, sağdaki birkaç basamakla bodrum katına inilen kapıya doğru yönlendirdi. Önden Lino ve arkasından Sonny Black indi. Coppa Stevie Beef'i merdivenlerin başında durdurdu.

Lino, David Breitbart'ın hoşlanacağı kadar iyi bir tanıktı. Üç liderin infazlarını ayrıntılı bir şekilde anlatmıştı ve aynı zamanda Sonny Black'in cinayetini Massino'nun emirleri doğrultusunda kendisinin organize ettiğini de itiraf ediyordu. Breitbart, müvekkilini temize çıkarmak istiyorsa Lino'nun itibarını zedelemek zorunda olduğunu biliyordu. Diğer işbirlikçilerde olduğu gibi Lino'yu da taciz etti.

BREİTBART: "Şimdi, sizin merdivenlerden aşağıya indiğiniz ana geldik."

LINO: "Belki de daha dört adım atmadan, birisi yukarıdaki kapıyı çarparak kapadı. Sonny kapıyı duyduğunda arkasına döndü ve ben de tam o sırada onu omzundan yakalayıp merdivenlerden aşağıya attım."

BREITBART: "Kolunuzla şimdi bir hareket yaptınız; kullandığınız kolunuz bu muydu?"

LINO: "Sol kolum mu yoksa sağ kolum mu olduğundan emin olamam."

BREITBART: "Siz bir tür judo şampiyonu musunuz ki, onu omzunuzdan aşağıya atabildiniz?"

ANDRES: "İtiraz ediyorum."

YARGIÇ GARAUFIS: "Kabul edildi. Ona ne olduğunu sorun."

BREITBART: "O zamanlar vücudunuz daha iyi bir şekilde miydi?"

LINO: "Evet, daha hafiftim."

BREITBART: "Onu tişörtünden yakaladınız. Aşağıya mı yuvarlandı?"

LINO: "Dengesini kaybetti ve bodruma düştü."

BREITBART: "Sırtının üstünde miydi yoksa karnının mı?"

LINO: "Dizlerinin üstündeydi."

BREITBART: "Önce kim ateş etti?"

LINO: "İlk Bobby ateş etti. İkinci kez ateş etmek için yanına gittiğinde silah sıkıştı."

BREITBART: "Silahlar şahıstan ne kadar uzaktaydı?"

LINO: "Belki altmış santim?"

BREITBART: "Bu bir atış denemesi değildi. Bu bir infazdı, öyle değil mi?"

LINO: "Evet."

BREITBART: "Peki, bu olaydan sonra Ronnie Filocomo'nun bir şey yaptığını gördünüz mü?"

LINO: "Ronnie yürüyüp gitti. Onun çok fazla ses çıkaran farklı bir silahı vardı. Ona bir kez daha ateş etti ve Sonny yere düştü. Daha sonra 'Beni bir kez daha vur, ama iyi bir atış olsun,' dedi."

Yukarıda Frank Coppa bir el silah sesini duymuştu. Kısa bir sessizlik oldu ve sonrasında iki el daha ateş edildi. Kapıyı kapatmasının üzerinden bir dakikadan az bir süre geçmişti. Kapıyı yeniden açtı ve aşağıya baktı. Sonny Black merdivenlerin dibinde, başının çevresinde bir kan gölüyle yerde yatıyordu. Coppa, Black'in cebinden Brooklyn'de park etmiş olan arabasının anahtarlarını alması için Lino'ya seslendi. Lino ölü adamın ceplerini aradı ve bir cüzdanla birlikte anahtarları buldu. Cüzdanın içinde bir miktar vesikalık fotoğraf ve yüz dolar vardı. Kippy parayı aldı.

Ekip işin başına döndü. Hızlı bir şekilde Sonny Black'i Lino'nun Bensonhurt'teki bir cenaze evinden aldığı siyah bir torbaya koydular. Ceset torbasının üzerinde kalın beyaz harflerle BELLEVUE HASTANESİ yazıyordu. Daha sonra cesedi yüklendiler ve kestirme bir yoldan ormandaki mezarlık alanına götürdüler. Coppa, Cadillac'ı aldı ve diğer adamlar bir başka arabayla cesedi aldılar. Artık fırtına bulutları toplanmıştı ve yağmur yağıyordu. Coppa trafikte diğer arabayı kaybetti. Bu arada iş arkadaşları, karanlıkta önceden kazılmış olan çukuru bulamadılar. Gerginlikle birlikte, bir polis tarafından durdurulma paranoyası da artmaya başlamıştı. Dere kenarında ıssız gibi görünen çamurlu bir alan buldular ve Sonny Black'i oraya gömdüler.

Pocono Dağları'ndaki iki katlı, küçük ev çam ağaçlarıyla örtülmüştü. Yoldan yaklaşık üç yüz metre uzakta olan ev, kızıl kahveye boyanmıştı. Ancak camları ve kepenkleri beyazdı. Birkaç basamaklık merdiven evi çevreleyen tahta bir döşemeye ve aynı zamanda sürgülü, cam bir kapıya ulaşıyordu. Özel yolun girişinde asılı olan tabelada el yazısıyla *Leisenheimer* yazıyordu. New York'tan iki saat uzaklıkta, Pennsylvania'nın turistik kasabası Milford'dan yaklaşık olarak beş mil ötedeki ev, Goldie'nin ailesine aitti.

Donnie Brasco'nun 1981 yılında deşifre olmasından sonra, Massino adının büyük bir federal suçlamada geçeceğini haber almıştı. Üç liderin cinayeti ve kamyon gaspetmek de dahil olmak üzere, uzun bir hapis cezası tehdidi ile yüz yüzeydi. Eğer diğer Bonanno'lardan ayrı durursa, davayı kazanma şansının yükseleceğini biliyordu. Ancak bunun olabilmesi için suçlamaları grubun geri kalanından ayrılana kadar tutuklanmamalıydı. Şefin saklanması gerekiyordu.

1982'nin başında, Massino nereye gideceğine karar vermeye çalışırken Goldie'yi J&S Cake'e çağırdı. Çocuğa "Dinle," dedi. "Otuz gün boyunca kalabileceğim bir yere ihtiyacım var." Goldie bir yer bulabileceğinden emin olduğunu söyledi. "Ailenin yerine ne dersin?" diye devam etti Massino. Goldie tereddüt etti. "Senin de söylediğin gibi, orası ailemin yeri. Babama soracağım." Massino, babasına bir mahkeme celbinden kaçmak için o yere ihtiyaçları olduğunu söylemesini talimat verdi. Goldie ve Massino martta şehirden kaçtılar. Kaçışlarından bir hafta sonra ilk suçlama düştü ve Sonny Black'in eski ekibi yeniden bir araya geldi.

Massino'nun kaçak haftaları aylara dönüştü. Vitale de diğer kaptanlar gibi (yakınlarda bir evi olan John Gotti bile onu ziyaret etmişti) Milford'a düzenli ziyaretler yapıyordu. Onlara eve kadar eşlik etmek Goldie'nin göreviydi.. Milford Resto-

ranı'nın tezgâhında oturup onların gelmesini beklerdi. Daha sonra gangsterleri, kimsenin onları takip etmediğinden emin olacak şekilde ailesinin evine götürürdü. Oraya vardıktan sonra onlar patronla konuşurken o dışarıda gözcülük yapardı. Ziyaretler mümkün olmadığında Massino Vitale ile telefonla bağlantı kuruyordu. Dinleme cihazlarına yakalanmamak için bir sistem geliştirmişlerdi. Massino New York'tan ayrılmadan önce Vitale'ye Queens'e ait beş telefon numarası verdi. Bunlara A'dan E'ye kadar harfler verilmişti. Her konuşmalarında Massino bir dahaki sefer ne zaman arayacağını ve telefonun harfini söylüyordu.

Massino'nun Milford'daki her dakikası iş ile geçmiyordu. Kendini yeterli miktarda eğlendirmeye de çalışıyordu. Çoğunlukla New York sınırından Port Jervis kasabasına gidiyor, burada kızları için çikolata ve porselen bebekler satın alıp mağaza sahibi tarafından -ona fazladan 100 dolar vererek hem paketlerin gönderilmesini sağlıyor hem de FBI'ın iz sürmesini engelliyordu- şehre yollanmasını sağlıyordu. Goldie'nin ailesi hafta sonu evde kaldığında Massino tepenin aşağısındaki Mount Haven Resort'a geçiyordu. Otelin sahipleri, aslen Queens'ten olan İtalyan kardeşlerdi ve Massino'nun kendisini evinde hissetmesini sağlıyorlardı. Massino, kardeşlerden Anthony Filone'ye dostça davranıyordu. Filone'ye adının Joseph Russo olduğunu ve New York'ta bir bowling salonu olduğunu söylemişti. İki adam da yemeğe çok düşkündü ve Filone genellikle Massino'ya İtalyan spesiyalleri hazırlıyordu. Anthony'nin ölmesine karşın ağabeyi Andrew, Massino'yu "Tüm hayatı yemekti. O ve erkek kardeşim beraber yeni yemekler yaratırlardı. Joe bize yiyecek bir şeyler getirir ve onları pişirmemizi isterdi. New York'tan bile yiyecek getirtmişti," sözleriyle anlatmıştı. Massino, kardeşlere New York'u stres ve kilo sorunları yüzünden terk ettiğini

söylemişti. 'Her zaman garsonlarla şakalaşırdı," demişti Filone. "O özel bir adamdı."

Unda Lucci'nin tipik bir yaşamı olmuştu. Queens'te büyüdü; liseden mezun olduktan sonra Astoria'daki Drake İş Eğitim Okulu'nda büro işlerini öğrendi. Yirmi yaşındayken, sonu hapiste biten bedavacı bir adamla evlendi. Joseph Massino gibi bir adamla tanışmak onun hayatında yaşayabileceği en heyecan verici olaydı.

1976 yazıydı. Yirmi dört yaşında, ince yapılı, siyah saçlı çok güzel bir İtalyan kızıydı. Massino onun için (o zaman otuz üç yaşındaydı) büyüleyiciydi. İnsanların üzerinde yarattığı çekimden etkilenmişti ve onun önemli biri olduğunu düşünüyordu. Herkes Massino'yu tanımak isterdi ve şimdi o da bunu istiyordu. Lucci'nin binasında yaşayan Ray Wean onu Massino'yla ilk kez J & S Cake'te tanışürmıştı. O dönemde Lucci'nin kocası, Rastelli'nin de bulunduğu New York merkezinin dışındaki Dannemora Hapishanesi'nde yatıyordu. Massino düzenli olarak Rastelli'yi ziyarete gidiyordu ve onu da büyük bir zevkle götürebileceğini söylemişti. Tabii ki, Massino'ya işinin ne olduğunu sormaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Lucci ile Massino arasındaki ilişki nerdeyse kaçınılmazdı. Hafta sonu yolculukları düzenli bir hale gelmişti. Rastelli Dannemora'dan Pennsylvania'daki Lewisburg'e sevk edildikten sonra Lucci, Massino'yu görebilmek için yolculuklarında ona eşlik etmeye devam etti. Otellerde kaldılar ve Massino onu kız için şık olan restoranlara götürdü. 1979'da kocasından ayrıldığında bile hâlâ Massino ile ilişkisi devam ediyordu. 1980'de Massino ile ayrıldılar. Lucci, bir daha asla onu görmeyi ya da ondan haber almayı beklemiyordu.

İki yıl sonra bir telefon geldi, arayan Massino'ydu. Kanundan kaçmakla geçen uzun aylardan sonra kızı düşünmeye başlamıştı. Pocono, uzun bir süre onlar için romantik bir yer olmuştu. Ancak artık onu eğlendirmek için sadece Goldie vardı. Karısı Josephine evde çocuklarla birlikteydi ve FBI onu gözetim altında tutuyordu. Bu nedenle karısı onun için uygun değildi. Ancak Linda Lucci federaller tarafından bilinmiyordu. Linda bir hafta sonu randevusu için onunla Cesare's Pocono'da buluşmayı kabul etti.

Dinlenme yerinin ağaçlarla çevrili giriş yolunun başında bir işaret vardı ve üzerinde AŞK TOPRAKLARINA GİRİŞ YAPIYORSUNUZ yazıyordu. Massino ve Lucci çevrede dolaşan, paten sahasında kayan, kırmızı halıların, kalp şeklindeki jakuzilerin ve aynalarla çevrili yatakların olduğu odalarla dolu oteldeki diğer çiftlerin arasına karıştılar. Son derece özel durumlar için şampanya bardağı şeklindeki dev köpük banyoları sunuluyordu. Massino her ne olursa olsun en iyisini yapardı.

Mahkemede, Massino'nun Lucci ile olan ilişkisi ortaya çıkmıştı. İddia makamı Lucci'nin ifadesini Massino'nun Pocono'da olduğunu kanıtlamak için kullandı. Massino'nun karısı Josephine, kocasının aşk dolu hafta sonları jüriye ayrıntılı bir şekilde anlatılırken yere baktı. Lucci yine de bu utançtan kurtulmuştu, devlet onu mahkemeye çağırmamıştı. Bunun yerine FBI ajanı Kim McCaffrey tanık sandalyesine oturdu ve Lucci'nin devlete 1984'te verdiği ifadesini okudu. Yardımcı avukat Greg Andres görüşmeci rolünü üstlendi.

ANDRES: "Onu düzenli olarak görmeye başladınız mı?"

McCAFFREY (LUCCİ): "Bir süre için hayır. Onu konuşmamızdan bir hafta sonra gördüm."

ANDRES: "Size nerede yaşadığını söyledi mi?"

McCAFFREY (LUCCI): "Evet. Bir süredir motellerde, farklı motellerde kalıyordu."

ANDRES: "Mart 1982'de suçlandığını biliyor muydunuz?"

McCAFFREY (LUCCI): "Evet, biliyordum."

ANDRES: "Onunla hiç suçlandığı gerçeğini tartıştınız mı?"

McCAFFREY (LUCCI): "Telefonda konuşmadık. Onu gördüğümde konuştuk."

ANDRES: "Bu Pennsylvania'daki motellerde mi oldu?"

McCAFFREY (LUCCI): "Evet."

ANDRES: "Hangi motellerde yaşadığını ya da motellerin hangi şehirlerde olduklarını hatırlıyor musunuz?"

McCAFFREY (LUCCI): "Sürekli yer değiştiriyordu. Onunla ne zaman buluşsam, yanında hafta sonu ya da birkaç gün için yeterli giysi olurdu."

ANDRES: "Size ne için suçlandığını söyledi?"

McCAFFREY (LUCCI): "Gasp ve cinayete teşebbüs."

ANDRES: "Size hiç Sonny Black Napolitano adındaki bir adamdan bahsetti mi?"

McCAFFREY (LUCCI): "Evet."

ANDRES: "Ne söylediğini hatırlıyor musunuz?"

McCAFFREY (LUCCI): "Sadece onun ortadan kaybolduğunu."

* * *

Üzerleri çentik ve çiziklerle dolu iki adet çelik yağ varili 16 Nisan 1984'te, New Jersey Garfield'deki bir depoda bulunmuştu. Yerel polis memurları kapaklarını açmayı başardıklarında içlerinde bir adam buldular - iki varilin içinde bir

adam. Başı ve gövdesi birinci varildeydi. Adamın bacakları ikinci varildeydi. Çorapları hâlâ ayağındaydı ve bacakları yukarı doğru yerleştirilmişti. Bergen ilçesinin morg doktoru, "Kalça, sağ ve sol dahil olmak üzere ayaklar ve bacaklar bir varilde bulunmuştu. Önemli ölçüde çürümüş olan gövdenin geri kalan kısmı ve baş ise diğer varilden çıkarılmıştı," demişti. Ayrıca vücudun her yerinin "grimsi beyaz, lastik benzeri, yapışkan bir madde" ile kaplandığını da eklemişti. Kurbanın kafatasından beş mermi çıkardı ve adamın iki ya da üç haftadır ölü olduğunu belirtti. Adamın kim olduğunu teşhis etmek üç hafta daha aldı. Diş kayıtlarını ve ölü adamın altın haç kolyesini kullanarak polis adının Cesare Bonventre olduğunu saptadı.

Bonventre, Bonanno'ların Sicilya kolunun güçlü bir lideriydi. Kaypak bir adamdı. Uzun ve sarışındı, mavi bir Cadillac kullanır ve altın bir saat takardı. Saçlarını geriye tarar, göğsünü ve haçlı kolyesini göstermek için gömleğinin üst düğmelerini iliklemezdi. Bonventre hareketliydi ancak aynı zamanda tehlikeli bir adamdı. Vücudunun bulunmasından bir hafta önce Pizza Bağlantısı için suçlananlar listesinde adı geçen şöhretli bir uyuşturucu tüccarıydı. Renkli gözlük camları, üstüne oturan gömlekleri ve ani öfke patlamalarıyla tanınırdı. 1979'da, Carmine Galante'nin öldüğü olayda, Galante'nin tek bir çizik dahi almadan kaçabilen korumalarından biri olarak manşetlere geçmişti. Cinayetten sonra Rastelli, Bonventre'yi terfi ettirdi. Daha sonra yirmili yaşlarında Massino ve Sonny Black ile birlikte lider oldu.

1984'te Massino, Goldie'nin ailesinin Milford'daki evinden ayrıldı ve on mil batıya doğru giderek özel girişi olan Hemlock Çiftlikleri adlı bir bölgeye geldi. Bol ağaçlıklı 4500 dönümlük bölge eyalet topraklarıyla çevrilmişti, halkın silah ku-

Kiplerine girişi yasaktı ve dışarıdan üç giriş kapısı vardı. Misafirlerin kapıdaki görevli tarafından temizlenmesi ve ziyaretçilerin kabul edilmeden önce listeden isimlerini onaylatmaları gerekiyordu. Özel bir polis gücü, bir çocuk kampı, on tenis kortu ve üç göl olmasına karşın, içeride kesinlikle mağaza ya da restoran yoktu. Massino'nun kaçak olarak kalan günlerini geçirmesi için mükemmel bir yerdi.

Massino Hemlock Çiftlikleri'nde geçirdiği süre içerisinde hâlâ kendisi için tehlike teşkil eden eski korumanın öldürülmesini planladı. Çoktan Sonny Red, Big Trin, Phil Lucky ve Sonny Black'in işini görmüştü ve artık Cesare Bonventre'nin de gitmesi gerekiyordu. O da yolundan çekildiği takdirde, Massino gerçekten geride kalan tek adam olacak ve Aile'nin resmi patronu olmak için Rastelli'nin yerine geçiş yolu açılacaktı. Massino Vitale ve bir diğer güvenilir Bonanno lideri Louie "HaHa" Attanasio'yu çağırdı. Attanasio Bonventre'nin fiili lideriydi, öğle yemeğinden sonra Massino bir yürüyüş yapmalarını teklif etti. "Ben Aile'nin iyiliği için buradayım," diye yakındı Massino. "Ve Aile benimle ilgilenmeli. Ancak kimse bana bir şey göndermiyor." Özellikle, Brooklyn'de On Üçüncü Bulvar'da bir kulüp işleten (Caffé Cesare) ve eroin satan Bonventre'ye kızgındı.

Attanasio patronun aslında ne söylemek istediğini anlamıştı: Massino saklanırken Bonventre güç kazanıyordu. Eğer Massino üç liderin öldürülmesinden dolayı hapse girmek zorunda kalırsa Bonventre Aile'nin başına geçmeyi deneyebilirdi. Diğer bir deyişle, Massino onun ölmesini istiyordu. İki adam eve geri döndüler. Attanasio ve Vitale geri dönmeden önce Massino kayınbiraderine döndü ve kesin bir emir verdi. "Louie sana ne söylerse yap."

Bonventre'yi öldürme planı ince bir şekilde hazırlanmalıydı. Sicilyalı adam öldürülmesi zor olan, deneyimli ve dik-

katli bir gangsterdi. İnfazın temiz olması gerekiyordu. Yakınlarda ve Bonventre'nin güvendiği adamlar tarafından gerçekleştirilmeliydi. Attanasio birlikte çalışmaları için Goldie ve Vitale'yi görevlendirdi. Cinayet bölgesi olarak Goldie'nin araba parçalama dükkânının bulunduğu sessiz bir arka sokağı seçtiler. Kurbanı içeri çekerek tuzağa düşüreceklerdi. Bonventre sıradan bir toplantıya gitmeyecek kadar akıllıydı. Attanasio'nun ekibinin ona karşı koyamayacağı bir emir verecek birilerine ihtiyacı vardı. Bu kişi Rusty Rastelli'nin kendisi oldu. Resmi patron tam da o dönemde hapisten çıkmıştı ve Massino'ya üç liderin öldürülmesiyle ilgili borcu vardı. Bonventre'yi Maspeth'deki Clinton Restoran'a sözde bir toplantı için çağırmayı kabul etti. Vitale, Bonventre ve Attanasio'yu çalıntı bir arabayla alacak ve yemek için onların özel şoförlüğünü yapacaktı. Liderine karşı olan saygısından dolayı Attanasio Bonventre'nin ön koltukta gitmesine izin verecek ve kendisi arkada oturacaktı. Son dakikaya geldiklerinde Vitale arabayı Goldie'nin yerinin üç blok gerisinde durduracaktı. Başka bir arabada saklanan Goldie, garajdaki adamlara Bonventre'yi taşıyan arabanın girmesi için telsizle kapıyı açmalarını söyleyecekti. Daha sonra Attanasio Bonventre'yi başının arkasından vuracaktı. Deneyimlerine göre başın arkasından giren bir kurşun onların doğruca "uykuya dalmasını" sağlardı. (Louie "HaHa" Attanasio daha sonra Cesare Bonventre'nin cinayetiyle suçlandı ve halen tutuklu halde duruşmayı bekliyor.)

Çetenin patronu, karısı ve onun erkek kardeşi. Bu, hiçbir yerde görülmeyecek bir aşk üçgeniydi. Josephine salonda ve Massino savunma masasındayken, 2004 yılındaki davanın en beklenen tanığı Sal Vitale, tanık sandalyesindeki yerini aldı. Ortam çok gergindi. Vitale, Massino'nun dostu, iş ortağı, en büyük nişancısı ve son olarak da ispiyoncusu olmuştu. Vita-

le'nin ifadesi iddia makamının anahtarıydı. ve hayal kırıklığına uğratmadı. Massino'ya olan yakınlığı, Bonanio patronunun karşı karşıya olduğu tüm suçlamaları doğrulayabileceği anlamına geliyordu. Savunma anlaşmasının bir parçası olarak Vitale'nin kardeşine karşı tanıklık etmesi gerekmiyordu. Yine de Josephine çok sevdiği erkek kardeşi kocasının hayatını anlatırken ona korkuyla baktı.

ANDRES: "Cesare Bonventre'nin öldürüldüğü gün neredeydiniz?"

VITALE: "Arabayı kullanıyordum. Louie HaHa ve Cesare'yi almaya gitmiştim."

ANDRES: "Onları nereden aldınız?"

VİTALE: "Flushing Bulvarı ve Metropolitan Bulvarı."

ANDRES: "Onları aldığınız andan garaja geldiğiniz zamana kadar olanları jüriye anlatabilir misiniz?"

VİTALE: "Durdum. Araba çalıntıydı. Ortasında konsolu olmayan bir arabaydı. Sadece uzun bir ön koltuk ve arka koltuk vardı. Arabaya bindiler. Arabayı sadece yarım mil ötede, garajın olduğu bölgeye doğru sürdüm. Mekâna geldiğimde sola dönmeliydim (garaja doğru). Louie HaHa'ya 'Bana iyi göründü,' dedim. İşte o anda çizmesinden silahını çıkardı ve onu başının arkasından vurdu."

ANDRES: "Ona kaç kez ateş ettiğini biliyor musunuz?"

VİTALE: "Bir el ateş etti ve Cesare direksiyonu ele geçirmek için benimle savaşmaya başladı. Sağ kolumla arkayı tutuyordum. Arabayı çarptırmak için ayağını gaz pedalına koymaya çabalarken diğer yandan da direksiyonu ele geçirmeye çalışıyordu. Onu tuttum ve Louie HaHa ona bir kez daha ateş etti."

ANDRÉS: "Nereye gidiyordunuz?"

VÍTALE: "Garaja, kapı açıktı."

ANDRÉS: "Siz garaja girdikten sonra ne oldu?"

VÍTALE: "Frene bastım ve kendi tarafımdan dışarı çıktım. Nasıl oldu bilmiyorum ama Cesare yerdeydi. Louie HaHa arka koltuktan çıkarken ateş etmeye devam ediyordu."

Massino'yu saklandığı delikten çıkarmak Baltimore'den Pat Marshall adındaki bir ajana düştü. Marshall FBI için yazman olarak çalıştıktan sonra 1975'te ajan oldu. Bölgesi belirlenmeden önce FBI'ın Quantico, Virginia'daki eğitim akademisinde beş yıl geçirdi. New York'a transfer edildikten sonra Colombo Ailesi'ni ve şiddet yanlısı Yahudi Savunma Derneği'ni inceledi. 1983'te Bonanno ekibine atandı. O sırada Massino bir yıldır kaçak hayatı yaşıyordu. Marshall, Massino'nun Sal Vitale, karısı Josephine ve Linda Lucci'nin de dahil olduğu yakın çevresinden bilgi toplamaya çalıştıysa da, eli boş döndü. Hepsi son derece sadıktı ve hiçbir şey söylemediler. Marshall bir röportajında, "Onu hiçbir yerde bulamamıştık," demişti. "Sal Vitale bir beyefendiydi ancak bize gereken bilgiyi vermeyecekti." Tutkulu bir adam olarak tanımlanan Marshall vazgeçmeyecekti. Öyle hissetmesine karşın durumun umutsuz olduğunu kabul etmedi.

Sonra bir gün Marshall'a isimsiz bir telefon geldi. Telefondaki ses ona her ayın ikinci cuma günü, Vitale'nin Massino'nun Howard Beach'teki evine gittiğini, Josephine ve iki kızı arabasına aldığını söylüyordu. Marshall'ın tahminlerine göre komşulardan biri olan şahıs, Vitale'nin aileyi görmesi için Massino'ya götürdüğünden emindi.

Marshall ve ortağı bir gözetleme ayarladılar. Bir sonraki cuma günü Vitale, Massino'nun evine geldi. Aileyi Bro-

oklyn'deki evlerin yoğun olduğu bir sokağa kadar takip ettiler ve park edip sıra evlerden birine girmelerini seyrettiler. 0 an Marshall, Massino'nun içeride olduğundan emindi. Başka hangi nedenle aile bu bilinmeyen bölgeye gelebilirdi ki? Ajanlar arabalarında oturdular ve Massino'nun görünmesini beklediler. "Bekledik, bekledik ve bekledik," demişti Marshall. Bir saatten fazla bir süre sonra telsizden içeri girmek için izin istediler. "Ben önden girdim ve ortağım arkadan girdi. Kapıyı çaldım. Sal cevap verdi. 'Joey burada değil ama içeri gelin. Etrafa bakın,' dedi. Son derece samimiydi." Sadece Josephine ve üç korkmuş çocuk buldular. Vitale gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Onu ele geçirdiğimizi düşünmüştük," dedi Marshall. "Onlar bunun doğru olmadığını biliyorlardı. Bunu söylemek sinir bozucu ama her şeyi berbat etmiştik," diye devam etti. "Biraz daha bekleseydik Pennsylvania'ya doğru yola çıkacaktık."

Beş

ALTIN ZİNCİRLİ BEYEFENDİ

14 Temmuz 1984'te Pat Marshall, FBI'ın Manhattan'daki ofis binasının aydınlık girişinden hızla içeri daldı. Ajan, aşağıda fotoğrafı çekilmesi ve parmak izi alınması gereken birilerinin -Marshall'ın görmek isteyeceği biri- olduğunu söyleyen bir telefon geldiği sırada ortağıyla birlikte saha çalışması yapıyordu. Marshall bir yandan hızlı nefesler alırken, diğer yandan kimi aradığını bilemeden etrafa bakmıyordu. Her şeyin meydana çıkması bir dakikadan az bir zaman aldı. İşte onu bir yıldan fazla bir süredir oyalamış olan kaçak karşısında duruyordu. Amerika'nın en çok aranan gangsteri Joey Massino, kendi isteğiyle teslim olarak düşman karargâhına adım atmıştı. Marshall onu ilk kez canlı olarak görüyordu. Kırk yaşındaki Bonanno lideri, karısı ve kayınbiraderi ile birlikte FBI'ın asansörüne doğru olan kurşungeçirmez giriş bölmesinin dışında duruyordu. Yüzünde adeta canınız cehenneme diyen bir ifade vardı ve ucuz bir takım giyiyordu.

Karışıklık yerini sıkıntıya bırakırken Marshall kalabalığın içinden geçerek düşmanına doğru yürüdü. Kendini tanıtmak-

la uğraşmadı. Massino'ya, "Bu yüze alışsan iyi olur, onu çok fazla göreceksin," dedi.

O gün erken saatlerde Massino, Aşağı Manhattan'da başka bir federal binaya gitmişti. St. Andrews Plaza'da New York'un en hırslı iki savcısı olan Louis Freeh ve patronu Güney Bölge Savcısı Rudy Giuliani bulunuyordu. Massino ve Freeh, Giuliani'nin Organize Suç Birimi'yle bir anlaşma yapmıştı. Üç liderin cinayeti suçlamasından dolayı kendi kendine teslim olduğu takdirde, Massino'ya kefaletle serbest bırakılma sözü verilmişti. Bunun anlamı, üç cinayetin suçlusu olarak yirmi ay kaçak yaşadıktan sonra Massino'nun davasının başlamasını hapishanede oturarak beklemeyeceğiydi. Bu gangster için yasal bir zaferdi. Her zaman bu davayla savaşmayı planlamıştı. Eğer New York'taki işlerine devam etmek istiyorsa bunu yapmak zorundaydı. Artık hakkında yapılan suçlamalar, Lefty Guns Ruggiero'nun cinayeti de dahil olmak üzere ayrıldığı için beraat etme olasılığı oldukça artmıştı. Anlaşma yapıldıktan sonra Massino savcının ofisinden özgür bir şekilde çıktı. Foley Meydam'ndaki Federal Mahkeme Salonu'nun Sütunlu giriş yerini geçti ve FBI binasının arka kapısına geldi. Marshall ortaya çıkana kadar kendini bir tutuklu gibi hissetmemişti.

Marshall o anı "Beni çılgına çevirmişti," sözleriyle anımsıyor. "Savcıyla birlikte çalışmanız gerekir ve Louie Freeh eski bir ajandı. Hadi yapma, bize bir miktar bilgi verebilirdi." Freeh işlerini yoluna koymaya çalışırken Marshall'a zedelenmiş bir gurur ve kâğıt işleri kalmıştı. Teknik açıdan o gün Massino'yu lobide tutukladı ve merdivenlere kadar ona eşlik edip gitmesine izin vermeden önce gerekli ayrıntıları aldı.

1980'ler devletin organize suça karşı verdiği savaş açısından dönüm noktasıydı ve savaşın generalleri cömert bir şe-

kilde ödüllendirilmişti. Giuliani'nin çete kayıtları New York'tan çok büyük oy toplamasını sağladı. Eylül 1993'te Başkan Clinton, Freeh'i FBI yöneticiliğine atadı. Köşeli çeneli, makul bir konuşmacı olan avukat bir savcı olarak kendini çağın en önemli davalarından biri olan Pizza Bağlantısı davasında göstermişti. 1986 Komisyon Davası, son on yılın bir diğer etkileyici mahkemesiydi. Milli Güvenlik Bakanı Michael Chertoff tarafından açılan dava dört ya da beş Aile üyesini yakalamıştı.

Pizza Bağlantısı ve Komisyon davalarının her ikisi de; Giuliani'nin yeni atom bombası olan RICO (Şantaj Amaçlı Yolsuzluk Örgütü) yasası kullanılarak savaşılmış ve kazanılmıştı. İki FBI ajanı RICO yasasını 1980'de tesadüfen bulmuşlardı. Joseph Pistone/Donnie Brasco'nun bağlantı ajanı Jules Bonavolonta ve iş arkadaşı Jim Kossler; Ithaca, New York'taki Cornell Üniversitesi'nde Robert Blakely adındaki bir hukuk profesörünün verdiği bir seminere katılmışlardı. Yasayı 1970'te yazan Blakely, dinleyicilere tek bir suçun -diyelim ki yasadışı kumarbazlık- bir suç girişimi adı altında kanıt olarak kullanılabileceğini açıklamıştı. Kossler ve Bonavolonta neredeyse sandalyelerinden düşüyorlardı. Çok kısa bir süre sonra Giuliani, Freeh ve Chertoff RİCO'yu kullanarak mafya içindeki yüzlerce adamı ele geçirdiler ve Beş Aileyi yok etmeye çabaladılar. Sadece tek bir gangster RİCO'dan paçasını kurtarmayı başarıyordu ve bu tabii ki Joseph Massino'dan başkası değildi.

Sonunda 1987 yılında Massino üç liderin öldürülmesi suçuyla mahkemeye çıktı. O dönemde Vitale de, kamyon gaspçılığı ve sigara kaçakçısı Dodo Pastore'un cinayet suçlarıyla iddianameye eklenmişti. Davada savcı Chertoff, Massino'yu çetenin "Horatio Alger"i olarak tanıtmıştı. "Şiddet, sofranıza almak isteyeceğiniz bir şey değildir ancak o Joe Massino ta-

rafından kabul edilen bir adamdı," derken Massino'nun takma isimlerinden birini örnek veriyordu. Joseph Pistone (Donnie Brasco) da Massino ve Vitale'ye karşı tanıklık yaptı. Ancak bir jüri Lefty Ruggiero ve arkadaşlarını birkaç yıl sonra üçlü cinayetten suçlu bulurken, Massino/Vitale davasındaki jüri tüm suçlamalardan yargılama konusunda başarılı olamadı. Massino ve kayınbiraderi teşekkür ederek yürüyüp gittiler. Freeh ve Chertoff'un kusursuz tutanakları tamamen bozulmuştu.

Massino seksenleri sorunsuz atlatamadı. Üç liderin davasıyla yüzleşmeye hazırlanırken Pat Marshall Howard Beach'teki evine gelip ayrı bir suçlama ile karşısına çıktığında şaşırmıştı.

Massino, taşıma firmalarının elemanlarını temsil eden bir birliğin de dahil olduğu dev bir iş hırsızlığını yürütmekle suçlanan on üç sanıktan biriydi. 1964'ten itibaren Bonanno'lar, şehrin taşımacılık şirketlerini sarsabilmek için güçlerini Kamyon Şoförleri Lokali'nin liderliği üzerinde kullandı. Eğer taşımacılar şehirde iş yapmak istiyorlarsa para ödemek zorundaydılar. Aile aynı zamanda "uçan bir takım" oluşturarak birliğin şoförlerini kullanmayan şirketlerin lastiklerini yardı ve kamyonetlerini yaktı.

Bonanno'lar Long Island'da birliğin başkan yardımcılığını yapan Anthony Giliberti adındaki bir adam tarafından temsil ediliyordu. Aynı zamanda Rusty Rastelli'nin kayınbiraderiydi. Rastelli'nin 1975'te tutuklanmasından sonra Massino birliğin hesaplarını tutma görevini üstlenmişti. Bir seferinde Massino Giliberti'nin kendisini dolandırdığını düşündü ve birliğin patronuna bir tokat attı. Şef Giliberti'yi, Massino'nun özellikle Aile için çalışmasını istemediğini söylediği bir adamı, bir yangın çıkarma işi sırasında kullanmakla suçluyordu. Giliberti suçlamayı şiddetle reddetti. "Sen bana onu kullanmamı

söylemiştin," dedi Giliberti. "Senin sözüne karşı gelmem." Massino, "Eğer onunla bir daha bağlantı kurarsan seni ve o adamı öldürürüm," demişti.

Ve dediğini de yaptı. 1982'de, federallerin birliği araştırdığını fark ettiğinde, kaçmak isteyebileceğini düşünerek bir grup adamı Giliberti'yi öldürmeleri için görevlendirdi. Giliberti'ye evinden çıkıp arabasına binerken dokuz el ateş edildi. Ancak Giliberti kurtuldu ve birlik davası 1986'da mahkemeye taşındığında bir yıldıza dönüştü. Rastelli on iki ve Massino on yıla mahkûm edildi. Onun ise beş yılda şartlı olarak tahliye edilmesine karar verildi.

Donnie Brasco, Pizza Bağlantısı, Rastelli ve Massino'nun hapse girmesine, Bonanno Ailesi'nin üst üste felaketler yaşamasına ve Komisyon'daki koltuğunu kaybetmesine neden olmuştu. FBI bile ilgisini kaybediyordu: 1987'de Büro Bonanno ekibi ve Colombo ekibi adı verilen iki La Cosa Nostra suç ekibini birleştirdi. FBI tarihinde ilk kez büronun, New York'un Beş Ailesi için ayrı bir takım kullanması gerekmiyordu. Doksanların başında birleşmiş bu takımı bir süre yöneten Bruce Mouw, "Colombo'lardan da birçok insan hapse girmişti ve tam bir takıma ihtiyaç duymayacağımızı düşündük," demişti. "Birkaç yıl Bonanno'lar üzerinde çalışan yaklaşık beş ya da altı ajanımız vardı ve bu büyük bir hataydı. Son on yılda, bu aileler çöktüğü zaman üzerlerine atlamamız gerektiğini öğrendik. Bu aynı bir savaş gibi. Onların beş yıl sonra yeniden gruplaşmasına izin veremezsiniz. Dışarı çıkıp onları yok etmelisiniz."

Gerçek ise, ailenin yok edilmekten çok, sadece zarar görmüş olmasıydı. Farklı rütbelerde yüzden fazla adamları vardı ve bunların büyük bir çoğunluğu devletin son darbesinden

sıyrık bile almadan kurtulmayı başarmıştı. FBI, Massino'nun Aile'yi hapishaneden yönetebilme yeteneğini küçümsedi. Basit bir şekilde sokaklardaki adamlarına ve diğer gangsterlere ziyarelçileriyle mesajlar iletiyordu. Bu arada, içlerinde sert adamlarını Brooklyn Bath Bulvarı'ndaki kulübünden yöneten yeni danışman Anthony Spero gibi Massino'ya sadık olan yeni bir nesil ortaya çıkıyordu. Ve tabii ki Massino'nun sağ kolu olan ve Massino'nun beş yıllık hapis süresi boyunca temsili patronluk görevini üstlenen Sal Vitale vardı. Aile'yi patronun yokluğunda idare edebilecek tek bir insan varsa o da Good-Looking Sal idi.

Joey Massino ve Sal Vitale çocukluktan beri arkadaştı. Queens'in aynı bölgesinde büyümüş ve aynı liseye gitmişlerdi. Vitale'nin üç kız kardeşi vardı; Massino, Josephine **Vitale ya** da evdeki on altı yaşındaki haliyle "Josie" ile çıkmaya başladı. Vitale'nin ailesinde önemli bir yeri vardı ve adeta Sal Vitale'nin asla sahip olmadığı erkek kardeşiydi.

Altmışların sonlarına doğru Vilale, Almanya'daki paraşütçü askerlik görevinden döndü ve çalışmak için eski arkadaşının yanına gitti. O dönemde Massino ve Josephine'nin üç kızı olmuştu ve Maspeth'deki J&J Catering ile yemek sektöründe çalışıyorlardı. Yaklaşık yirmi yaşındayken Vitale bir kamyonet satın aldı ve kayınbiraderinin sayesinde altı bin **dolar** kazandı. Kamyonetinden sayıları takip ediyor ve çalıntı kamyonların boşaltılmasına yardım ediyordu. Yetmişlerin başında, Massino'nun diğer şoförleriyle birlikte haneye tecavüz suçları işlemeye başladı. Bir gün, kamyonetini boşaltmak için Massino'nun mezeci dükkânına geri döndü ve büyük adam onu kenara çekti. Massino "Sayı yaptığını duydum," dedi. Vitale yapmadığını söyledi ancak patron daha iyi biliyordu. "Bana yalan söyleme," dedi Massino. "Phil Rastelli bana haber uçurdu." Massino'nun Vitale'nin hırsızlık yapmasıyla ilgi-

li bir sorunu yoktu. Canını sıkan tek şey kendisinin de olaya dahil olmamasıydı. "Eğer sayı yapacaksan, benimle yap," diye devam etti Massino. O andan itibaren Vitale sadece kayınbirader, arkadaş ya da yarı zamanlı çalışan değildi. Artık Massino'ya aitti. Her suçu şef ile birlikte işlemeli ve kazandıklarının bir kısmını ona vermeliydi.

Sal Vitale her zaman zeki bir suçluydu. Massino için tam zamanlı çalışmaya başladığı dönemde, Manhattan'ın kürk bölgesinde vinç işleten bir arkadaşından içi kürk post ile dolu soğuk bir deponun tüyosunu aldı. Vitale hemen bir kürk tüccarı gibi davranarak, içleri değerli kürklerle dolu elli kafes ve sahte isimle depoda bir yer kiraladı. Bunun parlak bir plan olmasının sebebi, Vitale'nin kürk tüccarlarının eksilen kürkleri fark etmeyeceklerini bilmesiydi. Ağustos'ta, yani kürk satışlarının en düşük olduğu aylarda tüccarlar yaz tatiline çıkardı. Böylece yazın gelmesiyle takma bir sakal takan Vitale ve koyu kahverengiye boyanmış saçlarıyla Goldie depoya girdiler. Kafesleri kırıp içindeki kürkleri aldılar ve kendi kafeslerine koydular. Birkaç gün bekledikten sonra depoya yeniden gittiler. Depodan içeri girdikten sonra kafeslerindeki kürkleri sanki sahipleri kendileriymiş gibi rahatlıkla boşalttılar. Başka bir olayda ise Vitale ve Big Louie Tartaglione, Hamilton Place'deki bir dişçinin ofisinde yangın çıkarmışlardı. Dişçi Massino'nun bir arkadaşıydı ve sigorta parasını istiyordu. Vitale ve Big Louie, ofise her biri ortalarından iple bağlanmış üç bidon benzin getirdiler. Odanın ortasında küçük ve kontrollü bir yangın başlattılar. Dışarı çıktıklarında ise bidonların devrilmeleri için ipleri çektiler. Ofis alevler içinde kalmıştı.

Kundakçılık ve hırsızlık Vitale'nin yetmiş ve seksenlerde gerçekleştirdiği diğer birçok suçtan sadece bazılarıydı. O kadar yetenekli ve verimli bir suçlu haline geldi ki, Massino

onu kumandan yardımcısı -General Massino'nun çavuşu- yaptı. Vitale günlük olaylarla ilgilenir, Massino'ya strateji geliştirmesi ve daha büyük düşünmesi için zaman verirdi. Massino, spor bahis operasyonlarını kişisel olarak Vitale'ye devretti, çalınan mal geldiği zaman adamları onun organize etmesini sağlıyordu.

Şef Vitale'ye işi bitirmesi ve çenesini kapalı tutması konusunda güveniyordu ve Vitale bu yüzden onu çok seviyordu. Kayınbiraderine derin bir saygı duyuyor ve söylediği her şeyi yapıyordu. Massino'yu Little Italy'de Aile patronlarıyla yapılan toplantılara götürdü; Massino ve adamlar arasında tampon görevi gördü. İnfazları organize etmek söz konusu olduğunda, Vitale en önde olurdu. Massino bir emir verdiği zaman, emrin yerine gelmesi için Vitale'ye güvenebileceğini biliyordu.

Sal Vitale mahkeme salonuna geldiğinde hiç de lakabı gibi iyi görünmüyordu. Ona lakabını kazandıran koyu renkli ve sivri yüz yapısı, yerini kır saçlara ve sarkmış bir yüze bırakmıştı. "Hayatın" sizi erken yaşlandıracağı doğru olmalıydı. Ancak sorgu kürsüsünde Vitale'nin aklı mafyaya ilk girdiği gün kadar hızlıydı. Massino'nun gözetimi altında gerçekleştirdiği suçların anıları sanki o an oluyormuşçasına canlıydı.

ANDRÉS: "Hiç Bonanno Ailesi'ni yönetmekten sorumlu oldunuz mu?"

VİTALE: "Evet, oldum."

ANDRÉS: "Hangi yıllar arasında Bonanno Ailesi'ni yönetmekten sorumluydunuz?"

VİTALE: "Seksenlerin sonundan 93 yılına kadar. Joe eve dönene kadar."

ANDRES: "O neredeydi?"

VÍTALE: "Hapisteydi."

ANDRES: "Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

VÍTALE: "Talladega, Alabama."

ANDRES: "Bonanno Ailesi'ni yönetmekle sorumlu olduğunuz dönemde bunu tek başına mı yapmanız gerekiyordu yoksa bir başkasıyla beraber mi?"

VÍTALE: "Anthony Spero."

ANDRES: "Anthony Spero kimdi?"

VÍTALE: "Benim danışmanım."

ANDRES: "Anthony Spero'yıı Bonanno Ailesi'nin danışmanı olarak kim atadı biliyor musunuz?"

VÍTALE: "Evet, Joe Massino."

ANDRES: "Bay Massino'nun hapiste olduğunu söylediniz. Onu hiç ziyaret ettiniz mi?"

VÍTALE: "Evet, ettim."

ANDRES: "Onu hangi hapishanelerde ziyaret ettiniz?"

VÍTALE: "Bir ya da iki kez Otisville'de (Yukarı New York'ta). Manhattan'daki MCC ve Talladega, Alabama'da ise sayısız kez."

ANDRES: "Peki Bay Massino'yu Alabama'da hangi sıklıkta ziyaret ettiniz?"

VÍTALE: "Ayda bir kez."

ANDRES: "Bay Massino hapse girmeden önce, size ve Anthony Spero'ya Bonanno Ailesi'ni nasıl yönetmeniz gerektiğiyle ilgili herhangi bir talimat verdi mi?"

VÍTALE: "Herhangi bir lideri kıramayacağımızı, herhangi bir para transferi yapılmayacağını ve herhangi bir adamın üye yapılamayacağını söylemişti."

ANDRES: "Herhangi bir cinayet işlenmesiyle ilgili ne söylemişti?"

VİTALE: "Bunu ancak kendimizi korumamız gerektiğinde yapabileceğimizi."

Vitale, Massino'nun hapislik dönemi boyunca Aile'nin temsili patronu haline geldiğinde terziye ısmarlama yaptırılmış giysiler giymeye alıştı. Geniş yakaları ve sert çizgileri olan koyu ve farklı takımları tercih ediyordu. Bu takımlara ipek kravatlar ve katlanıp ceketinin üst cebine konan ipek mendiller eşlik ediyordu. Yeni patronun sol elinin üçüncü parmağında iri bir altın yüzüğü vardı ve sağ bileğine taktığı ağır bileklikle uyum sağlıyordu. Massino demir parmakların arasında ve Vitale altın zincirlerin içindeydi. Yetmişlerde şoförlük yapıyor, seksenlerde infazları temizliyordu. Şimdi, yani doksanlarda ise en büyük Mafya Ailelerinden birini yönetiyordu. Emirleri o veriyordu. İnfazları emrediyor ve büyük paralar kazanıyordu. Emaneten bile olsa en üst noktaya hâkim olmak, Vitale'nin iktidarda olmanın güzel bir şey olduğunu anlamasını sağladı.

Vitale kendi kulübünü seksenlerin ortasında açtı. O zamana kadar dikkatli işletilen J&S Cake'in " J " harfinin arkasındaki "S" idi. Ancak Vitale'nin yeni kulübü Grand Bulvarı'nda, Maspeth'in en hareketli yerindeydi. Hemen sağ tarafında Queens'in yerel kolu Borough Kütüphanesi bulunuyordu. Massino salı akşamlarını Aile'nin kulübünde bir araya geldiği akşam olarak düzenlemişti ancak Vitale farklı davrandı. O, adamların perşembe akşamları gelmesini sağladı. O kendi kurallarını koymak istiyordu. Ancak kendini kuvvetlendirme telaşı içinde Vitale Massino'ya doğal gelen bir şeyi eksik yaptı: destekçilerini yönlendirmek ve onlara saygı duymak.

Mafyayı götüren paradır ve bu parayı kazanmanın belki de en istikrarlı yolu kumardır. Bu gerçek, Bonanno'lar ya da açgözlü Vitale tarafından unutulmamıştı. Yaygın kumar yatırımlarından biri Joker Poker adında, pizzacılarda ve New York şehri çevresindeki barlarda 25 sente oynayabileceğiniz bir oyun makinesiydi. Meyveleri döndürmek yerine her oyun beş kartlık bir poker eli dağıtırdı. Kazanan eller her an paraya dönüştürülebilecek kredilerle ödüllendirilirdi. Tabii ki kartlar bilgisayarın kontrolündeydi ve tek bir makine haftada 15.000$ hasılat yapabiliyordu.

Bir Bonanno askeri olan Bootsie Tomasulo'nun devasa bir Joker Poker filosu vardı. Çok sayıda makineye sahipti ve onlara akan paraları toplamak konusunda sorun yaşıyordu. Oğlu Anthony her hafta turları yapıyor, makineleri bir anahtarla açtıktan sonra en son kontrol ettiğinden beri makinenin yuttuğu sayıyı ekranda görebilmek için bir şifre giriyordu. Daha sonra kazancın yüzde ellisini alan mağaza sahibi ya da bar yöneticisi ile hesaplarını yapardı.

Bir gün, sakin bir şekilde otururken Bootsie'nin astım krizi geldi ve öldü. Birçok saygıdeğer Mafya üyesi eşliğinde gömüldükten sonra, elektronik imparatorluğunun kime miras kalacağı sorusu yayılmaya başladı. Oğlu Anthony doğal olarak paranın toplanmasının kendi işi olduğuna inanıyordu ancak Sal Vitale Aile'yi uygun bir şekilde bu işin üstüne getirdi. Yeni temsili patron, içlerinden biri öldüğünde işlerinin patrona kalacağını belirtti. Her şeyden önce adamlarını koruyan patrondu. Diğer bir deyişle Bootsie'nin Joker Poker işi Vitale'ye devredilmeliydi.

Vitale, haberleri duydukları karşısında hiç de mutlu olmayan Anthony Tomasulo'ya ulaştırması için adamı Mickey Cardello'yu görevlendirdi. Dava açmak gibi bir şansı olmadığı için gangsterlerin yapabileceği en iyi şeyi yaptı ve insanla-

ra zarar vermekle tehdit etti. "Eğer yapmam gerekirse, seni de öldürürüm, Sal'i de," diye bağırmıştı Tomasulo Cardello'ya. Tomasulo o kadar öfkeliydi ki, bu tehdidini bir başka Bonanno kaptanına daha tekrarladı. Hatta bu anlaşmazlığı Massino'nun eski düşmanı, Genovese Ailesi'nin patronu Vincent "Çene" Gigante'ye götüreceğini bile söyledi. Ama tek yaptığı aslında kendi ölüm fermanını imzalamaktı. Vitale zıpçıktı bir delikanlı yüzünden bu işi riske atacak değildi. İşler kontrolden çıkmadan genç Tomasulo'yu öldürmeye karar verdi. Vitale bunu resmi bir hale dönüştürmek için danışman Anthony Spero'yu görmeye gitti. "Bunu yapsan iyi olur," dedi Spero. "Kendini koruyacak şekilde yap. Seni öldürmek istemesi iyi. Yoksa hepimiz kaybederiz." Anthony Tomasulo sihirli bir şekilde ortadan kayboldu ve Vitale büyük ikramiyeyi kazandı.

Salvatore Vitale'nin dört çocuğu vardı ve hepsi de erkekti. Massino çoğunlukla adamlarına oğullarını Aile'nin içine sokmaları için baskı yapardı ancak Vitale oğullan için daha iyi bir hayat istiyordu. O ve karısı çocuklarını Long Island'da, Mafya Şehrinden uzakta güvenli bir şekilde yetiştirmişti. Tabii ki yine de ona sürekli sorun çıkarıyorlardı ancak Vitale yine de onlara aile işine girmeleri için baskı yapmadı. Onlara karşı, Yardımcı Avukat Greg Andrews'in sorgulamasında ortaya çıktığı gibi sabrı azalmadı.

ANDRES: "1990'larda *New York Post* için çalışan bir oğlunuz var mıydı?"

VİTALE: "Evet."

ANDRES: "Orada ne yapıyordu?"

VİTALE: "Çok fazla şey değil."

ANDRES: "Bunu nasıl biliyordunuz?"

VİTALE: "Bobby Perrino *(Postun* dağıtım kolundaki bir amir) ile bir çörekçi dükkânında kahvaltı ediyordum ve ona oğlumun nasıl olduğunu sordum. İyi gidiyor,' demişti. 'Oğlum ne iş yapıyor?' diye sordum. O da 'Oğlun hiçbir şey yapmıyor,' dedi. 'Oğlum hiçbir şey yapmıyor mu? Onun çalışmasını sağlamanı istiyorum, belki de okula dönmek ister. Benim için iyilik yaptığını sanıyordum. Sen benim için iyilik yapmıyorsun.' Eve gittim ve oğlumu sorguya çektim. *'New York Postta* ne iş yapıyorsun?' diye sordum ve o da 'Hiçbir şey yapmıyorum,' dedi. Ben de 'Sen kovuldun, oraya bir daha geri dönme,' dedim. O andan itibaren kovulmuştu."

ANDRES: "Onu *New York Posttan* kovma otoritesine nasıl sahip olabildiniz?"

VİTALE: "Kahve masasının üzerinden atladım ve koltuğun üzerinde onun boğazına yapışıp 'Bir daha *Posta* gitme,' dedim."

O dönemde, Bonanno'larla bağlantılı olup *New York Postta* "hiçbir şey yapmayan" tek kişi Vitale'nin oğlu değildi. Doksanların başında, Aile kancalarını gazetenin o sıralarda Manhattan'ın Aşağı Doğu Bölgesi'nde yapılan dağıtım koluna takmıştı. Gece yarısından sonraki saatlerde mürekkep kokulu bina, çalışanların her gün yaklaşık 500.000 gazeteyi dağıtması için taşıyıcı kayışlar ve forkliftlerle hareketlenirdi. Operasyon, kâğıtların baskıdan geldikten sonra destelenmesi için bir ordu adam gerektiriyordu. Paketlerin çevredeki beş kasabaya dağıtılması için de bir filo kamyon şoförü gerekliydi.

Bonanno'ların gazete işi klasikti, her ne kadar yüzsüzce olsa da işgücüne dayalıydı. Başlangıç için işçi havuzu, işini

bilen adamlarla doluydu ve bunların içinde Aile'nin üç üyesi de bulunuyordu. Bonanno'lar sayıları elli birden az olmayan görünmez işçilerin maaşlarını -bazıları yılda 50.000$- ödüyorlardı. İşçi düzenbazlığına ek olarak, sevimli anlaşmalar Aile'nin, bu iyilik karşısında para gönderen arkadaşlarına da gönderiliyordu. Böylece Aile yıllar boyunca her gün binlerce kâğıt çalıp onları satıcılara yirmi ile otuz sent arasında sattılar (o dönemde kâğıtlar on beş sentti). Bonanno'lar *Postun* içine o kadar çok girmişlerdi ki, binanın içinden tefecilik işlerini yürüttüler, silah sattılar ve uyuşturucu satışlarını planladılar.

Ancak Bonanno'lar kayıtsız bir şekilde yükselerek zengin olurken New York polisi sessizce Mafya ile gazete endüstrisinin bağlantısını araştırmaya başlamıştı. Şehrin künyelerinden hiçbirinde *Post* kadar güçlü bir suç bağlantısı yoktu. Araştırmanın genişletilmesiyle, polis Vitale'nin oğlunu işe alan dağıtım yöneticisi Robert Perrino'nun ofisine bir dinleme cihazı gizledi. Perrino'nun eski bir Aile patron yardımcısı ve Little Italy'de kötü şöhretli bir Toyland sosyal kulübü işleten Nicholas "Nicky Glasses" Mangello'nun oğlu olduğu ortaya çıkmıştı. Perrino ailenin bir üyesi değildi ama Post'un dağıtım kolunun başındaydı ve Bonanno'ların içeriden işlerini yürüten gizli adamdı. Ayrıca uygun bir şekilde para girişlerini kontrol altına almıştı. Tüm görünmez işleri takip eden, çalıntı kâğıt paketlerinin fark edilmemesini sağlayan hep Perrino'ydu. Perrino aynı zamanda Vitale ile sürekli bağlantıdaydı ve her hafta ona haraç olarak altı yüz dolar veriyordu.

Kanunlar *Postun* kanunsuz iş gücünün üzerine geldiğinde ve Perrino diğer on iki Bonanno ile birlikte tutuklandığında Vitale endişelenmeye başladı. Her ne kadar adı ilk suçlamalarda geçmese de, olayların her an değişebileceğini bili-

yordu. Bir tek adamın bile konuşması yeterdi. Vitale, Perrino ile *Post* dolandırıcılığına doğrudan bağlantılıydı ve Perrino ciddi suçlamalarla karşı karşıyaydı. Perrino'nun ofisine dinleme cihazı konmuştu ve Sal Vitale adının o kayıtlarda olabileceğinden korkuyordu. Ayrıca Perrino bir üye olmadığı için, Aile'yi korumak için bir şeyler yapması pek olası değildi. Vitale federallerin ona muhakkak bir çıkış yolu önereceğini düşündü. Massino hapisteyken Vitale'nin bir Mafya patronuna sunulan güçten ve lüksten, savaşmadan vazgeçmeye niyeti yoktu.

Vitale'nin ilk hareketi, *Postta* çalışan bir diğer Bonanno olan Richard Cantarella ile bağlantıya geçmek oldu. Adı listede bir "kuyruk adam" -dağıtım kamyonlarının arkasında giden ve paketlerin boşaltılmasını sağlayan görevli- olarak geçiyordu. Ama aslında bu işi yapması için bir işçiye gecelik yirmi dolar verirken kendisi haftada yedi yüz dolar kazanıyordu. Vitale, Cantarella'nın şüphe uyandırmadan Perrino'ya yaklaşabileceğini biliyordu. Sorunu konuşmak için Cantarella ile bir otelde görüşme ayarladı. Oraya vardıktan sonra adamı, herhangi bir konuşmanın mikrofon ile kaydedilmesini önlemek için su sesinin bol olduğu havuz kenarına götürdü. "Bobby Perrino zayıflık belirtileri gösteriyor mu?" diye sordu. Cantarella tehlikeli bir adamdı ve bu yüzden Vitale'nin nereye geleceğini çok iyi biliyordu. Ancak cevabını dikkatli bir şekilde verdi. "Onu artık o kadar sık görmüyorum," dedi. "Ancak son konuşmamızda, fark edilir herhangi bir zayıflık göstermedi."

Bunun bir önemi yoktu. Vitale çoktan kararını vermişti, Perrino'nun ölmesini istiyordu.

Sal Vitale'nin bir sonraki ziyareti Anthony Spero oldu. Massino'nun danışmanı olarak Spero'nun bir infaz kararı üzerinde katılımı olmalıydı. İki adam Spero'nun Bath Bulva-

n'ndaki kulübünün yakınında bir restoranda buluştu. Vitale'nin ortağıyla yaptığı konuşma, Cantarella ile yaptığından oldukça farklıydı. Hatta Spero'ya Cantarella'nın Perrino ile ilgili endişelerini dile getirdiğini ve onun ölmesini isteyenin Cantarella olduğunu söylemişti. Cantarella ona "Bobby Perrino bu baskıya asla dayanamaz," demişti.

Vitale oyununu bitirdikten sonra Spero verebileceği tek mantıklı karara vardı: Perrino gitmeliydi.

Ertesi hafta Anthony Perrino işe gelmedi. Cesedi Aralık 2003'te, iskeleti Staten Island'daki bir inşaat firmasının beton zemininden çıkarılana kadar bulunamadı. Başına sayısız kez ateş edilmişti. Teşkilat en önemli tanıklarından ve bunun yanı sıra Rikers Island'a gönderilerek bu olaydan yara almadan kurtulan birçok Bonanno üyesinin suçlanmasından mahrum bırakılmıştı.

Phil Rastelli 1991'de öldü ve Maspeth'deki bir mezarlığa gömüldü. Ardından yolun birkaç blok aşağısında Vitale'nin Grand Bulvarı'ndaki kulübünde verilen ziyafet üç gün sürdü. Aile'deki her üye katıldı. FBI bile geldi ve ajanlar olayın fotoğraflarını çektiler. Bunun Bonanno'lar için bir dönüm noktası olduğunu anlamışlardı. Rastelli'nin gidişiyle Aile'nin yeni bir resmi lideri taçlandırması gerekiyordu. Seçim belliydi, Joseph Massino on yıl önce üç liderin öldürülmesinden beri Aile'yi yönetiyordu.

Meşalenin Rastelli'den Massino'ya geçişinde neredeyse duygusal bir şey vardı. Patronu Paul Castellano'yu ortalık yerde vurdurtan John Gotti'nin aksine, Massino sabırlı bir biçimde Rastelli'nin doğal sebeplerden ölmesini -bir çete patronu için alışılmadık bir olay- beklemişti. Hasta Rastelli'nin güçsüz olduğuna inanan liderlerin kışkırtmalarına karşın

Massino Rastelli'nin gidişini hızlandırmayı reddetti. Patron olmayı hak etmeliydi ve bu resmi olmalıydı. Ancak zamanı geldiğinde Massino hiç vakit kaybetmedi. Hapishaneden Vitale'ye haber göndererek Spero'nun liderleri toplamasını söyledi. (Bir danışman olarak ilk hareketi Spero'nun yapması uygundu.) Massino'nun talimatları doğrultusunda Vitale toplantıda patronunu temsil edecekti ve gerektiği takdirde ikinci adam sadık asker James "Big Louie" Tartaglione olacaktı. Rastelli sonsuz huzura kavuştuktan sonra tam olarak bunlar gerçekleşti. Massino oybirliğiyle Aile'nin patronu seçilmişti. Sekizinci sınıfta okulu bırakan ve tek mesleki vasfı yemek kamyonlarına şoförlük yapmak olan çocuk artık resmi olarak işin başına geçmişti. Kimseye hesap vermeyecekti ve yapamayacağı hiçbir şey yoktu.

Vitale'nin Grand Bulvarı'ndaki kulübünün hemen karşısında iki katlı, küçük bir restoran vardı. Binanın ikinci katında eski bir dişçinin yıllardır kullanılmayan, en azından dişle ilgili herhangi bir iş için kullanılmayan bir dairesi vardı. Ancak bu, içeride herhangi bir aktivite olmadığı anlamına gelmiyordu. Maspeth'de yaşayanlar eski binanın önünden geçerken, ikinci kattaki camın storlarının her gün öğleden sonra yavaşça açılıp akşam saatlerinde yeniden kapandığını fark etmedi. Bir adam sık sık yan kapıdan elinde pizza kutuları ya da içleri sandviçle dolu kahverengi torbalarla binadan içeri giriyordu.

Eski dişçinin dairesine giden insanlar zamanlarının çoğunu televizyon seyrederek geçiriyorlardı. Ancak sadece tek bir programı seyrediyorlardı: Vitale Show. Vitale ya da arkadaşları tarafından bilinmeyen gerçek, FBI'ın karşı sokaktan onların her adımlarını izlemekte olduğuydu. Doksanların başında büro, kulübün duvarına küçük bir kamera koymalarını

sağlayan arama iznini aldı. Teknik uzmanlar aynı zamanda kulüpten ses bağlantısı da yaptılar. Sonuç, ayna gibi siyah beyaz kapalı devre bir televizyon görüntüsüydü ve bu, yaklaşık on ajanın sekiz ay boyunca durmaksızın çalışması anlamına geliyordu.

FBI, seksenlerin sonunda kulüple ilgili rutin bir gözetleme operasyonunda ajanlar bir Bonanno olan Louie Restivo'yu Grand Bulvarı nda takip ederken başarısızlığa uğramıştı.

Büro hemen eski dişçi yerini kiraladı ve bir buçuk yıl boyunca gelip giden neredeyse her lideri görüntüleyecek profesyonel fotoğrafçı listesi çıkardı. "Saatin kaç olduğuna dikkat etmeniz gerekirdi," demişti FBI ajanı Jack Stubbing. "Eğer arkanızda ışık açıksa sizin ne yaptığınızı görebilirlerdi." Stubbing'in açıklamasına göre dikkatli stor rutini bu yüzden uygulanıyordu.

Ancak bu zahmete değerdi. Genellikle iri cüssesini saran renkli süveterler giyen Lino, kusursuz bir görüntüydü. Goldie de fotoğraflarından birindeki soğuk duruşu ve koyu güneş gözlükleriyle kapıda sohbet edişiyle çok fotojenikti. Ancak içlerinden en iyisi Vitale'nin üç düğmesi açık, göğsünü gösteren beyaz gömleğiyle çekilen fotoğrafıydı. Sola doğru hareket ederken jöleli saçları güneşte parlamıştı. Spero da aynı çerçevedeydi. Ancak taklitçi ve şık patronun aksine Spero, önünde öğle yemeğinde ne yediğini gösteren lekelerle dolu kadife bir eşofman giyiyordu.

FBI, operasyonun bir parçası olarak aynı zamanda kulübün dışına da dinleme cihazları koymuştu. Bonanno'lar, güvenlik açısından içeride iş konuşmayacak kadar dikkatliydi. Bu nedenle Grand Bulvarına doğru yürüyüşler yaparlardı. Stubbing, "Konuşmanın katılımcıları sokakta aşağı ve yukarı doğru yürürdü. Arkalarından biri onları takip eder ve dinlemek için başkalarının takip etmediğinden emin olurdu," de-

misti. Ancak bu çete adamları gerektiği kadar akıllı değildi. Kulübün beton arka bahçesinde genellikle iş konuşurken oyalandıkları bir yer vardı ve FBI o yere de bir dinleme cihazı yerleştirmişti.

Sonunda teşkilat polis baskını düzenlemek için yeterli kanıt toplamıştı. Haziran 1992'de Stubbing ve bir grup silahlı ajan Bonanno'ları ziyaret etti. Kulübün içine daldıklarında, Vitale'yi on sekiz kıdemli yardımcısıyla birlikte dikdörtgen bir masanın başında otururken buldular. Ajanlar Bonanno'lara oldukları yerde kalmalarını, ellerini masanın üzerine görülebilecek şekilde koymalarını ve fotoğraf makinesine gülümsemelerini söylediler. Çekilen resim, New York'un çete üyeleri sayesinde ünlenmiş ve genel olarak "Son Yemek" fotoğrafı olarak bilinmektedir. Hiç kimse bu kadar çok kıdemli Mafya üyesinin aynı yerde ve aynı zamanda bir arada yakalandığını hatırlayamaz.

Daha sonra federaller dokuz Bonanno'yıı tefecilik ve yasadışı spor bahisleri oynatmak suçlarından tutukladılar ve bu dava "Büyük Final" olarak adlandırıldı. On yıl sonra Massino'nun davasından önce birçok suçlamada adı geçen Mickey Cardello, en ciddi suçlamayla karşı karşıyaydı. Oğlu ile Stubbing'in, "Bir gün bunların hepsi senin olacak" diye adlandırdığı konuşmasını yaparken kayda alınmıştı. "Kelimeleri oğlunu etkilemek için kullanıyordu. 'Çok büyük bir şey inşa ediyoruz ve işler o kadar iyi gidiyor ki çok kısa bir zaman sonra parayı saklayacak yer bulamayacağız.'" Ancak mükemmel görsellere karşın dosya asla mahkemeye gitmedi. Suçlanan Bonanno'ların her biri suçlarını itiraf ettiler ve çeşitli küçük cezalarla kurtuldular. Bonanno takımının halıya sarılmış bir cesedi ya da binlerinin bir cinayeti anlattığı bir kaset kaydı yoktu. Vitale asla suçlanmamış ve iddianamelerde adı geçmemişti. Bu öğelerin eksikliğinden dolayı FBI'ın tek bir şeye

ihtiyacı vardı: bir ispiyoncu. Ama basit bir Bonanno adamı değil.

13 Kasım 1992 Cuma günü, Bonanno Suç Ailesi'nin yeni resmi patronu Joseph Massino hapisten çıktı.

Altı

HAYALET

CasaBlanca restoranının kapısının hemen yanında yemek için gelen film yıldızlarının resimleriyle dolu bir pano vardı. Oyuncular arasında James Caan (Baba), Johnny Depp (Donnie Brasco) ve Elizabeth Hurley ile kol kola olan Hugh Grant (Mickey Blue Eyes) yer alıyordu. Mekân ilk bakışta kutlamalar için uygun bir yer gibi görünmüyor, bir restorandan çok bir fabrikaya benziyordu. Sarı tuğlalı kare bina Maspeth, Queens'deki sanayi bölgesinin pis bir sokak köşesindeydi. Camdaki kırmızı bir tabelada PASTA yazıyordu ve koyu kızıl kahverengi tenteleri her iki yanında *"catering"* kelimesiyle süslenmişti. Mekânın içi tam bir İtalyan taklidiydi. Neon ışıklı kemerler, bronz aynalar ve köşelerdeki pirinç sehpalarda plastik çiçekler vardı.

Ancak oyuncular buraya yemek ya da ortam için gelmiyordu. Buraya gelmelerinin sebebi, mönüde de belirtildiği gibi "CasaBlanca: Ailenin Bir Parçası Olduğunuz Yer" olması idi. Buradaki Aile, Joseph Massino tarafından yönetiliyordu. CasaBlanca Massino'nun uğrak yeri, kişisel soğutucusu ve ope-

rasyon yeriydi. Ve Massino, bu plastik çiçeklerin ve köftelerin arasında Mafya'nın en başarılı geri dönüşünü planladı.

2003 yılında bir kez CasaBlanca'da yemek yemiştim. İçeri girdiğimde yuvarlak bir masada oturan ve gürültülü bir şekilde eğlenen beş buruşuk giyimli adam gördüm. Arkadaşım ve ben masamıza doğru giderken sessiz ve şüpheli bir biçimde bize döndüler. Hiç şüphesiz "bağlantılıydılar" ve belki de içlerinden bir ya da ikisi asıl üyeydi. Ana grubun hemen yanında kadife eşofmanlar giymiş olan iki adam daha vardı. Sanırım onlar şoförler ya da korumalardı.

Gelişimizin ilk anki rahatsızlığından sonra smokinli bir garson şarap siparişimi aldı ve kırmızı bir şarapla geri geldi. Kadehimi doldurduktan birkaç dakika sonra içkimi beyaz masa örtüsünün üzerine döktüm. Garson gülümsedi ve bunun iyi şans olduğunu söyledi. Buna ihtiyacım olacaktı.

Diğer masa ve bizim dışımızda mekân boştu. Bir restorandan çok özel bir yer gibi görünüyordu. Sinirlerime hâkim olmaya çalışırken etrafa bakındım ve ana grubun oturduğu yerin üzerinde tavana ayakkabı kutusu büyüklüğünde iki gri metal objenin yerleştirilmiş olduğunu gördüm. Her iki kutunun da anten gibi görünen siyah lastik topuzları vardı. Her ne kadar bunu kanıtlayamayacak olsam da önsezilerim bana bunların, frekans bağlantılarını yakalamak için kullanılan elektrik düzeni, Bearcat tarayıcılar olduğunu söylüyordu. Diğer bir deyişle, dinleme cihazı taşıyan herhangi bir kimseyi Bearcat'ın sinyalleri yakalamasıyla, konuşmamız restoranın ses sisteminde yankılanırdı. Böylece aramızdaki hainin kim olduğunu öğrenebilirdik.

Benim çete ile olan yemeğim Massino'nun son kez tutuklanmasından altı ay sonra gerçekleşmişti. Ancak yasal sıkıntılarına

karşın CasaBlanca Bonanno'nun kalesi olarak kalmıştı. Massino'nun restoran ortağı Louie Restivo tarafından işletiliyordu.

Massino CasaBlanca'yı şartlı tahliye olduktan sonra, güce doğru yükselişinin başlamasıyla açmıştı. Kaptanlardan her biri restoranı ayda en az bir kez ziyaret ediyor, favorileri ise her hafta geliyordu. Ama iş konuşmaya geliniyorlardı. Yiyecek bölümünde ara sıra gerçekleşen fısıldamaların dışında, bir şeyle ilgili "konuşmanız" gerektiğinde bloğun etrafında yürüyüş yapmanız gerektiği katı ve değişmez bir kuraldı. CasaBlanca'ya gelen Bonanno'lar sadece kendilerini göstermek ve saygılarını sunmak için geliyorlardı. Massino artık Aile'nin resmi patronuydu ve saygı gösterilerini hak ediyordu. Restorana girdiklerinde önce liderlerine yaklaşır, onu her iki yanağından öper ve içi yeşilliklerle dolu şişman bir zarfı avucuna bırakırlardı. Massino asıl adamdı ya da onların deyişiyle, "Beyaz evdeki adam".

Massino'nun savunma avukatı davada müvekkilinin bir Bonanno patronu olduğunu reddetmedi. Sadece bunun bir suç olmadığı ve Massino'nun kimseyi incitmemiş olan yardımsever bir zorba olduğunu iddia etti. Ancak savcı Greg Andrés Salvatore Vitale'den Massino'nun rolünü açıklamasını istediğinde, jüri çok farklı bir hikâye duydu.

ANDRÉS: "Organize bir suç ailesinde, patronun otoritesinin kapsamı nedir?"

VÍTALE: "Sınırsız gücü vardır."

ANDRÉS: "Daha önce Massino'nun gözetim altında olduğunu bildiğini söylemiştiniz. Bay Massino'nun belirli bir hareketle ima edildiği oldu mu?"

VÍTALE: "Evet. Kulağınıza dokunarak."

ANDRÉS: "Bunu yapmanızı kim ve neden emretti?"

VÍTALE: "O emretti, böylece adının kayıtlara geçmesini engelliyorduk. Birileriyle konuşurken, üzerinde dinleme cihazı olma ihtimaline karşın."

YARGIÇ GARAUFIS: "Tanığın bu açıklamayı yaparken eliyle kulağına dokunduğu kayıtlara geçsin."

ANDRÉS: "Bay Massino'nun kendisini ima etmeniz için kulağınıza dokunmanızı söylediği tarih yaklaşık olarak nedir?"

VÍTALE: "Hapisten çıkmasından hemen sonra."

ANDRÉS: "Organize bir suç ailesinde bir patron yardımcısının rolü nedir?"

VÍTALE: "Patron yardımcısının rolü patrona evet demek, emirleri adamlara götürmek ve patron için tampon görevi görmektir. Patronun adamlarla buluşması gerekmez. O bunun ötesindedir. Adamlarla buluşmak ve onlara mesajları iletmek sizin görevinizdir."

ANDRÉS: "Tampon görevi görmek dediniz. Bunun anlamı nedir?"

VÍTALE: "Onu liderlerden ayrı tutmak ve onu korumak."

ANDRÉS: "Eğer patron liderlerle doğrudan buluşursa ne gibi bir sorun olur?"

VÍTALE: "Birincisi, bu patrona durumla ilgili düşünmek için daha fazla zaman kazandırır, böylece hangi yöne gitmek istediğine karar verebilir. İkincisi, o bunun ötesindedir. Neden bir liderle otursun ki? Liderin üzerinde dinleme cihazı olabilir, bir hain olabilir. Birçok nedeni var. Kiminle oturmak isteyeceğini kendi seçer."

ANDRÉS: "Organize suçta üyeler, liderleri ve Bonanno Ailesi için patronu korumak önemli midir?"

VİTALE: "Ne pahasına olursa olsun."

ANDRES: "Bunun nedeni ne?"

VİTALE: "Siz sadece patronunuz kadar güçlüsünüz. Siz diğer Ailelere karşı da sadece patronunuz kadar güçlüsünüz."

Joe Massino, 1992'de hapisten çıktıktan sonra yapması gereken işler olduğunu biliyordu. Notlarının en başında organizasyonunu yeniden düzenlemek geliyordu. FBI hâlâ her zamanki gibi inatçıydı ve diğer Aileler New York'un suç pazarında hâlâ ateşli birer rakipti. Yasadışı kazançlar sağlamak için belirli bazı yollar vardı ve Massino olabildiğince çok iş yapmak istiyordu. Seksenler hâlâ zihninde tazeyken ve burnunda hâlâ hapishane kokusu varken, eğer Aile'yi yeniden inşa etmek ve kurtarmak istiyorsa iş yapma şeklini değiştirmesi gerektiğini fark etti.

Komik olan, Donnie Brasco işinin aynı zamanda başlamış olmasıydı. Komisyondan atıldıktan sonra Bonanno'lar organize suçun istenmeyeni haline gelmiş ve işlerden uzaklaştırılmaya zorlanmışlardı. Örneğin, borsayı kullanan ilk Ailelerden biriydiler. Bu arada diğer dört Aile yüksek kazançlı ve yüksek riskli girişimlerle uğraştı. Haraç toplamak ve şehrin dev inşaat endüstrisini ele geçirmek bunlardan bazılarıydı. 1991 yılının ünlü "Pencere Davası" -New York İmar İskân Müdürlüğü tarafından takılan her pencere için iki dolar çete vergisinin verildiği dev gasp olayı- Bonanno'lar dışında bütün gangsterleri ilgilendiriyordu. Efsanevi çete adamı ve Gambino'ların yardımcı patronu Sammy "The Bull" Gravano ve Lucchese'lerin yardımcı patronu Alphonse "Little Al" D'Arco FBI ile işbirliği yaptıklarında Massino'nun adamlarıyla ilgili ellerine hiçbir şey geçmemişti.

Massino haraç, tefecilik ve spor bahisleri gibi işlerle yeniden yükselirken, Bonanno'ları ortaya çıkaracak şeylerden uzak durdu. Yeni serbest kalmış Aile günden güne güçlenirken, tek başlarına çalışmayı sevdiklerini fark ettiler. Doksanların başında birçok Aile inşaat sendikalarıyla anlaşmak için birleşmiş bir komite oluşturmayı teklif etti. Her Aileden bir temsilci katılacaktı. Ancak Massino bununla ilgilenmedi. "İnşaatla asla bizim işimiz olamaz," demişti. "Biz burada ne yapıyoruz? Hiçbir neden yokken sorun yaşayacağız. Unutalım gitsin."

Massino aynı zamanda kendini korumak için Aile'nin iç yapısıyla da oynadı. Grand Bulvarı kulübündeki gözetleme fiyaskosundan dolayı Vitale'ye kızgındı. Bonanno'lar bir daha bu şekilde bir araya gelmeyecekti. Massino ekibine kulüpleri kapatma emri verdi. Eğer adamların buluşması gerekiyorsa bunu köhne restoranlarda ya da ıssız arazilerde yapacaklar ve asla aynı yerde iki kez buluşmayacaklardı. Liderlerine, bir diğeriyle asla bir şey yapmamalarını emretti. Ekip bölümlere ayrılmış, şahsi yönetimdeki askerlere bir araya gelmelerine izin verilmediği söylenmişti. Bir muhbir ya da gizli ajan bir ekibin içine girdiği takdirde, Aile'nin tamamıyla ilgili (isteyerek ya da istemeden) bilgi sızdırmaları mümkün olmayacaktı.

Kendine düşen kısmında ise Massino düğünlere ve cenazelere gitmemeye başladı. O dönemde her Aile bölümünün olası RICO davaları için kanıt toplamaya çalışan FBI fotoğrafçıları vardı. Massino her ekipten sadece bir temsilcinin gidebileceğine karar verdi. Bu temsilci evde kalan her adam için bir zarf taşıyacaktı. Massino aynı zamanda, kan bağı olanların birbirilerini ispiyonlamayacağı gerçeğine dayanarak adamlarını, oğullarını üyeliğe aday göstermeleri için cesaretlendirdi. Aile'nin birbirine sımsıkı bağlı olmasını istiyordu. Üyeliğe ka-

bul törenlerinde silah ve bıçakların kullanılmasını yasakladı. Tören basıldığı takdirde polis bunları hemen fark edebilir ve kanıt olarak kullanabilirdi.

Massino, baskı ne kadar sıkı olursa olsun tutuklanmaların kaçınılmaz olduğunu fark etti. Bu nedenle federallerle savaşmak adına, yasal faturaları ödemek için bir para toplama mekanizması kurdu. Aile'nin bir üyesi olmanın ayrıcalıklarından biri de, yakalandıkları takdirde avukat tutmaya gücü yetmeyen adamlara para sağlamak olacaktı. Her ay, Aile'nin her üyesi sandığa yüz dolar verecekti. Ayrıca yeni anlaşmanın bir parçası olarak Massino adamlarına kanun güçleriyle, yanlarından geçerken bile konuşmamaları için yemin ettirdi. Kimsenin çevredeki bir ajan ya da yerel bir polisle samimi olmasını istemiyordu. FBI kendilerine yaklaştığı takdirde geri dönüp oradan uzaklaşacaklardı.

Massino'nun yaptığı değişikliklerden en önemlisi yeni bir emir zinciri oluşturmak oldu. Hapisten çıktıktan bir yıl sonra en güvendiği amirlerinden oluşan bir grupla gizlice buluştu. Hâlâ şartlı tahliye altında olduğu için bilinen suçlularla görüşmesi kesinlikle yasaktı. Bu nedenle toplantı bir depoda yapıldı. Toplantıya katılan adamlar o kapıdan içeri girene kadar Massino'yu göreceklerini bilmiyorlardı. Uzun sarılmalar ve yanaktan öpüşmelerden sonra onları görmekten mutlu olduğunu ve her şeyi bilmek istediğini söyledi. İş nasıldı? Adamların moralleri nasıldı? Herhangi bir sorunlar var mıydı? Ondan ne istiyorlardı? Demir parmaklıkların arkasında geçirdiği beş yıldan sonra Ailesiyle ilgili en ufak ayrıntıyı bile bilmek ve onlara planlarından bahsetmek istiyordu.

"Birlikte bir komite kurmayı düşünüyorum," dedi Massino. "Sanırım ilerlemenin yolu bu." Patronun yararına kararlar veren ve onun tarafını tutan kıdemli üyelerden meydana gelen bir komite yeni bir düşünce değildi, ancak genellikle

patron hapisteyken oluşturulurdu. Ancak Massino en iyi adamlarının gösteriyi yürütmesine izin vermenin bir avantajı olduğunu biliyordu. O hareket etmek için özgür ve daha da önemlisi temiz olacaktı. Günlük işlerle ve gösteriyi yönetmenin riskleriyle ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordu. Arkadaşı John Gotti'nin Little Italy kulübü, Ravenite'de emirler verirken çekilmiş olan video kasetleri çete davalarında bir çete patronunu utandırmak için tekrar tekrar gösteriliyordu. Massino, Gotti'nin hatasından ders almıştı. Adamlara patron değil kurul emir vermeliydi. Adamların bir sorunu olduğu takdirde bunu kurula anlatmalıydılar. Böylece kurul o ve Aile'nin arasına bir duvar koyacaktı. Massino'nun en çok güvendiği bir avuç adamın dışında hiç kimse onunla konuşamaz ya da onu göremezdi. Hatta liderlere Massino'nun telefon numarası bile verilmeyecekti.

O andan itibaren Massino ender olarak ortalığa çıktı. Howard Beach'teki evinden sadece CasaBlanca'ya ya da Long Island'da yarı ortak olduğu ticari bir mutfağa gitmek için çıkıyordu. Aile işleri ve dosyaları birbirilerinden ve o da onlardan ayrılmıştı. Sonunda adını anmaya bir son verdiler ve yerine, onu ima etmek için kulaklarına dokundular. Massino hem oradaydı hem de değildi. Tam olarak gerçeğe dönüşmemiş bir hayalet gibiydi. 0 kimselerin tam olarak çözemediği bir bulmaca, bir gizem, bir hayaletti. Manşetlere geçmek gibi bir isteği yoktu. Basın onu yaratmadığı sürece FBI ve Adalet Bakanlığı'nın üzerinde onu aşağı indirmek için aşırı bir politik baskı olmayacaktı. Massino'nun gerçekleşmesine izin verdiği tek egosu, özenle yeniden inşa ettiği Aile'ye kendi adını vermek oldu. Vitale bu haberi sessizce yaymakla görevlendirilmişti. Artık hain Joseph Bonanno'nun adıyla bilinmeyeceklerdi. Aile yeni patronun adını alacaktı. Kırk yıl sonunda ilk defa New York'un Beş Ailesi'nden birinin yeni bir başlığı var-

dı: Massino Ailesi. (Günümüzde, basın ve kanun güçleri Aileyi eski adıyla anmaya devam etmektedir. Ancak yeraltı dünyasında Massino adı daha ağır basar.)

O karanlıklarda dolaşırken New York'un diğer patronları manşetlerden inmiyordu. Gambino (Peter Gotti), Lucchese (Vic Amuso) ve Colombo (Carmine Persico) ailelerinin başları zor zamanlar geçiriyor ya da mahkemeye çıkmayı bekliyorlardı. Çalışan tek New York patronu olmak Massino'ya diğer aileler üzerinde manevi bir avantaj sağlıyordu ve o da bu gücünü sağlam bir darbeyle pekiştirdi.

Massino yıllardan sonra ilk defa Mafya Kurulu'nu toplantıya çağırdı. CasaBlanca ortağı Louie Restivo'nun evinde yapılmıştı. Toplantıya iki danışman ile iki temsili patronun da dahil olduğu diğer ailelerin önemli adamları katıldı. Konuşma, hâlâ içten içe devam eden Colombo savaşı ve Staten Island Üniversite Hastanesi'nin park alanıyla ilgili anlaşmazlık gibi konular etrafında döndü. Ancak Massino kısa bir süre sonra kontrolü ele aldı. Zihninde büyük resmi çizmişti. Çetenin öz değerlerinin yıprandığını öne sürdü. Onları yıllarca güçlü tutan eski güven ve saygı geleneklerine karşı bağlılık artık yoktu. İşleri uyuşturucu satıcıları ve muhbirlerle berbat bir hal almıştı. Massino o günden sonra sadece gerçek İtalyanların üye yapılmasını teklif etti. Diyelim ki, İtalyan bir baba ve İrlandalı bir annesinin olması yeterli olmayacaktı. Çetenin kanını saf tutmak önemliydi ve böylece genişleyen aile birbirine sımsıkı bağlı kalacaktı. Ayrıca uyuşturucu suçlularına daha büyük cezalar verilmesi gerektiğini savundu. Tutuklandıkları zaman uyuşturucu tacirlerinin büyük bir bölümü katillerle aynı oranda ceza alıyordu ve konuşma ihtimalleri

çok büyüktü. Massino'nun düşüncesine göre, uyuşturucu ticaretinden dolayı hapse girmiş herhangi bir aile üyesi Komisyonda sürekli üyeliğe aday gösterilmeden önce beş yıl beklemeliydi. Bu kez Massino kimsenin ya da hiçbir şeyin yoluna çıkmasına izin vermeyecekti.

Her pazartesi ve perşembe günü Massino, Long Island Farmingdale'deki King Catering adlı ticari bir mutfağa giderdi. Burası Massino'nun favori yerlerinden biriydi. Burada çok sevdiği yemek pişirme sanatını hayata geçirebiliyor, kendine tepeleme tabaklar dolusu yediği makarna ve sosları pişirebiliyordu. Mutfakta yemek yapmadığı zaman, mekânın iki sahibi Tommy ve Kevin ile birlikte kâğıt oynuyor ya da onlarla şakalaşıyordu. Ancak Massino oraya sadece adamlarla takılmak için gitmiyordu. Haftada iki gün için ayda sekiz bin dolar ödeme alıyordu. Massino'nun dükkânın sahipleriyle yaptığı anlaşma, çete diliyle "koruma" anlamına geliyordu.

Tabii ki koruma kavramı İtalyan Amerikan Mafyası'nın yüzyıldan uzun bir süredir geçim kaynağı olmuştu. Little Italy'nin kenar mahallelerini dolaşan yirminci yüzyılın gangsterleri, çevreyi gözetlemek adı altında mağaza sahiplerinden koruma parası almış, normalde başlarına dert olabilecek diğer suçluları onlardan uzak tutmuşlardı. Bu, kaçışı olmayan bir durumdu. Mağaza sahipleri ödeme yapmadıkları takdirde Aile güçleri tarafından dövülüyor ya da mağazaları yakılıyordu. Tek bir düşmanla uğraşmak 1910'da olduğu gibi, 1993'te de daha iyiydi.

Massino'nun versiyonu biraz daha farklıydı. Aslında ifadeye göre, Massino'ya gelen King Catering'in sahibiydi. Otoyolun yakınında, Lucchese Ailesi üyesi Carmine Avellino tarafından yönetilen başka bir dükkân vardı. Daha sonra bir çöp taşıyıcısını öldürmekten suçlanacak olan Avellino kötü bir müşteriydi. Doğal olarak King Catering'de ona karşı gelme cü-

retini gösteren iki adamla arasındaki rekabetten hoşnut değildi. Ününe bakınca, Tommy ve Kevin ciddi bir sorunları olduğunu fark ettiler - işi kaybetmeyi bırakın, hayatlarını bile kaybedebilirlerdi. Bir diğer deyişle, korunmaya ihtiyaçları vardı.

King Catering, Massino ve Vitale'den yardım istedi ve Avellino ile buluşarak tehdit ettiği işin "kendilerine" ait olduğunu söylemeleri konusunda anlaştılar. O zamanlar Bonanno'nun yardımcı patronu olan Stevie Beef'in kulübünde bir araya geldiler. Massino, Beef ve Carmine Avellino bir masaya otururken, Vitale ve Avellino'nun kardeşi Sal yandaki masaya geçtiler. Konuşma sırasında Beef Carmine'ye King Catering'in sahiplerinin uzak bir akrabaları olduğunu, işin Bonanno Ailesi'ne "ait" olduğunu ve Lucchese'lerin bu işe dokunmaması gerektiğini söyledi. Bu tamamen palavraydı, Beef dükkânın sahipleriyle bir kez olsun yüz yüze gelmemişti ama işe yaradı. O andan itibaren King Catering herhangi bir sorun yaşamadı.

Çok kısa bir süre sonra Massino ve Vitale, King Catering'in yeni ortakları oldular. Tommy ve Kevin, yeni anlaşmanın ayrıntılarını düzenlemek için J&S Cake'e geldi. FBI ya da Maliye'nin sorularından kaçınmak için ortaklığın "resmi" olması gerekiyordu. Massino ve Vitale, işletmenin sahiplerine üç yıl boyunca her yıl yirmi beş bin dolar vermeyi kabul etti. Böylece yasal ortaklar olabileceklerdi. Kontratlar Massino ve Vitale'nin "paketleme" yetkilisi olduğu şeklinde hazırlandı. Bir seferinde buz makinesini tamir etmenin dışında bu ikili hiçbir iş yapmadı. Böylece yetmiş beş bin karşılığında milyonlar kazandıran üçüncü bir şirketleri olmuştu. Koruma paralarının ödendiği Queens Catering adı altında bir firma kuracak kadar ileri gittiler. Queens Catering kâğıt üzerinde o kadar dürüst duruyordu ki, Massino ve Vitale firmayı ailelerinin sağlık sigortalarını ödemek için bile kullandılar. Sonunda Massino

ve Vítale hisselerini King Catering'e, Tommy ve Kevin'e 650.000$ karşılığında yani satın almak için verdiklerinin sekiz katını geri alarak sattılar.

Vitale tekdüze bir tonla konuşuyor ve jürinin hislerini durgunlaştırıyordu. Sayısız cinayeti aynı tutumla anlatmıştı: Eğer sizi rahatsız ederlerse onlardan kurtulun. Bu kadar basit. Yine de Vitale'nin ifadesinde bile alevlenen dakikalar oldu.

ANDRÉS: "Bay Vitale, size King Catering ile ilgili sorular soruyordum. Bay Massino ve King Catering ile bağlantınız sırasında, size King Catering yüzünden tutuklandığı ya da başının derde girdiği takdirde kullanabileceği mazeretlerden hiç bahsetti mi?"

VİTALE: "Evet. O sosu yaptığını ve o sosun çok önemli olduğunu söylemişti."

ANDRÉS: "Özür dilerim?"

VİTALE: "King Catering için sos yapüğını ve bu sosun çok önemli olduğunu söylemişti."

ANDRÉS: "Sos yaptığını mı söyledi?"

VİTALE: "Sos."

ANDRÉS: "O gerçekten sos mu yapıyordu yoksa bu, tutuklandığı takdirde söyleyeceği şey miydi?"

VİTALE: "Bir seferinde sos yapmıştı."

ANDRÉS: "Savunmasıyla ilgili hiç konuştunuz mu ve bu nedenden tutuklandığı takdirde King Catering ile ilgili ne söyleyecekti?"

VÍTALE: "Savunmasının sos yaptığını söylemek olacağını ve bu sosun çok önemli olduğunu söylemişti."

ANDRÉS: "O dönem boyunca, on beş yıldan fazla bir sü-

re, siz King Catering ile bağlantıdayken, Bay Massino hiç sos yaptı mı?"

VÍTALE: "Belki bir ya da iki kez."

ANDRES: "Bay Massino'nun hapsedildiği süre boyunca hiç sizinle King Catering'deki sosla ilgili konuştu mu?"

VÍTALE: "Hayır."

Her şey plana uygun bir şekilde ilerliyordu. Massino'nun yönetimi Aile'yi hiç olmadığı kadar güçlü ve yıkılmaz yapmıştı. Büyük miktarlarda para içeri akıyordu. Diğer New York Aileleri ona yeni bir seviyede saygı gösteriyorlardı. Joe Massino'nun bütün kontrolü ele alması için yapması gereken tek bir işi kalmıştı - kurtulması gereken son tehlike.

Salvatore Vitale.

Massino, kendisi hapisteyken Vitale'nin Aile'yi yönetme şeklinden hoşlanmamıştı. Etraftan aldığı haberlere göre Good-Looking Sal kendini beğenmiş bir yalancıydı ve onu küçümseyen adamları, Massino hapisteyken onun gücünü kötüye kullandığını düşünüyordu. Vitale'nin *Posttaki* yönetici Robert Perrino'yu ve diğerlerini Aile'nin değil kendi iyiliği için öldürttüğünü fısıldıyorlardı. Vitale temsili patronluğu sırasında kendini beğenmiş ve güce aç bir adama dönüşmüştü. Massino'nun da işi iyi götürmek adına tutkuları vardı. Massino kör değildi, Colombo savaşı, o dönemde hapiste olan Carmine "Junior" Persico'nun temsili patronunu yok ederek yerine oğlu Alphonse'yu geçirmek istemesiyle başlamıştı. Joey Massino aynı hatayı yapmayacaktı.

Ancak Bonanno patronu, kayınbiraderini öylesine öldüremeyeceğini biliyordu. Onun yerine *Baba* filmindeki Michael Corleone'dan bir strateji esinlendi. Arkadaşlarını yakın ama düşmanlarını daha da yakınında tuttu. Ve bunu yaparken ya-

ratıcı bir yol kullandı. Vitale'nin sahip olabileceği herhangi liderlik arzusunu engellemek için Massino onu resmi olarak yardımcısı yaptı. Bir tören ile o ve Vitale el ele tutuştu ve Massino onu yardımcısı ilan etti. Ancak Massino'nun yeni komite kanunlarına göre, Vitale'nin gücü artmak yerine azalmıştı. Artık sokaklarda işi yoktu, bir kaptan değildi veya destekçileri yoktu. Tüm eski sorumlulukları komiteye devredilmişti. Vitale bir anda ayrı ve tek başına kalmıştı. Elinde boş bir unvandan başka hiçbir şey yoktu.

ANDRÉS: "Siz Joseph Massino ile ilgili tanıklık yaptınız. Joseph Massino ile ilk olarak nasıl tanıştığınızı jüriye anlatır mısınız?"

VİTALE: "Onunla kız kardeşim sayesinde tanıştım."

ANDRÉS: "O zaman kaç yaşındaydınız?"

VİTALE: "On bir ya da on iki diyebilirim."

ANDRÉS: "Onunla olan ilişkinizin doğasını açıklayabilir misiniz?"

VİTALE: "Bu iyi bir ilişkiydi."

ANDRÉS: "Yakınlaştınız mı?"

VİTALE: "Evet."

ANDRÉS: "Bay Massino ile bol vakit geçirdiniz mi?"

VİTALE: "Yiyecek kamyonetimi aldığımda onu her gün görürdüm."

ANDRÉS: "Onu daha öncesinde, gençken de tanıyor muydunuz?"

VİTALE: "Evet ama onunla çok fazla zaman geçirmedim."

ANDRÉS: "Size yüzmeyi kim öğretti?"

VİTALE: "O öğretti."

ANDRÉS: "Kamyonunuzu aldıktan sonraki dönemde en iyi arkadaşınız kimdi?"

VÍTALE: "Joe Massino."

ANDRÉS: "Düğününüzde sağdıcınız kimdi?"

VÍTALE: "Joe Massino."

ANDRÉS: "Bonanno Ailesi'yle olan yirmi beş yıllık ilişkiniz boyunca bir kişiye mi yoksa birden fazla kişiye mi rapor verdiniz?"

VÍTALE: "Sadece tek bir kişiye."

ANDRÉS: "Peki kimdi bu?"

VÍTALE: "Joe Massino."

ANDRÉS: "Bonanno Ailesi'yle olan ilişkiniz boyunca hiç Joseph Massino'dan daha yüksek bir pozisyonda oldunuz mu?"

VÍTALE: "Asla."

ANDRÉS: "Bay Massino ile ilişkinizin değiştiği bir zaman oldu mu?"

VÍTALE: "Evet oldu."

ANDRÉS: "Bu ne zamandı?"

VÍTALE: "Doksanların ortasında."

ANDRÉS: "Bize ilişkinizin nasıl değiştiğini anlatır mısınız?"

VİTALE: "Joe Massino beni yardımcısı yaptıktan sonra o dönemde benimle liderlerin arasına bir duvar ördü ve beni çok korunmasız bir durumda bıraktı. O adam için yapmayacağım hiçbir şey yoktu ancak o liderleri benden uzaklaştırmıştı. Beni aramalarına ya da bana yılbaşı hediyeleri vermelerine izin yoktu. 1 Kasım'da sorguya çekildiğimde liderlerden hiçbiri beni aramadı. Adamlardan hiçbir destek görmüyordum. Karımın ve

çocuklarımın sokakta kalacaklarını hissettim. Bu yüzden şu anda yaptığım şeyi yapmaya karar verdim."

ANDRÉS: "Bay Massino'nun liderleri sizden uzaklaştırdığını söylediniz. Bunun anlamı nedir?"

VÍTALE: "Diğer bir deyişle, patronun yardımcısı pozisyonundaydım ama liderler beni arayamıyor, benimle bir araya gelemiyor ve para kazanmamı sağlayamıyordu. Bizim terminolojimizle öyle ya da böyle kenara atılmıştım. Unvanım olabilir ama yaptığım hiçbir şey yoktu. Daha iyi kelimelerle, göstermeliktim."

Bu unutulmayacak bir tatildi. Bonanno lideri Frank Coppa ve Joe Massino doksanların sonunda, büyük adamın doğum gününü kutlamak için eşlerini de alarak bol para harcadıkları bir Avrupa seyahatine çıktılar. Coppa ve Massino uzun yıllardır iş arkadaşlarıydı. Massino hapisten çıktıktan sonraki yıllarda beraber milyonlar kazandılar ve iki adam yakın arkadaş oldu. Dolarlarını Avrupalı asilzadeler gibi harcadılar. Paris'ten Monte Carlo'ya uzanan yollarda beş yıldızlı otellerde kaldılar, açık hava restoranlarda yemek yediler ve ayakları ağrıyana kadar alışveriş yaptılar. Beyaz spor ayakkabıları, bol pantolonlar ve kısa kollu tişörtler giyen Coppa ve Massino, Orta Batılı turistleri bile geçmişlerdi. Avrupa'daki diğer Amerikalılar gibi çiftler de görkemli binaların ve heykellerin önünde birbirilerinin resimlerini çektiler. Birlikte yıllarca gülmelerine neden olan bir resimde iki adam küçük kırmızı bir Fiat'ın iki ucunda dikilmişti. İki iri yapılı gangster küçük arabanın yanında dev gibi çıkmışlardı. Massino Paris'te eski arkadaşına hediye olarak tespih boncukları aldı. Coppa onlara çok değer verdi. Onları dikkatli bir şekilde cüzdanına yerleştirdi ve gezinin geri kalanında yanında taşıdı (ve sonraki yıllarda da). Bu, Massino'nun yapabileceği en küçük şeydi. Ne

de olsa tatilin tüm masraflarını karşılayan Coppa'ydı.

Coppa Bensonhurt, Brooklyn'dendi. Uzun zamandır arkadaşı olan Frank Lino gibi Coppa da suç hayatını ev soyarak ve Avenue U'da takılarak kazanıyordu. Coppa liseyi bitirdi ve hatta birkaç ay üniversiteye gitti. Ancak birkaç yasal işten sonra -bir bakkal dükkânında kamyon sürmek ve masaları beklemek- suçun daha kârlı bir iş olduğunu öğrendi. Coppa ilk gerçek dolarlarını çalıntı maldan kazandı. Bir seferinde çalıntı saat ve kürkten yirmi bin dolara yakın para kazandı. Düzensiz ve kuralsız Bensonhurt'ta Bonanno, Colombo ve Genovese Aileleriyle çalıştı. Sonunda kendini yakın hissettiği aile Bonanno'lar oldu.

Frank Coppa bir katil değildi, yine de bir mafya adamıydı. Coppa çete içinde "beyaz işçi" olarak tanımlanan bir adamdı. Sokaklardan değildi, o bir iş adamıydı ve işinde çok iyiydi. Pozisyonunu ve bağlantılarını kuralları çiğnemek için çok iyi kullanıyordu. Kestirme yollar buluyor, vergilerinde hile yapıyor ve sistemi kazıklıyordu. Coppa, çetenin New York Borsası'ndaki en büyük oyuncusuydu. Belirli bir miktarda hisse senedini elinde tutar, suni olarak fiyatı yükseltir ve daha sonra hisselerini düşürür ve büyük yatırımcılara neredeyse hiçbir şey bırakmazdı. Bu, otuz yıl boyunca uyguladığı ve bu sayede milyonlar kazandığı bir hileydi. Coppa'nın otopark işletmeleri, soda satış makineleri, madeni para ile çalışan telefon anlaşmaları ve bir kez borsaya sokmaya çalıştığı tavuk restoranları zinciri vardı. Bir seferinde gücünü sakat çocukların servisini yapmak için şehir anlaşmasını kazanmak için bile kullanmıştı.

Yüksek yatırımlı hisse senedi değiş tokuşu gibi, borsa dolandırıcılığı da riskli bir işti ve Coppa 1972'de servetini kaybetti. Servetini geri kazanmak için Tucker Drilling adındaki bir Teksas petrol şirketine yatırım yaptı. Hisse senetlerinin

çeyreğini kendisine geçirdiği zaman, fiyatını hisse başına dört dolar indirerek binlerce dolar kazandı. Tek bir sorun vardı. Coppa dört yıl "gözetim altında" ve iki yıl "gözetimsiz" hapse mahkûm edilmişti. Mahkûmiyetine karşın, gangsterlerinin komisyoncular üzerinde baskı kurmasını ve istediğini alıp satmasını sağlayarak borsada oynamaya devam etti. Hisse senetlerini ayarlamak, 1992'de eski arkadaşı Frank Lino ile birlikte yeniden yakalanana kadar iyi gitti: her ikisi de dolandırıcılıkla suçlanmıştı.

Frank Coppa doksanların sonunda hapisten çıktı ve en kısa zamanda işinin başına döndü. O dönemde Massino şartlı olarak tahliye edilmişti ve ikili, bazı işleri beraber yürüttü. Hatta Massino, toparlanmasına yardım etmek için Coppa'ya kredi verdi. Paranın akmaya başlamasıyla iki adam daha da yakınlaştı. CasaBlanca'da düzenli olarak yemek yerler, Coppa patronuna masanın altından haftalık olarak on beş bin dolar haracıyla birlikte kredisinin geri ödemesi olan beş bin doları verirdi. Massino'nun en iyi kazançlı adamlarından biri haline geldi. Massino'nun Aile haracını topladığı yıllarda Coppa ona içlerinde yüz binlerce dolar bulunan zarflar verdi. Massino bu anlaşmadan o kadar memnundu ki, Coppa'yı Aile yemekleri için evine getirmeye ve onun Aile'nin iç çemberiyle tanıştırmaya başladı.

Kötü bir hayat Frank Coppa için en iyisiydi. Koyu mavi bir Mercedes cip kullanıp New Jersey'de büyük bir evde yaşıyordu. Güçlüydü ve zengindi. Ve her ay Massino'ya verdiği yüklü zarflar sayesinde, patronun yeni en yakın arkadaşı olmuştu.

Frank Coppa oldukça iri bir adamdı. Son derece büyük pantolonuna kemer bağladığı zaman göbeği belinin altından ve üstünden dışarı çıkardı. Bir mafya adamı olmaktan çok,

bir otobüs şoförü kadar samimi görünen zarif bir devdi. Massino'ya sırtını döndükten sonra ise o kadar sevimli olmasa da hâlâ çok zengindi.

BREITBART: "Bu dava için ajanlar tarafından sorgulandığınız sırada, size malvarlığınızla ilgili herhangi bir soru soruldu mu?"

COPPA: "Evet."

BREITBART: "Onlara malvarlığınızı saklamanın sizin bir alışkanlığınız olduğunu söylediniz mi?"

COPPA: "Bununla ilgili sordukları zaman değil."

BREITBART: "Onlara içinde nakit para olan bir kutuyla ilgili bir şeyler söylediniz, öyle değil mi?"

COPPA: "Evet."

BREITBART: "Kutuda ne kadar nakit para olduğunu söylediniz mi?"

COPPA: "Evet."

BREITBART: "Ne kadar?"

COPPA: "Nakit para ve altınlarla birlikte birkaç yüz bin."

BREITBART: "Bu parayı devlete teslim ettiniz mi?"

COPPA: "Hayır."

BREITBART: "Hâlâ sizin kontrolünüzde mi?"

COPPA: "Benim kontrolümde değil, karımın kontrolünde."

BREITBART: "Karınızın size sadık olacağını düşünüyor musunuz?"

COPPA: "Evet."

BREITBART: "Karınızın o yüz binlerce dolara ulaşma şansı var?"

COPPA: "Evet."

BREITBART: "Eğer size 1.87$ getirmenizi isteseniz, getirir mi?"

COPPA: "Belki 2$."

BREITBART: "Belki 2$. Eğer ona size bin dolar getirmesini söylerseniz, size bin dolar getirecektir."

COPPA: "Evet."

BREITBART: "O zaman paranın sizin kontrolünüz altında olduğunu söylemek doğru olacaktır."

COPPA: "Evet."

BREITBART: "Ve o birkaç yüz bin doları, federal bir bölge yargıcı tarafından beş milyon dolar tazminat ödemenizin emredildiği bir dönemde elinizde tuttuğunuzu söylemek doğru olur mu?"

COPPA: "Evet."

BREITBART: "Malvarlığınızı elinizde tutabileceğinize inanıyor musunuz?"

COPPA: "Umuyorum."

CasaBlanca restoranında Massino'nun masasına oturan adamlar küçük ve çok özel bir kulübün parçasıydı. Massino'nun hem özel hayatında hem de kişisel yatırımlarında güvendiği, Aile'nin kıdemli üyeleriydiler. Frank Coppa, Richie Cantarella ve Anthony Graziano, onun en yakın iş arkadaşları ve dostlarıydı. Ancak artık her şey yetmişler ya da seksenlerde olduğundan farklıydı. Eskiden Massino bir liderdi (bir patron gibi hareket ederken bile). Etrafında kendisi gibi sokak adamları; profesyonel araba hırsızları, tefeciler ve katiller vardı. Massino bir suç komutanıydı ve onlar da askerleriydi.

Ama şimdi, yeni dönemde Aile'nin resmi patronu olarak

Massino'nun sokak adamlarına ihtiyacı yoktu. Para kazanan adamlara ihtiyaç duyuyordu. Artık eski iş arkadaşlarının kirli işleriyle ilgilenmiyor ya da geçimini onlardan sağlamıyordu. Massino çok para kazanmak istiyordu. Coppa, Cantarella ve Graziano ona yaklaşmışlardı çünkü bunu sağlayabilirlerdi. Karşılığında özel muamele görüyorlardı. Kazanç sahipleri patrona yüklü zarflar verdikleri sürece yanlış yapamazlardı.

Massino her yıl kendi maaşını artırıyordu. Hapisten çıktığı zaman o ve Vitale her üyeden ayda iki yüz dolar haraç alıyordu. Rakam yedi yüz elli dolara ve daha sonra Vitale'nin hakkının kesilmesiyle bin beş yüz dolara çıkmıştı. Doksanların sonunda Aile işlerine yüzden fazla yakın arkadaş ve yaklaşık bin iş arkadaşı dahil olmuştu. Her birinden gelen haraçlar Massino'ya sunuluyordu. Diğer Ailelerin patronlarının yaptığı gibi o da "Yılbaşı hediyeleri" istiyordu. Belki de Massino'nun en iyi kazanç sahiplerinden biri olan Richard Cantarella özellikle tatillerde çok cömertti. Bir kez patronuna yılbaşı ödülü olarak yirmi beş bin dolar vermişti. 2000 yılıyla birlikte Massino o kadar çok haraç parası kazanıyordu ki emekli olabilirdi.

Paranın tüm kötülüklerin anası olduğu söylenir ve belki de bu doğru. Massino'nun hapisten çıkması Aile'nin yeniden dirilişinin başlangıcını işaret ederken aynı zamanda onun kaçınılmaz çöküşünün de başlangıcıydı. Mevkileri değiştirdi... ve mevkiler de onu. Bu, mitolojik bir hikâyeyi kanıtlayacak bir trajedi olacaktı: Joey Massino kendi açgözlülüğünün kurbanı olma yolundaydı.

Yedi

PARK EDEN POLİSLER

Barry Weinberg çoğu sabah yaptığı gibi New Jersey'deki evinden Little Italy'deki Dixie Rose Cafe'ye doğru yola çıktı. Yol, trafikte yaklaşık bir saat sürüyordu. Sürekli sigara içen ve otoparklara da para yatırmış olan işadamı, 2001 ocağının o sabahında her zamanki yolundan, George Washington Köprüsü'nden, doksan bin dolarlık erik rengi Mercedes marka arabasıyla gidiyordu. Kafe'de birkaç dakika kaldıktan sonra tekrar yola koyuldu. Günlerden salıydı ve salı günleri Aşağı Manhattan'da olan otoparklarından birine giderdi.

Weinberg otoparka yaklaşırken, New York Polis Departmanı'ndan iki memur ona arabayı kenara çekmesini söylediler. Saat yaklaşık sabah 10'du ve her yer tıklım tıklım araba ve insan doluydu. Weinberg şimdiye kadar hiçbir suç işlememişti, bu nedenle camını açıp sorunun ne olduğunu sordu. Polis sakin bir şekilde onunla konuşmak isteyen kişilerin olduğunu açıkladı ve arabadan inmesini istedi. Arabalarının arkasında duran minibüse kadar kendisine eşlik ettiler ve arkaya binmesini söylediler. İçeride FBI'dan Jeffrey Sallet ve Kim

McCaffrey adında iki ajan ve iç işleri servisinden de bir ajan oturmaktaydı.

Kronik sinir gerginliği olan Weinberg, ajanlar onu bir yıldır takip ettiklerini söylediklerinde daha da çok titremeye başladı. Ajan Sallet ve McCaffrey onun örmüş olduğu şüpheli iş ağı hakkında her şeyi bildiklerini söyleyerek devam ettiler. Suçlarını ve aralarında mafyanın da bulunduğu suç ortaklarını saydılar. Onu vergi kaçırmakla suçladılar ve çok daha ciddi suçlamaların gelebileceğini söylediler. Uzun bir süre hapiste kalabileceği ile ilgili tehditlerde bulundular. "Hayatın değişti," diye açıkladı ajanlar. "Ama sana bir seçenek sunacağız." Onu ya hemen savcılığa götürecekler ve hâkim karşısına çıkaracaklar ya da özgürlüğüne karşılık Bonanna Suç Ailesi'nin araştırılmasında kendilerine yardım edecekti. Karar vermesi için kendisine on beş dakika süre tanıdılar.

Weinberg'in aklı deli gibi çalışıyordu, her şeyi bir anda bırakmak mı, diye düşündü yakınarak, yoksa ailenin tetikçisi ile şansını mı denemek? Karar vermesi sadece 10 saniyesini aldı. "Benden ne yapmamı istiyorsunuz?" diye karşılık verdi. Bu kelimelerle, Barry Weinberg artık bir muhbir olmuştu. Artık FBI ona sahipti ve eğer fikrini değiştirecek olursa hapse girecekti. Vazgeçmemesi için FBI ona aynı gün bir de anlaşma imzalattı. Birkaç saat içinde bir mikrofon ve verici ile donatılmış bir şekilde tekrar Mulberry Caddesi'ne bırakıldı. O gün Amerika Birleşik Devletleri için çalışmaya başladı ve önündeki bir yıl boyunca neredeyse her gün bu işi yapacaktı.

Jack Stubbing FBI Bonanno ekibi idari işler özel ajanlığına terfi ettiğinde, ona Aşağı Manhattan'daki 26. Federal Plaza'nın 22. katında bulunan dar ve penceresiz odayı verdiler. Stubbing'in ofisinin garip şekilli ve rahatsız olmasının sebebi, buranın aslında yazıcılar için düzenlenmiş iki ayrı oda olmasın-

dan ve daha sonra birleştirilmesinden kaynaklanıyordu. Odada şimdi birkaç ahşap raf dışında fazla bir şey yoktu. Biri masanın arkasında, diğeri ise yan duvara dayalı duruyordu. İkisinin arkasında da, duvarda metal barların duvar boyunca yere paralel olarak uzandığı gizli bölmeler vardı. Bunlar, sorgu odası olduğu zamanlardan kalmaydı. Suçlular bunlara kelepçelenir ve bırakılırdı. Bu barlar o kadar sağlam yerleştirilmişti ki, FBI için bunlara uygun dolap yaptırmak onları söktürmekten daha ucuza gelmişti.

Bonanno Ekibi'nin başı olarak Stubbing, aynı katta bulunan diğer beş organize suç ekibinin başlarından biriydi. Diğerleri Kolombo, Cenova ve Rus ekiplerini yönetiyordu ve yetkili bir özel ajan ya da kısaca "ASAC" vardı. ASAC, tüm New York organize suçlar programı başkanıydı. (Gambio ve Lucchese ekipleri Kew Gardens, Queens'te bulunuyorlardı.) Her yeri açık olan ofis çok kullanışlıydı. Her bölüm başkanının, ortadaki ekip alanına bakan, masaların dar küplere sıkıştırıldığı bir ofisi vardı. Yerler yukarıdan gelen floresan ışık ile daha da çirkin görünen yıpranmış eski halılar ile kaplıydı. Her yer, çocuk fotoğrafları ve içi dosyalarla ve raporlarla dolu, kenarları kıvrılmış klasörlerle yer yarışı içinde olan fincanlar ile doluydu. Organize suçları durdurmak gibi ağır bir iş için oldukça gösterişsiz bir havası vardı.

Stubbing'in ofisi birçok Bonanno ekip başının evi olmuştu ama onun bu ortama eklediği kendi dokunuşları da vardı. Duvara *Goodfellas* filminin çerçeveli bir afişini asmış (Stubbing gerçeğe en yakını olduğunu söylüyor) ve en sevdiği koşu parkuru olan Brooklyn Köprüsü'nün bir resmini de unutmamıştı. Stubbing çalışırken daha iyi konsantre olabilmek için sadece masa lambasının hafif ışığı kalacak şekilde tepedeki tüm lambaları kapatmayı seviyordu. Sergei Prokofiev ve diğer klasik müzik bestekârları eşliğinde Bonanno Ailesi'ne ya-

pacağı bir sonraki saldırı üzerinde kafa yorardı. Ekip çalışanları bu durumu oldukça gülünç bulur, ekip şeflerini orada tek masa ışığı altında, sorgu odasındaki bir mafya babasına benzetirlerdi. Ama Stubbing'in tek düşündüğü Massino'yu çivilemekti veya bu durumda duvara zincirlemek.

Jack Stubbing, FBI'ın hasar açmak için RİCO'yu kullandıkları seksenli yıllardan kalan son ajanlardan biriydi. Bu kurumsal bilgiyi devretmek onun göreviydi ve yanındaki bir dolu çaylağa patronlarının kendisine öğrettiklerini öğretmek için işe koyuldu. Bana, "Kafamdaki her şeyi onların kafasına aktarmaya çalıştım," diye anlatmıştı. Onları eski tarz araştırma yöntemlerine boğdu. Yetmişlerden ve seksenlerden beri İtalyan organize suçlara karşı süregelen savaşların hâlâ devam ettiği konusunda ısrar etti. Geçmiş çatışmalardan kalan birçok cinayet masası olayı hiçbir zaman çözülememişti. Massimo gibi bunları işlediği düşünülen şüpheliler halen sokaklardaydı ve her zamankinden daha da güçlüydüler. Stubbing ofise, çaylaklara ders vermeleri için emekli olmuş FBI kahramanlarını getirdi. Sammy "The Bull" Gravano'yu enseleyen Frank Spero ve Matty Tricorico gibi, o dönemde New York'ta *Falcone* adlı televizyon programını hazırlamakta olan Joseph Pistone (Donnie Brasco) da uğrardı. "Bunlar televizyonda gördükleri veya haklarında kitaplarda yazılar okudukları kişilerdi," dedi Stubbing. "Bu müzelik parçalarla tanışmalarını ve bu işin nasıl yapıldığını dinlemelerini istedim."

Stubbing, Massino'yu tanıştıkları ilk andan itibaren enselemek istemişti. 1993'te King Catering'de, yeni mafya babası hapisten çıktıktan hemen sonraydı. Stubbing sadece Büro'nun hâlâ onunla ilgilendiğini bilmesini istiyordu. Kapıya geldiğinde koca adamı ocak başında buldu. Yavaşça, küçük bilgilerle başladı ve Massino'nun buna atlayacağını umdu. Stubbing

aslında çoğu zaman bildiğinden daha fazlasına sahipmiş gibi davranırdı. Bu numara bazen onaylayıcı bir hareket veya ciddi bir savunma ortaya çıkarabiliyordu.

Ancak Massino böyle karşılaşmaların bir ustasıydı ve kariyeri boyunca birçok hırslı genç ajanın gelip geçtiğini görmüştü. Dalga geçen bir çekicilikle bu çaylağı savuşturdu, hatta espriyle FBI'ın onu izlediğini bildiğini söyleyip döndüğünden beri evin etrafında dolaşan burnu kalkık adamlarla dalga geçti. Massino FBl'da bulunan neredeyse her türlü aracı saydığında ise Stubbing şok oldu. Arabaların plaka numaralarını biliyordu ve onları kullanan ajanları boyları, saç ve göz renklerine varıncaya kadar tarif etti.

Bu konuşma boyunca Massino, Stubbing'e eski dürüst işadamı hikâyesini anlattı. Her ne kadar o artık evinde oturup yemek yaptığını söylese de, gözlerinin içindeki bir parıltı bunun aksini işaret ediyordu. Bu komedi, ajan ağzındaki baklayı çıkarana kadar devam etti. "Seni iş üzerinde yakalayamadım, o nedenle yapmadığını varsaymak zorundayım, tabii aptal değilsem." Tartışmayı kazanan Massino, Stubbing'in gözlerinin içine buz gibi bakarak cevabını verdi. "Aptal değilsin."

Bu çok göz açıcı ve etkileyici oldu. "Bu adamın kendine özgü bir zekâsı var," diye belirtmişti Stubbing bir söyleşide. "Bu konuşmadan, bizim geleneksel alet kutumuzun içinde bulunan hiçbir şeyin ona karşı işe yaramayacağını hayretle anlamıştım. İşleyişimizi biliyordu. Çok fazla önlem alıyordu, çok disiplinliydi ve aynı şekilde disiplinli olan insanları ödüllendiriyordu."

Ancak Stubbing işi ekip başı olarak devir aldığında kutunun dışından düşünmeye başlamış ve şansın ondan yana dönmesine az zaman kalmıştı. Vitale'nin kulübünün araştırılması sırasında savunmadan alınan bir dolu mali evrakı mah-

kemeye yollamıştı. Ve bir anda aklına bir fikir geldi. Al Capone vergi kaçakçılığından enselenmişti. Massino ile de benzer bir şey yapabilir miydi? Stubbing bana "Görgü tanıklarını öldürebilir, telefonda konuşmaktan kaçınabilir, potansiyel muhbirlerden kendilerini soyutlayabilirlerdi," demişti. "Peki, bu para ile ilgili olan tüm şeyler nedir? Para geliyor ve gidiyor. Kullanabilmeleri için bir noktada yasal bir kuruluştan geçip aklanması gerekir. Ve bir banka kaydını öldüremezsin."

Bonanno Ailesi'nin gücü artmaya devam ederken Stubbing, üstlerinden Joe Massino'nun mali kayıtlarının araştırılmasını istedi. FBI kültürünü değiştirmenin ne kadar zor olduğunu biliyordu ama Massino'nun kayıtlarını ince eleyip sık dokumanın, ona karşı bir RICO davası oluşturabilmenin tek yolu olduğuna inanıyordu. Ancak parayı takip edebilmek için yardıma ihtiyacı olduğunu da biliyordu. FBI'ın O.C. muhasebecileri, temel muhasebe işlemlerini biliyorlardı. Bunlar da daha çok harcamaları ve muhbirlere ödenen paraları kontrol etmek içindi. Ekipteki hiç kimse, bırakın dev bir işin karışık muhasebe işlemlerini, sahte bir çeki bile teşhis etmeyi bilmiyordu.

Birçok konuşmanın sonunda Stubbing, şefi Kevin Donovan'dan yardım istedi. "Eğer buraya bir muhasebeci getirebilseydim," dedi, "nereye bakacaklarını bilen birileriyle, Joe Massino'yu yakalayabilirim." "Dinle," diye karşılık verdi Donovan. "Muhasebeciler direkt başka bölümlere giderler. Banka sahtekârlığı ve benzeri işler için gerekliler. Buraya birini getirme şansın çok az, hatta hiç yok gibi." Stubbing aldırmadı. Sorunu anlıyordu ve çözmek için neye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Sadece hesap yapmayıp, meçhul mali bilgilere kadar derinlere ulaşabilecek uzman bir muhasebeciye.

0 dönemde bunun farkına varmamıştı ama yasal soruşturmalarda kullanılan muhasebe tekniklerini içeren yeni bir

alan olan "adli muhasebe" alanına girmişti. Doksanların sonunda KPMG ve Arthur Andersen gibi büyük muhasebe şirketleri, adli muhasebenin gücünü yeni keşfetmeye başlamışlardı (günümüzde bu alanda çalışan büyük grupları işe alıyorlar). Ancak o dönemde FBI, adli muhasebeyi mafyaya karşı bir araştırma tekniği olarak hiç kullanmamıştı. Stubbing'in Massino'ya karşı olan davası türünün ilk örneği olacaktı.

2004 yılında, özel ajan Kimberly McCaffrey'in Massino davasında tanık sandalyesinde otururken mükemmel bir duruşu vardı. Eski jimnastik şampiyonu, sırtı dik bir şekilde oturuyordu. Duruma çok uygun, koyu renkli bir takım giymişti ve bir otoritenin kesik ve net cümleleri ile konuşuyordu. Otuz iki yaşındaki özel ajanın dik oturmak için çok iyi bir nedeni vardı: o ve karşısında, savcının tarafında oturan FBI'daki ortağı Jeff Sallett, beş yıldan beri sessizce Joe Massino hakkında bir soruşturma yürütüyorlardı ve o gün sonunda bunu jüriye sunacaklardı.

ANDRES: "Tanıklığınızda mali bir araştırma yürüttüğünüzü belirtmişsiniz. Jüriye mali araştırmanın ne demek olduğunu açıklayabilir misiniz?

McCAFFREY: "Gelirlerin kaynaklarına ve harcamalara, aynı zamanda mali bağlantılar veya suç bulabilmek için aile hiyerarşisine bakarız."

ANDRES: "Aile hiyerarşisi dediğinizde bu ne anlama gelir?"

McCAFFREY: "Joe Massino ve Salvatore Vitale."

ANDRES: "Mali bağlantılara baktığınızı söylediniz. Mali bağlantıdan ne kastettiğinizi açıklayabilir misiniz?"

McCAFFREY: "Mali bağlantı; bir işte, arazide veya benzer bağlamda ortaklık etmek anlamına gelir."

ANDRES: "Mali bir araştırma yaptığınızı söylediniz, jüriye ne tip araştırma teknikleri kullandığınızı anlatabilir misiniz?"

McCAFFREY: "Celpler, görüşmeler, banka dokümanları ve diğer mali kayıtları inceleme tekniklerini kullandık."

ANDRES: "Bu dokümanlarda kesin olarak mali bağlantılar buldunuz mu?"

McCAFFREY: "Evet bulduk."

Kim McCaffrey ve ortağı Jeff Sallett, FBI ajanı olmalarının yanı sıra ikisi de yetkili muhasebeciydi. İkisi de bildiğinden şaşmayarak Massino davasını deştiler. Amerikan pastasından yemiş kişiler olarak FBI ile doğru şeyler yapacaklarına inanıyorlardı.

McCaffrey gençliğinde yetenekli bir jimnastikçiydi. Beş ile yirmi bir yaşları arasında haftada beş gün antrenmandaydı ve o kadar yetenekliydi ki, küçükler olimpiyat takımına bile girdi. Lisenin son sınıfında eşit olmayan barlarda, iki buçuk metre yükseklikten düşerek ellerinin üzerine indi ve dirsekleri yerinden çıktı. Eklemler bu düşüşten dolayı halen biraz yamuk durumda. "Tam bir inektim. Lisede hiç içmedim. Dışarı çıkmazdım. Başımı belaya sokacak vaktim yoktu." McCaffrey, üniversitede spor yöneticiliği ve beden eğitimi dersi aldı. Ancak kısa zamanda, işe giderken eğer bir takım elbise giyerse iş bulma imkânının daha fazla olacağını anladı ve muhasebeciliğe bir şans verdi. Rakamlarla, jimnastikte olduğu kadar iyi olduğu ortaya çıktı. Devlet işlerine olan ilgisinin ilk tohumları CPA sınıfında atıldı: FBI'dan bir görevli gelip FBI'ın muhasebecilere ihtiyacı olduğunu söyledi. McCaff-

rey bundan etkilendi ve kadının kartını aldı. Başvurusu sonucu soluğu FBI'ın Quantico, Virginia'daki eğitim merkezinde aldı.

McCaffrey, çocukluğunu Jersey'de geçirirken, Jeff Sallett New England, Red Soxx'da yer edinmeye başlamıştı. Ama asıl ligde oynamayı hiç düşünmedi, kafası daha çok çalışıyordu. Sallett hiç ter dökmeden lisedeki tüm derslerden A aldı. Üniversitede okul cemiyetinin sosyal başkanıydı. Mezun olduktan sonra Ernst&Young, daha sonra da Arthur Andersen ve doksanların sonuna doğru da New York'da FBI ile çalışmaya başladı. Fanatik Yankee taraftarı olmasının dışında, burada kendini evinde hissetti. Hırsız polis oynarken yeni bir aşk buldu: her gün ofise koşarak gelir, bulduğu tüm mafya kitaplarını okur ve adeta kendini adayarak üzerinde çalıştığı davalar ile ilgili gazetede çıkan her yazıyı takip ederdi. Ancak Sallet, iş Joe Massino'yu avlamaya geldiğinde çok ciddileşti. Sonuçta bu, oldukça tehlikeli bir oyundu.

Bonanno ekibine katılmadan önce, yeni başvuranların geçmişlerinin kontrol edildiği "başvuru ekibinde"ydi. Sallett, başvuru ekibi şefine yeteneklerini organize suçlarla savaşmak için kullanmak istediğini söyledi. Şef, muhasebe elemanı aradığını bildiği Jack Stubbing ile arkadaştı. Mali bir araştırma için bir muhasebeci arayan Stubbing, bu genç yeteneği diğerleri ona teklif bile sunamadan hemen kaptı. Bu arada McCaffrey, New York ofisine katılmış, başvuru ekibinde çalışmış ve bir organize suçlar yatağı olan New Jersey'de büyümüş olmanın da etkisiyle muhasebe geçmişini mafya ile savaşmak için kullanmak istiyordu. Bonanno ekibine katıldı ve Jeff Sallett ile bir ekip oldular.

Stubbing şansına inanamıyordu. Hiç muhasebecisi yokken üç ay içinde iki muhasebecisi olmuştu. 1999 yılının başlarında Stubbing iki yeni ajanına ince bir dosya verdi ve ta-

kip etmelerini istedi. O dönemde McCaffrey sadece yirmi altı yaşındaydı ve Sallet de ondan bir yaş büyüktü.

1982'nin soğuk bir şubat gününde, Bonanno bağlantılı Richard "Shallackhead" Cantarella kendi kuzeninin öldürülmesine yardımcı oldu. Cantarella, Anthony Mirra'yı Aşağı Manhattan'da bulunan Kuzey Moore Caddesi'ndeki bir otoparka götürdü. Cantarella ve amcası Al "Al Walker" Embarrato dışarıda nöbet tutarken, diğer bir kuzen olan Joey D'Amico, Mirra'nın gümüş renkli Volvo'suna binerek onu hemen arkasından vurdu. New York Polis Departmanı saatler sonra penceresine tıkladığı zaman Mirra uyuyormuş gibi görünüyordu. Başı, çenesi göğsüne yaslanacak şekilde öne düşmüştü ve gözleri kapalıydı. Ancak kulaklarından akan kan başka bir şeyi işaret etmekteydi. Kafasının sağından, ikisi kulağın arkasından biri de elmacık kemiğinden olmak üzere üç kurşun geçmişti. Dördüncü bir kurşun dizine saplanmıştı. Mirra'nın ceketinin içinden o kadar fazla kan akmıştı ki sarı olan iç çamaşırı bile kırmızıya boyanmıştı.

Bir Bonanno askeri olan Cantarella'ya, Mirra'yı öldürme emri Joey Massino tarafından verilmişti. Bu, Donnie Brasco sızıntısı için bir karşılık olmuştu. Mirra, gizli ajan Joey Pistone tarafından içeri alınan bir diğer gangsterdi. Massino bir önceki sene Sonny Black'i öldürdükten sonra, sıranın kendisinde olduğunu düşünen Mirra saklanmıştı ve bunda haklıydı. Massino hedefinin kendi ailesine güveneceğini tahmin etmiş, böylece görevi Mirra'nın kuzenine vermişti. Richie Cantarella'nın mafya içinde yükselmek için her şeyi yapabileceğini biliyordu. Bir kuzeni öldürmek bile tamamen işle ilgiliydi. Ve Cantarella, Bonano Suç Ailesi'nde yükselebilmek için bunun gibi birçok iş yaptı. Cantarella, eski *New York Post* binasının arkasında, Doğu Manhattan'da bulunan yerleşim bölgesinde-

ki Knickerbocker'in telaşlı sokaklarında büyümüş, kuzguni siyah saçlı ve ince yapılı bir çocuktu. Büyük bunalımın sonunda orta düzeyde gelir seviyesine sahip insanlar için yapılmış olan bu kasaba, şehir içindeki ilk büyük yerleşim projesiydi. Cantarella, altmışlı yıllarda postanede dağıtım aracının şoförlüğünü yapmıştı. İçeriden bir bağlantısı vardı. Amcası Al Walker ailenin *Postun* dağıtım merkezindeki sızıntısını çözmüş, yaşlanmakta olan eski gangsterlerdendi. Cantarella ve D'Amico liman yüklemesindeki sağ kollarıydı.

Ancak çok kısa bir süre sonra Cantarella amcasından emir alıp kamyon şoförlüğü yapmaktan sıkılmıştı. Şehirde çalışan ve feribot iskelelerinde sahte ihaleler düzenleyen Rick Mazzeo adında rüşvetçi bir memur tanıyordu. Cantarella, Manhattan feribot terminalinde yasadışı spor bahisleri alan bir gazete büfesini ispiyonladı; Mazzeo burayı boşalttırdı ve yeri Cantarella devraldı. Karşılık olarak Mazzeo'ya her ay bir pay veriyor, Mazzeo'da ona daha çok ihale buluyordu. Her ihalede rüşvetler daha da büyüyordu.

Cantarella yetmişlerde büfelerine sigara sağlayan adama yedi bin dolarlık karşılıksız bir çek yazmaktan tutuklandığında, ufak bir kayaya çarpmış oldu. Ancak o dönemde Cantarella'nın ismi çoktan yayılmıştı. Cantarella mahkeme binasına geldiğinde, adam ödevini çoktan çalışmıştı ve Cantarella'nın kim olduğunu bildiğini söyleyerek, "Sorun istemiyorum," diye fısıldadı. "Davayı geri çekiyorum." "Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye karşılık verdi Cantarella. "Ne istiyorsan onu yap." Adam devam etmekte olan davada bir daha asla gözükmedi ve Cantarella paçayı sıyırdı.

Seksenlerin sonuna doğru çete elemanı ve feribotçunun New York limanında hem Staten Island'da hem de Manhattan'da gazete büfeleri vardı. Bir servet kazanıyorlardı, resmi olarak on beş bin dolarlık bir maaş almasına karşın, Mazzeo

"Gatzby" özel plakalı bir Mercedes'e biniyordu. İkisi o kadar yakınlaştı ki, Yukarı Manhattan'da bir dairede birlikte oturmaya başladılar. Bu ihale işinden yıllar içinde yüz binlerce dolar kazandılar. Ama sonunda bu yüksek yaşam Gatzby'ye fazla geldi. Uyuşturucu bağımlısı oldu ve işinden kovuldu. Cantarella arkadaşına hiç acımadı.

Shallackhead Cantarella 2004 yılında Massimo'ya karşı tanıklık ettiğinde saçları ağarmıştı. Lakabını aldığı parlak kuzguni saçlardan eser kalmamıştı. Ancak Savcı Mitra Hormozi onu sorguladığında suçlarını aynı sakin iş adamı tavrıyla açıklamıştı.

HORMOZİ: "Rick Mazzeo cinayetine kimler karışmıştı?"

CANTARELLA: "Ben, amcam Al, kuzenim Joey D'Amico ve bir tanıdık olan Patty Muscles."

HORMOZİ: "Nasıl gerçekleştiğini anlatır mısınız. Bay Mazzeo'yu nasıl öldürdünüz?"

CANTARELLA: "Queens veya Brooklyn sınırlarında Maspeth'de, tam hatırlayamıyorum bir garaj vardı, Varrick Caddesi'nde. Yerin sahibi Mike DiBenedetto adında biriydi. Rick oraya iş aramak için gitmişti, Mike'dan iş istiyordu. Rick Mazzeo işten atılmıştı. Bunun farkına vardığımız anda onu öldürme planını yaptık. Aynı gece Patty Muscles'da buluştuk."

BREİTBART: "Sayın yargıç, 'Biz' kelimesine itirazım ediyorum."

YARGIÇ GARAUFİS: "Tamam bunu açmanız lazım."

CANTARELLA: "Özür dilerim."

HORMOZİ: " 'Biz'den kastiniz nedir?"

CANTARELLA: "Ben ve Joey D'Amico, Party Muscles'in araba dükkânında buluştuk. Patty Muscles ve diğer bir kişi. O sırada silahları temizleyip dolduruyorlardı."

HORMOZİ: "Kaç tane silah vardı?"

CANTARELLA: "Hımm. Bende bir tane vardı. Sanırım üç tane."

HORMOZİ: "Tamam."

CANTARELLA: "Oradan ben, Joey D'Amico ve Patty Muscles birlikte o garaja gittik. Kamyonların yüklenmek için durdukları endüstriyel bir garajdı. Ne tür şeyler olduğunu hatırlamıyorum. Rick Mazzeo'nun gelişini beklemeye başladık."

HORMOZİ: "Rick Mazzeo geldiğinde neler oldu?"

CANTARELLA: "Rick Mazzeo ile Mike DiBenedetto'nun ofisinde buluştum. Onlar konuşuyorlardı. Sonra Mazzeo ile birlikte garaj bölgesine doğru yürümeye başladım, hangi arabayı kullandığını sordum. Rick'in her zaman arabalara ilgisi vardı, hemen gidip arabasını garaja getirdi. 'Hadi gidip arabaya bakalım,' dedim, merdivenlerden aşağı inerken onu kafasının arkasından vurdum."

HORMOZİ: "Başka ateş eden oldu mu?"

CANTARELLA: "Sanırım Joey D'Amico da bir el ateş etti."

HORMOZİ: "Vurulduktan sonra ne oldu?"

CANTARELLA: "Vurulduktan sonra kanamalı olarak yerde yatıyordu, sonra da öldü. Patty Muscles ve Joey ile birlikte onu kaldırdık. Patty oldukça iri biridir. Bu nedenle Patty Muscles lakabını almıştır. Sonra onu büyük siyah bir çöp torbasına koyup arabanın bagajına yerleştirdik ve kuzenim Joey gelip onu arkasından bıçakladı.

Bagajı kapattık. Tüm arabayı nemli bir bez ile sildim. Patty ve Joey arabanın bagajındaki cesetle bir yere gittiler, ben de geride kalıp Mike Benedetto ile ortalığı temizledim."

HORMOZİ: "Bay Cantarella, Rick Mazzeo'yu öldürmek için birilerinden izin aldınız mı?"

CANTARELLA: "Amcam Al'dan izin aldım."

Cantarella, İtalyan mahallesindeki güçlü arkadaşlarıyla birlikte ortalığı kasıp kavurmaya devam etti. Stalen Island'da pahalı bir mahallede kendine bir ev aldı ve otoparklardan bir imparatorluk kurmaya başladı. Yetmişli yıllarda, Hester caddesindeki Toyland sosyal kulübünde (Rastelli'nin adamı Steve "Stevie Beef" Cannone tarafından yönetiliyordu) tanıştığı Joe Massino'yu daha yakından tanıma fırsatı da bulmuştu. Doksanların ortalarında, Posadaki olayların ortaya çıkmasıyla hapiste geçirdiği kısa bir sürenin ardından, Massino'nun şartlı tahliye edilmesiyle yaklaşık aynı dönemde hapisten çıktı. Harcayacak parasının da olmasıyla, Cantarella kısa bir zamanda Massino'nun yakın adamlarından oldu ve iki adam her hafta CasaBlanca'da birlikte akşam yemeği yediler. Patron, Richi'nin tarzını çok beğeniyordu, banka hesabını daha da fazla. Cantarella'nın oğlu 1996 yılında aileye katıldı, üç yılın sonunda Cantarella kaptanlarından biri oldu ve kendisine bir ekip verildi.

McCaffrey ve Sallett gibi organize suç araştırmacıları genel dedektiflere göre farklı bakış açılarına sahiptirler. Normal şartlar altında, bir suç işlendiğinde polis araştırır. Suç mahalline gider, delil toplar ve tanıklarla konuşurlar. Daha sonra neler olduğunu ve bundan kimin sorumlu olduğunu bulma-

ya çalışırlar. Ancak mafya araştırmacıları için böyle değildir. Mafya cinayet işlediğinde bunu gizli yapar. Kimse polisleri aramaz, ender olarak ceset bulunur ve genellikle tanıklar yoktur. Mafya araştırmacısı başlamadan önce ilk olarak organizasyonun kime ait olduğunu, oyuncuların kimler olduğunu, kimlerle ilişki içinde olduklarını ve hangi alanlarda çalıştıklarını bulmalıdır. Ancak o zaman bir şüpheliyi suç anında yakalamaya çalışabilirler.

Doksanların sonlarında FBI Bonanno Ailesinin durumu hakkında ve Massino'nun geri dönüşü ile ilgili sadece birkaç şey biliyordu. Onun radarlardan uzak durabilme kabiliyeti bir şekilde FBI'ı uyutmayı başarmıştı. Hatta Sallett ve McCaffrey işe koyulduklarında Bonanno ekibinin iç dinamikleri hakkında çok kısıtlı bilgiye sahiptiler. Ajanlara geçmişleri hakkında ince bir dosya ile şüpheli Bonanno liderlerinin isimleri verilmişti. Aile'nin kumar, tefecilik gibi klasik gangster işlerine bulaştıklarını tahmin ediyorlardı ama şeflerin hangi şirketleri yönettikleri, nerede oldukları ve müşterilerinin kimler olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Tüm bunların yanı sıra, söz konusu mafya araştırmacılarının bir numaralı yardımcıları olan muhbirler olduğunda, Bonanno'larm muhbirleri bile yoktu.

Müfettişleri, Bonanno Ailesi'ni parçalamanın en iyi yolunun en üstten başlamak olduğuna inanıyorlardı. Stubbing, eğer başı kesmeyi başarırsa bedenin öleceğinden emindi. McCaffrey ve Sallett'a direkt patronu hedef almalarını ve alt kademede olan hiç kimseyle uğraşmamalarını söyledi. Ve yaptıkları sadece bu oldu.

Genç ajanların ilk görevi Joseph Massino'nun servetini ortaya çıkarmaktı. Howard Beach'de bir ev ve CasaBlanca restoranının sahibi olduğunu biliyorlardı. Peki ya başka? Kayıtlarda Joseph Massino isminin çıkması olanaksızdı. Akıllı bir

gangster hiçbir zaman kendi adına holding veya şirket kurınazdı. Başka şirketler veya temsilciler kullanırdı. McCaffrey ve Sallett kendilerine Massino'nun olası temsilcisinin kim olabileceğini sordular. Karısı Josephine ve üç kızı çok bariz adaylardı. Bununla beraber, ajanlar mali ve yasal kurumların kayıtlarını bir ipucu bulmak için taramaya başladılar. Buldukları her ipucunu organize suçlar jürisine götürüyorlar ve mahkemeye celp alıp daha da derinleri araştırıyorlardı. Buldukları bilgilerden biri onları Massino'nun muhasebe şirketi Garyn&Garyn'e yönlendirdi. Massino, avukatı Sheldon Eisenberg'e mahkeme celbini kaldırtmayı denemesi talimatını verdi. Verdiği bu hızlı tepki ajanların dikkatini çekti ve devlet savcıları, Massino veya onunla ilişkili her dokümanın firma tarafından teslim edilmesi gerektiğini ikna etme savaşını yeniledi. En sonunda karar devletin lehine çıktı.

1999'un sıcak bir haziran gününde, avukat Sheldon Eisenberg'in, Manhattan'ın finans bölgesi olan Broad Caddesi'ndeki ofisine geldiler. Dokümanlar, çıkan kavgadan dolayı, güvenlik amacıyla Eisenberg'de bulunuyordu. Avukatın sekreteri ajanlara dört kutu dolusu evrak verdi. Bu iş için günlük kıyafetlerini giymiş olan Sallet ve McCaffrey kutuları yirmi dakikalık yürüme mesafesi olan FBI ofisine gülerek götürmeye başladılar çünkü kutuların yanlarında Playboy yazıyordu. Vardıklarında her yerlerinden ter boşanıyordu, ancak asıl iş şimdi başlayacaktı.

Ortaklar, yirmi ikinci kattaki ofislerine serin asansörle çıktılar ve masalarına geçtiler. Evrakları masanın üzerine yaymaya başladıklarında, bir muhasebe şirketinde var olması beklenen evraklarla karşılaştılar. Vergi iadeleri, fişler ve geri dönmüş çekler. Çoğu, idari belgeydi. Ancak bu dağ gibi yığının içinde buldukları üç küçük çek iyi kokmuyordu. Sal Vitale'nin karısı Diana Vitale tarafından, ajanların ismini bilme-

dikleri birine, Barry Weinberg'e yazılmıştı. Çeklerden biri on bin dolarlıktı. Kayıtlı satırda "Lexus 24" yazmaktaydı. Bir diğerinin tutarı 16.666.50$'dı ve notta "Stonehurst" yazıyordu. Üzerinde "Stable" yazan bir diğer çek ise beş bin dolarlıktı. Bu esrarengiz çeklerin sırrını çözmek için çok çalışmaları gerektiğini biliyorlardı. Ancak en büyük soru ortada kalmıştı: Barry Weinberg kimdi?

Barry Weinberg ve Cantarella yirmi yıldır yakın iş ortaklarıydı. Kurnaz bir Yahudi olan Weinberg, babasının işi olan otoparkçılığı devir almıştı. Cantarella ile; Cantarella Weinberg'in gazeteye verdiği bir otopark ihalesi için aradığında tanışmışlardı. Little İtaly'deki, arabaların asansörle üst katlara çıkarıldığı Stable otoparkına ortak oldular.

Weinberg, Mulberry Caddesi'nde bir demirbaştı. Dudakları arasında devamlı sigara taşıyan, omuzları düşük, ufak tefek ve sinirli bir karakterdi. Aynı zamanda kadınlara düşkündü ve üç değişik kadından çocukları vardı. Ama çocuklarına karşı bonkördü ve onları okutmak için çok çalışıyordu. Her gün Broome ve Mulberry'nin köşesinde bulunan, Cantarella ile ortak oldukları ama bir başka isim adına kayıtlı olan Rose Cafe'ye gitmekteydi. Orada Cantarella ile birlikte çete üyeleriyle oturur, kahve içer ve İtalyan çöreklerinden atıştırırlardı. Dixie Rose satıldıktan sonra adamlar buluşma noktalarını yolun karşısındaki ünlü Caffe Roma'ya taşıdılar ve daha sonra da birkaç apartman ötede olan Da Nico'nun Restoranı'na. İtalyan olmamasına karşın aile bireyleri Weinberg'i seviyorlardı. Bu zeki Yahudi eğlenceliydi ve en önemlisi, zengindi.

Weinberg çalıştığı zamanları Bonanno Ailesi'nin önemli şahısları ile birlikte dirsek çürüterek geçirdi ama hiçbir zaman Aile'ye katılmadı. Gangsterlerle takılan biriydi. Mafya ile

iş yapıyor ve bu suçluların ona sağladıkları ayrıcalıklardan yararlanmayı seviyordu ama üye olmadı. Bir kontratı garantilemek veya bir ihaleyi kazanmak istediğinde mafya arkadaşları arkasındaydılar ve buna karşılık mafya arkadaşları onun işinden pay alıyorlardı. Ama Cantarella ukalalığı seviyordu ve Weinberg'i aşağılamayı alışkanlık haline getirmişti. Kimin patron olduğuna dair Weinberg'in kafasında hiçbir soru işareti bırakmıyordu. Gangster Weinberg'in katı iş yapma tarzı ile "Ah şu Yahudiler yok mu?" diyerek dalga geçiyordu. Weinberg para geldiği sürece onun bu takılmalarına aldırmıyordu ancak tehlikeli bir pozisyonda olduğunun farkındaydı. Kendini her zaman anlaşmalarda kötü olan bir noktada bırakılmış olarak buluyordu. İyi olduğu zamanlarda bile Cantarella'nın onu kullandığı aşikârdı.

Yıllar geçtikçe Cantarella'nın Weinberg'in parasına daha çok iştahı kabarmaya başladı. Kaptanlardan biri olduktan sonra, kârdan gittikçe daha çok pay istemeye başladı. Doksanlara gelindiğinde Cantarella ortaklık numarasını tamamen bıraktı ve eski arkadaşını tamamen sömürmeye başladı. Weinberg'in içinde bulunduğu her şeyden bir pay istiyordu ve 1998'in başlarında Weinberg'in kendisine çek yazması için onu korkuttu. Çeklerden biri yüz bin, diğeri yüz yirmi beş bin dolarlıktı. Bunu aklamak için Weinberg'in ona bu parayı iki yıllığına borç verdiğine dair yasal belgeler düzenlettirdi. İki yıl sonra Weinberg'i seksen bin dolar vermesi için zorladı.

Joe Massino ve çevresindekiler yasadışı kazançlarını aklamak için yaratıcı yöntemler buluyorlardı. Sonuçta bir tomar para çalıp onu harcayamamanın bir anlamı yoktu. Bu da, Massino bir yandan para aklarken diğer bir yandan da yasal bir gelir gösteriyor anlamına geliyordu. Doksanların sonundaki vergi iadelerinde, Massino iki kere piyango kazandığını

bildirdi. Gerçekte ise, kazanan numaralan sokaktaki bağlantılarını kullanarak, onlar daha paraya çevrilmeden satın alıyordu. Bu herkesin işine gelen bir işti, çünkü Massino bilet sahibine çıkan ikramiyeden daha fazla para ödüyordu ve bileti bozdurarak ikramiyeyi alıyordu. Buna karşılık olarak da, Massino bileti verip maliyeden sorguya geldiklerinde ise bir piyango faturasını gösteriyordu. Tabii biletlerin parası Massino'nun asıl kazandıklarının yanında çok ufak bir parçaydı.

1992'de halen şartlı tahliyedeyken, Cantarella'nın otopark imparatorluğunu izlemeye başladı. Vitale'yi Cantarella'ya yollayıp üç şirketin bir kısmını kendisine satması gerektiğini bildirdi. Bu Cantarella'ya bir kazanç sağlamayacaktı ama büyük patronu reddedemezdi. Ancak Cantarella, kendi payına düşen kısımdan vermeye hiç niyetli değildi. Bu nedenle Weinberg'i zorladı. Yasal evraklar düzenlendi, Massino ve Vitale, Cantarella'nın otopark işinin Weinberg'e ait olan kısmını, piyasa değerinin çok altında olan 10.000$, 16.000$ ve 5.000$'a satın aldılar. (Manhattan'da 24. Cadde'nin doğusunda bulunan ilk otopark Lexus 24'ün vergi iadelerinden, buranın getirişinin 1994 yılında 182.000$ iken 2001 yılında 337.000$'a çıktığını göstermektedir. Manhattan Stone Caddesi'nde bulunan ikinci otopark Stonehurst garajının brüt getirişi 1994 yılında 300.121$'dan, 2001 yılında 305.109$'a çıkmıştı.)

Massino'nun Weinberg'le yaptığı bu alışveriş onun yaptığı diğer iş anlaşmaları kadar yasaldı. Aslında Weinberg'e para ödemişti ancak miktar, ödemesi gerektiğinin çok çok altındaydı. Ancak bu, ironik olarak, FBI'ın ona karşı bulduğu ilk sağlam RICO delili olacaktı. Otoparklara ortak olduktan yedi yıl sonra kayınbiraderinin karısının yazdığı bu çekler *Playboy* kutularından çıkıp New York'taki müdürlüğe ulaşmıştı. McCaffrey ve Sallet'in "Lexus", "Stonehurst" ve "Stable"ın, Weinberg ve Cantarella ile ilişkili otoparklar olduğunu bul-

maları çok uzun sürmedi. Şimdi Weinberg ve Massino arasında bir iş ilişkisi olduğunu kesin olarak kanıtlamışlardı.

Ajanlar bulmacanın parçalarını birleştirmeye başlamışlardı. Bütün dikkatlerini Weinberg'e yöneltip onu günün yirmi dört saati izlediler ve bütün iş imparatorluğunun mali işlemlerini baştan sona incelediler. Bu on iki ay boyunca gözetmenler ekibinden isimler ve adresler yağdıkça, Sallet ve McCaffrey bunları not aldılar. Weinberg'in her tanıdığını, yaptığı her işi ve en önemlisi mali ve şantaj yoluyla işlediği suçları. Tabii ki onu vergi kaçakçılığından yakalayabilirlerdi, ancak sokaklarda olması onların çok daha fazla işine yarayacaktı. Ajanların planı onun hakkında mümkün olduğu kadar çok bilgi toplamak ve onunla yüzleştiklerinde bir muhbir olması için onu kolay ikna edebilmekti. Weinberg azılı bir suçlu değildi ve hapishaneye girme düşüncesinin onu dehşete düşüreceğini biliyorlardı. Oldukça saygıdeğer yaşlı bir annesi ve bakmakla yükümlü olduğu birçok çocuğu vardı. Özgürlüğünü birkaç yozlaşmış gangster için feda edecekmiş gibi gözükmüyordu.

Manhattan'daki tutuklamada McCaffrey ve Sallet teorilerini deneme şansı elde ettiler. Weinberg'in haftalık programını bildiklerinden, onun salı günleri Manhattan'ın içinde bir otoparka gittiğini biliyorlardı. FBI tutuklamayı orada yaptı çünkü Weinberg'in o bölgede çalışan mafya tanıdıkları olmadığını biliyorlardı. Birilerinin onun bir minibüse girdiğini fark etme olasılığı oldukça düşüktü. O sabah onu Jersey'deki evinden New York'a kadar izlediler. Minibüsle takip ettiler ve önceden kararlaştırılmış bir noktada New York polisi onlara katıldı. Garaja ulaşmadan memurlar onu durdurdular.

Birlikte çalışmaya razı olduktan sonra McCaffrey ve Sallet onu hemen merkeze götürdüler. Bir sorgu odasına alındı ve önüne bir sözleşme ve kalem konuldu. Bir Amerikan başsavcı yardımcısı gözetiminde kâğıdı imzaladı ve suçları ona açık-

landı. Weinberg'in yokluğunun göze batmaması için ajanlar hızlı davranmak zorundaydılar. Hemen orada üzerine bir kayıt cihazı yerleştirdiler ve akşamüzeri kayda girmişlerdi bile. Bu şekilde Weinberg ellerine düşmüştü, hemen hapse girmeden anlaşmadan dönmesi söz konusu olamazdı.

Da Nico's Ristorante yazılı parlak kırmızı tente İtalyan mahallesinde bir demirbaştır. 164 Mulberry Caddesi'nde bulunan bu yer mahallenin tam kalbindedir. Geniş restoranın, dışarıda, yazları her gece politikacı, oyuncu ve turistlerle dolan büyük bir bölümü vardır.

2004 yılında *New York Post* gazetesinde çalışan Kati Cornell Smith'in, Da Nico'nun sahibi Perry Criscitelli'nin Bonanno Ailesi'ne sonradan katılmış bir üye olduğunu açıklaması bomba etkisi yaratmıştı. O dönemde Criscitelli İtalyan mahallesinde çok önemli biriydi, dört yerel restoranın hisse sahibi ve mahallenin en önemli sokak festivali olan San Gennaro festivalinin başkanıydı. Karısı bu olayın merkezindeydi. Doksanların ortalarına kadar o ve özellikle Genovese Ailesi, bu festivali kontrol ediyor ve tezgâhlardan fazlasıyla para talep ediyorlardı. Bu duruma ilk dur diyenlerden biri Rudy Guiliani oldu (Da Nico'nun müdavimlerindendi). 1996'da bağımsız bir izleme sistemi kurarak gangsterleri uzak tutmayı başardı. Yaz ayları boyunca Cantarella ve arkadaşları, her gece hemen kapının yanındaki masada otururlardı. Aralarında FBI'ın mikrofonla dinlediği Barry Weinberg de vardı.

Weinberg mükemmel bir oyuncuydu. Zaten sinirli bir yapıya sahipti, böylece adamlar onun muhbir olduğunu anlamadılar. Her zamanki gibi oturup işten, arabalardan ve kadınlardan bahsetti - işte size Barry. Hiç kimse onun pazartesiden perşembeye, kıyafetlerinin altına mikrofon ve verici yer-

leştirilmesi ve ekipmanın çalışıp çalışmadığının kontrolü için yakındaki Howard Caddesi'nde gizlice ajan McCaffrey ve Sallet'la buluştuğunu bilmiyordu. İşine gitmeden önce ajanlar kasete kim olduklarını, tarih ve zamanı belirtiyor ve aleti onlar için çalışan tanığa verdiklerini belirten bir konuşma kaydediyorlardı. Sonraki beş saat boyunca Weinberg ve etrafındaki her şeyin sesini duyuyorlardı (duymak istemedikleri sesleri bile). Günün sonunda Weinberg Howard Caddesi'ne dönüyor ve ajanlar aleti kapatıyorlardı, ertesi gün aynı rutin devam ediyordu.

Kasetleri dinleyip önemli bilgileri almak McCaffrey ve Sallet'in uzun zamanını alıyordu. McCaffrey sabah ve akşam vardiyalarında gangsterlerin spordan ve son Hollywood dedikodularından oluşan konuşmalarını dinleyerek geçiriyordu. Ama hepsi çok sıkıcı değildi. Çoğu zaman önemli bir bilgiden bir parça yakalıyordu. FBI yavaş yavaş ipuçlarını toparladı ve celpler çıkardı. Weinberg sokaklarda çalışmadığı zamanlarda ajanlar ve savcılarla mangal partileri yapıyor ve Cantarella ile Massino hakkında bildiği her şeyi anlatıyordu. Günler böyle akıp gittiğinde, espri yeteneği üzüntüsünü ve korkusunu gizleyen bu küçük adam ve ajanlar arasında ilginç ama beklenmedik olmayan bir bağ kuruldu. Sonunda Weinberg onlar için tam seksen tane kaset doldurdu.

Mafya adamları etrafta FBI'ın olmasına alışıktırlar. Teleobjektiflerden kaçmak ve bazen onları atlatmak işin sadece bir parçasıdır. Ama 2001'de Cantarella'nin içinde kötü bir his vardı. Aileye celp kâğıtları yağıyordu ve takip arabaları neredeyse her yerdeydi. Federallerin otopark vergi iadelerini aldıklarını biliyor ve Bonanno Ailesi ile arasındaki bağı bulmalarının an meselesi olduğundan korkuyordu. Yaklaştıklarını biliyordu ve onlar da bunu bildiğini biliyorlardı. İş o kadar

aleni olmuştu ki, 11 Eylül saldırıları döneminde McCaffrey ve Sallet, Da Nico'nun önünden geçerken sıkça görüldüler. Cantarella kafasını kaldırdığında birçok kere ajanların ona sırıtan suratlarını gördü.

O noktada ajanların planı biraz değişti. Birçok delile sahip olduktan sonra Bonanno liderini bir tutuklamanın çok yakın zamanda gerçekleşeceğine inandırmaya çalışıyorlardı. Eğer izlerini örtmek için panik yaparsa hata yapması daha olasıydı. McCaffrey ve Sallett, Mulberry Caddesi'nde sık sık yemek yiyor ve caddenin karşısındaki hedeflerini izliyorlardı. Bir keresinde Sallet Da Nico'ya gidip tek kişilik bir masa istemişti. Cantarella ve ekibi ajandan sadece birkaç adım ötede, şaşkın bir şekilde her zamanki masalarında oturuyorlardı. Sallett'in kim olduğunu çok iyi bilen restoran sahibi ona boş masa olmadığını söylemiş ama bu noktada ajan zaten istediği etkiyi yaratmıştı.

Etraflarındaki alan daralmaya başladıkça Cantarella, Weinberg'den şüphelenmeye başladı ancak onu incitecek veya tehdit edecek kadar aptal değildi. Bir muhbiri öldürmek devletin tüm ağırlığını üzerine çekmek demekti. Bunun yerine arkadaşına iyi davrandı. "Şu günlerde etraf oldukça kızıştı," dedi eski arkadaşına. "Neden bir süreliğine evde kalmıyorsun?" McCaffrey ve Sallet de bunun kötü bir fikir olmadığını düşündüler. İşleri zora koşmanın anlamı yoktu. Weinberg'i 2002 yılında sokaktan çektiler ve ailesi ile birlikte tanık koruma programına aldılar. (Kısa bir süre sonra kanserden öldü.)

Massino'nun savunma avukatı David Breibart, mahkeme salonunun dışında siyah bir kemer takmıştı ve yanında da bir tabanca taşımaktaydı. Ancak karşı sorgu sırasında tercih ettiği silah, kelimelerdi.

BREITBART: "Bay Cantarella, benim adım David Breitbart. Ben Bay Massino'yu temsil ediyorum ve size bazı sorularım olacak. Karşı taraf tarafından sorgulanacağınız size söylenmiş miydi?"

CANTARELLA: "Tabii."

BREITBART: "Peki sizi sorguya çekenin ben olacağım söylenmiş miydi?"

CANTARELLA: "Joe'nun avukatının beni karşı sorguya çekeceği söylenmişti."

BREITBART: "Karşı sorgulama için talim yaptınız mı?"

CANTARELLA: "Talim mi?"

BRAITBART: "Evet, sizi bir mahkeme salonuna götürüp, bölmeye oturtup..."

CANTARELLA: "Hayır."

BREITBART: "Herhangi bir zamanda biri sizi bir odaya götürüp karşı sorgulama için çalıştırdı mı?"

CANTARELLA: "Evet."

BREITBART. "Peki bu kişi kimdi?"

CANTARELLA: "Greg Andres ve orada oturan Robert adındaki beyefendi."

BREITBART: "Bay Henoch mu?"

CANTARELLA: "Eğer adı buysa..."

BREITBART: "Masanın diğer tarafında oturan bu iki kişi."

CANTARELLA: "Evet."

BREITBART: "Size karşı sorgulamanın ne ile ilgili olduğunu belirttiler mi?"

CANTARELLA: "Evet."

BREITBART: "Bu işlem ne kadar sürdü?"

CANTARELLA: "Greg ile olan bir buçuk, iki saat. Robert ile olansa yarım saat, kırk beş dakika."

BREITBART: "Yani bize iki ayrı sefer, devlet tarafından karşı sorguya hazırlanmak için karşı sorguya alındığınızı mı söylüyorsunuz?"

CANTARELLA: "Sanırım öyle."

BREITBART: "Peki Bay Andres bu talim için yapılan sorgulamayı ne zaman yaptı?"

CANTARELLA: "Geçen hafta."

BREITBART: "Peki Bay Henoch temsili sorgulamayı ne zaman yaptı?"

CANTARELLA: "Dün akşam."

2002'nin erken bir ağustos sabahında Cantarella ve karısı Loretta, Staten Island'daki evlerinin kapısının gürültülü bir şekilde çalındığını duydular. Kapıyı açtıklarında karşılarında on beş memur ve bir de arama izni vardı. Başında McCaffrey ve Sallett'in bulunduğu bir grup FBI ajanı ve New York polisi evi didik didik etmeye gelmişlerdi. Cantarella'Iar bundan pek memnun olmamışlardı ama uzlaşma taraftarı oldular. McCaffrey ve Sallett, Bonanno lideri ile kibarca sohbet ederlerken, ajanlar ve memurlar işe koyuldular. Küçük gruplara ayrıldılar ve geniş evin her odasını taradılar. Çekmeceler çıkarılıp dağıtıldı, dolaplar boşaltıldı ve her kutu arandı. Tavan arasına ve bodruma indiler. Ancak ortaya çıkan gerçek, aradıkları şeyin Cantarella'nın kasasında olduğuydu.

O gün FBI, Cantarella'nın mafya arkadaşlarının numarasının bulunduğu telefon defterlerine, kendisini takip eden bazı gözcü arabalarının plaka numarasının bulunduğu listeye, bazı suç delili sayılabilecek fotoğraflara ve bazı alacaklı olduğu

adamlarının listesine el koydu. Daha da önemlisi, McCaffrey ve Sallet kutular dolusu mali evrakı tek tek alıp bir depoya götürdüler. İçlerinde üç otoparkın vergi iadelerinin bulunduğu bu evraklar, Cantarella'nın Massino ile direkt iş bağlantısı olduğunu kanıtlıyordu.

Cantarella'nm işi bitmişti, bunu biliyorlardı ve bunu kendisi de biliyordu. Ajanlar ofislerine geri dönüp Cantarella'nın aramasını beklediler.

Sekiz

GEÇMİŞİ DEŞMEK

Howard Beach, Queens; New York'un dışarıdan gelenler için pek tekin olmayan bir mahallesidir. 2005 yılında zenci bir delikanlı John F. Kennedy Havaalanının yakınında olan bu sokaklara girdiğinde beyni bir beyzbol sopasıyla parçalanmıştı. Saldırganı Nicholas "Şişman Nick" Minucci *Gotti Olarak Büyümek* adlı televizyon programına John Gotti'nin torunlarıyla birlikte çıkmıştı. Minucci suçlu bulunup hapse atıldıktan sonra, arkadaşları "Şişman Nicky'yi serbest bırakın!" yazan tişörtler bastırmışlardı. Mahalle beyaz çitli, düzgün çimli ve garajlarında iyi arabalar bulunan örnek bir yerdi ancak bu, buranın bir mafya yatağı olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Bu bölge Sonny Red'in oğlu, aynı zamanda Lucchese patronunun damadı olan Bruno Indelicato'nun eviydi. Howard Beach'in en çok tutulan oğlu elbette, 81. Sokak'ta, iki katlı mütevazı bir evde yaşayan John Gotti idi. John Gotti kendini mahalleden sorumlu hissediyordu. Her 4 Temmuz'da komşuları için yasal olmayan havai fişek gösterileri düzenlerdi. Bu

komşulardan biri de birkaç dakika yürüme mesafesinde, evin tuğlalı ön cephesinde Korinth sütunların olduğu, gösterişli Gregoryan bir malikânede yaşayan Joseph Massino'ydu. Birkaç ev ötede de Massino'nun kızı Joanne yaşamaktaydı. Yaz günlerinde çocuklarını, arkadaki havuza girip şımartılmaları için Joe diye çağırdıkları büyükbabalarına getirirdi. Tıpkı Gotti'ler gibi, Massino da kendi bölgesine girenlere pek nazik davranmazdı. Dedikoduya göre kızının müstakbel kocası ve arkadaşları bekârlığa veda partisinde striptizciler gelince fazla heyecanlanmışlar ve kızına saygısızlık edilmesini hoş görmeyen gelinin babası damadı kötü bir şekilde dövdürmüştü (O zamandan bu yana Joanne ve kocası ayrılar).

Joseph Massino, 9 Ocak 2003'te ajan McCaffrey ve Sallet kapıyı çaldıklarında evdeydi. Siyah kadifemsi bir takım giymiş, saçları arkaya düzgünce taranmıştı, gitmeye hazırdı. "Siz Kimberly, siz de Jeffrey olmalısınız," dedi ajanlara. Sokakta takip arabaları gördüğünden, onları önceki gün beklemiş olduğunu belirtti. Aslında arabalar McCaffrey ve Sallet onu tutuklamadan kaçmasın diye birkaç gün öncesinden orada beklemeye başlamışlardı. Arkalarında sarı FBI yazan yelekler giymiş olan ajanların yanında bir de normal polis ve bir İRS ajanı vardı. Massino'ya kelepçe takıp onu evden çıkarmadan önce evde birkaç dakika geçirdiler. Josephine mutfak masasında hiçbir şey söylemeden kocasına bakıyordu.

Massino FBI arabasının arka koltuğuna oturtuldu, McCaffrey öndeki yolcu koltuğuna geçti. Sallett arabayı Cross Bay Bulvarı'ndan, kuzeye, Aşağı Manhattan'a doğru sürerken McCaffrey arkaya, tutukluya doğru döndü. Sesinde hiçbir önyargı olmadan ona, tutuklu kabul kâğıdına kayıt ettiği yaşını, boyunu ve kilosunu sordu. Massino cevaplarında samimi ve içtendi. "Barry (Weinberg)'ye oldukça fazla kablo takmış olmaları" gerektiği ile ilgili espri yaptı. Ve bazı tanıdıklarının ça-

buk işe koyulmuş olduğunu vurguladı. Tanıdıklarından kimlerin onu ilk önce ispiyonladıklarına dair oldukça net bir fikri vardı.

FBI binasına vardıklarında Massino'yuı yirmi ikinci katta Bonanno ekibinin şef yardımcısı olan Nora Conley karşıladı. Onu CasaBlanca'daki bir karşılaşmalarından tanıdı ve tuhaf neşeli tavrı ile takım liderinin yardımcısı gibi olduğunu söyledi. Sonra parmak izleri alındı, fotoğrafları çekildi ve kısa bir sorguya çekildi. Massino, McCaffrey'in okuldan hemen sonra keşfedilen yetenekli bir araştırmacı olduğunu söyledi. "Vay canına!" dedi McCaffrey, "Benim hakkımda oldukça fazla şey biliyorsun." Massino, "Sen ödevini yaparken ben de ödevimi yapıyorum," diye karşılık verdi.

O akşamüzeri Joseph Massino, Dominick "Sonny Black" Napolitano'yu öldürmekle suçlandı. O an hiçbir anlaşma teklif edilmedi. McCaffrey daha sonra bunu "Adaletin yerine gelmesini istiyorduk," diye anlatacaktı. Massino Marshall Polis Müdürlüğü'ne teslim edildi ve Brooklyn'deki federal mahkemeye sevk edildi. Hâkim kefalet talebini reddetti ve Massino mahkemeyi beklemek için Metropolitan Cezaevi'ndeki tek kişilik hücresine gönderildi. McCaffrey ve Sallett'in Barry Weinberg'i tutuklamasından tam iki yıl sonra, Massino'nun altmışıncı doğum gününden bir gün önceydi.

Yeni Bonanno'ların kabulü için yapılan gizli törende Massino hep aynı konuşmayı yapardı. Yeni katılanlara hep Bonanno Ailesi'nden şimdiye kadar hiç ispiyoncu çıkmadığını söylerdi. Klana katılan hiçbir aile üyesi şimdiye kadar mahkemede kendi aile üyelerine karşı tanıklık etmemişlerdi. Elli li yıllarda Bonanno'lar konuşmak yerine elektrikli sandalyeye bile gitmişlerdi. Modern çağın son mafya babası olarak

Massino, mafyanın en şanlı günleri olan yirminci yüzyılın başlarından kalan bu sıkı ağızlılık mirasından gurur duymaktaydı. Hiçbir Bonanno'nun ispiyonculuk yapmamış olması bu gurur duyulan geleneğin vasiyetiydi. Bu belki Bonanno'ların ailede halen birinci derecede Sicilya kanına sahip olmalarından, belki de adamların Massino'dan, devletten korktuklarından daha fazla korkmalarından kaynaklanıyordu. Neden her ne olursa olsun, Massino adamları tarafından oldukça fazla sadakat gördü.

Her şey 2002 ekiminde FBI'ın aile liderleri Frank Coppa da dahil olmak üzere on Bonanno'yu tutuklamasıyla değişti. O dönemde Coppa sahtekârlıktan girdiği New Jersey'deki Fort Dix Hapishanesi'ndeki otuz altı aylık cezasını çekmeye yeni başlamıştı. Federaller şimdi de onun diğer şeylerin yanında Barry Weinberg'den haraç alan gruba katılmış olduğunu bulmuşlardı. Coppa birden cezaevinde seksen ay daha kalma tehlikesi ile karşı karşıya kalmıştı. Yumuşak gangsteri, avukatını çağırıp bunu yapamayacağını söylemişti. Eğer FBI ona bir teklif sunarsa konuşmaya hazır olduğunu bildirdi. Altmış bir yaşında bir mahkemede daha şansını deneyecek değildi. Söylediğine göre tek isteği ailesine geri dönmekti.

Coppa, tutuklandıktan yaklaşık iki hafta sonra Aile'ye sonradan katılan Bonanno'lar arasında Aile'yi ele veren ilk kişi oldu. Kırk yıllık gangsterlik hayatında işlediği tüm suçları itiraf edeceğine ve tanıdığı diğer bütün gangsterlerin suçlarını anlatacağına dair anlaşma yaparak bir imza ile Joey Massino ve yüz yıllık geleneğini sattı. Eğer devlet tamamıyla tatmin olursa Coppa'nın karısı ve bir oğlu korunmaları için evlerinden daha güvenli bir yere götürüleceklerdi. Ufak da olsa, hakkındaki haraç alma davasının düşmesi ve serbest bırakılması ihtimali vardı. Anlaşmayı imzaladıktan sonra Coppa on

gün boyunca sorgulanacağı daha güvenli bir yere nakledildi. Sonunda FBI ihtiyacı olana kavuştu; Massino'yu tutuklamak için yeterli delile.

Frank Coppa'nın tutuklandığı aynı gün bir grup ajan Richard Cantarella'nın evine gidip onu, karısı Loretta'yı ve oğulları Paul'ü nezarete aldılar. Cantarella, on beş haraç alma olayı, cinayet (Robert Perrino, kayıp *New York Post* teslimat şefi), para aklama, kundakçılık, sahte evrak düzenleme, borçlarını ödememe ve adam kaçırmakla yargılandı. O zaman kadar Cantarella'nın hapiste geçirdiği tek zaman *New York Post'taki* sahtekârlıkları içindi ve bir yıldan az olmasına karşın her saati zor geçmişti. Şimdi ise ömür boyu hapiste kalma ihtimali vardı ve Weinberg'in kasetleri sağ olsun hiçbir şansı olmadığını biliyordu. 2003'ün ocak ayında Cantarella iki cinayetten hüküm giydi ve devlet için tanıklık yapmaya razı oldu. Brooklyn polis merkezinden korumalı nezarete nakledildi ve kefaletle serbest kalmış olan karısı ve oğlu da Staten Island'daki evlerinden sessizce ayrılıp tanık koruma programına alınarak ortadan kayboldular.

Üç yıl süren zorlu dedektif çalışmalarından sonra Joseph Massino davası patlamaya başlamıştı. Ekip yirmi dört saat boyunca çalışıp bilgi toplarken ve hikâyeleri kontrol ederken yardım etmeleri için diğer organize suçlar bölümlerinden ajanlar getirildi. Çünkü yardım eden tanıklar büyük tehlike altındaydılar ve şehre dağılmış çeşitli otellere yerleştirilmişlerdi. Yargıç Nicholas Garaufis muhbir anlaşmalarını imzalaması için günün garip saatlerinde gizli yerlere götürüldü. Kendine "gizli yargıç" diyordu ve ajanlarla, bir gangster tetikçisinin dışarıda pusu kurmuş olma ihtimaline karşın odayı ilk terk

eden olmak istemediğine dair şakalaşıyordu. En üst düzeydeki kanun adamları arasında ihtiyatlı bir heyecan vardı.

Frank Coppa ve Richie Cantarella'nın itiraflarını da arkalarına alan FBI'ın elinde, Massino'yu Sonny Black cinayeti ve bir dolu haraç alma olayından suçlayacak sağlam deliller vardı. Ancak suçlamaların sağlam olması için kanıtlarla desteklenmesi gerekiyordu. Başlangıçtan beri sadece bir adam Masslno'nun yanında yer almıştı. Sadece tek bir adam neredeyse her infazda görev almıştı: Salvatore Vitale. Eğer FBI onu ele geçirebilirse, Massino hayatının geri kalan kısmını beton bir kutu içinde geçirirdi.

Massino'yu tutukladıkları gün Vitale'yi de aldılar. Long lsland'daki evinde tutuklandı ve Cantarella ile birlikte Robert Perrino cinayeti ile suçlandı. Vitale çok gergindi, hiçbir kaçış olmamasından korkuyordu. Ya devletle olan anlaşmayı imzalayacak ya da hapishanede çürüyecekti. Federallerle anlaşmasının, ailesinin hayatını tepetaklak edeceğini biliyordu. Karısı ve oğulları işlerini ve arkadaşlarını bırakıp saklanmak için zorlanacaklardı. Ama patronuna duyduğu sadakat köprüsü ne olursa olsun çoktan yıkılmıştı. Şartlı tahliye olmaksızın hapiste çürüme düşüncesi ile karşılaştırıldığında, Massino'yu ele vermek onu en son düşündürecek şeydi. Vitale anlaşmasını şubat ayında imzaladı. On bir cinayeti itiraf ederek Gravano'yu ele veren Sammy'den sonra en üst düzey mafya üyelerinden biri oldu.

FBI Sal Vitale'yi, iki hafta boyunca sorgulandığı bir askeri üsse götürdü. Vitale onlara yasadışı haraçlarını not ettiği defterini gösterdi ve beton bir zeminin altında yirmi bin dolar bulabilecekleri yeri söyledi. Massino ile ilişkisi hakkında konuşmaya geldiğinde, Vitale savcıları Queens ve Brooklyn'de kayınbiraderinin işlediği suçları askeri bir kesinlikle anlatacağı bir tura çıkardı. Mekânları, tarihleri... her şeyi biliyordu.

Bittiğinde devletin elinde Massino'yu sekiz cinayetten suçlayacak yeterince delil vardı. Birdenbire Howard Beach'e geri dönmek, Bonanno patronu için çok uzak bir ihtimal gibi gözükmeye başladı.

James "Big Louie" Tartaglione inşaatta çalışan bir elektrik işçisiydi ya da en azından sendika kartında öyle yazıyordu. Uluslararası Elektrik İşçileri Birliği'nin üyesi olarak kırk yıldır çelik bir başlık takıyordu. Birlik'teki adamlar güç kabloları kuruyor, direkler için delikler kazıyor ve kablo döşüyorlardı. Big Louie'ye uzmanlığından dolayı yıllık olarak yaklaşık 90.000$ ödeniyordu. Ancak yetmişlerde tutuklandıktan sonra birliğindeki çok sevgili arkadaşları onu kurtaramazdı. Gerçekte Big Louie vat ile volt arasındaki farkı bile bilmezdi. Parasını günün sonunda aletlerini bir kenara bırakıp tefeci olarak işinin başına geçtiğinde kazanıyordu.

İfadesine göre Big Louie tefecilikteki çıraklık dönemini Brighton Beach, Brooklyn'de Charlie Shoe adındaki bir adamın sahibi olduğu bir kulüpte geçirmişti. Shoe yetmişlerin başında Big Louie'ye çok fazla borçlanmıştı ve bu yüzden onu kulübünde işlettiği yasadışı kâğıt oyunlarına ortak yaptı. Bu iş haftada yüz dolar kazanç getiriyordu. Big Louie diğer markalarıyla birlikte oyunculara para ödünç veriyordu. Kimi zaman, bazıları binlerce dolara çıkan on beş kredi vermiş olabiliyordu. Big Louie gibi tefeciler kazançlarını "fahiş" oranlardan ya da onların deyişiyle puanlardan (bir puan haftada yüzde 1 demekti) elde ediyorlardı. Kredinin miktarına bağlı olarak Big Louie iki puan karşılık, sözgelişi on bin dolarlık bir krediye haftada iki yüz dolar alıyordu. Bin dolarlık bir kredide beş puan haftada elli dolar olarak geri dönüyor3u. İşini güvenebileceği ve bağlantılı üyeleri hedef alarak geliştiriyordu.

Her şeye rağmen Big Louie Joe Massino'ya sadık bir askerdi. Bir Bonanno üyesi olarak kulüpte ona yardımcı olması ve kazancından bir miktar isteyebilecek diğer gangsterlere karşı onu korumaları için Aileye güvendi. Bir seferinde çeşitli nedenlerden dolayı John Gotti, Louie'nin haraç parasının kendisine verilmesi gerektiğine inandı. Charlie Shoe'nun yerinde ona yaklaşıp tazminat istedi. "Louie," dedi Gotti. "Sen benimle birliktesin, yani bu kulüp bana ait." "Ben seninle birlikte değilim. Ben Joe Massino ile birlikteyim," diye yanıtladı Big Louie. Anlaşmazlığı çözmek için yapılan görüşmede Massino Gotti'yi gücüyle ezdi ve anlaşmazlığa son verdi. Big Louie kazancının belirli bir miktarını Joe Massino'ya ödeyecekti. Bonanno'larla anlaşmış olmak bile inatçı borçluların dehşete kapılmalarına yetiyordu.

Otuz yıldan daha uzun bir süre Big Louie, Massino'nun yakın yardımcılarından biri oldu. 1983'te Vitale ile aynı gün üye olmuş ve bir yıl sonra liderliğe terfi etmişti. Massino'nun emri altında Big Louie kundakçılık yaptı ve infazları gerçekleştirdi. Cesare'nin infazcılarından biriydi ve bir seferinde Vitale'nin emriyle Aile liderlerinden birini on bin dolar soyan bir adamın cesedini ortadan kaldırdı (yine de o ve Vitale hiç anlaşamadı). Massino 1993'te hapisten çıktığında Big Louie kraliyete daha çok yaklaştı. Aile komitesinde veznedar görevine getirilmişti ve toplanan paraları kontrol ediyordu. Joe Massino'nun bildiği kadarıyla, Big Louie gerçekten güvenebileceği çok az insandan biriydi.

Ancak gerçek, 1997'de tefecilik suçundan tutuklanmasından sonra (suçlu bulundu ve Fort Dix, New Jersey'de elli bir ay hapis yattı) Louie'nin asla eskisi gibi olmamasıydı. Hapiste yattığı süre onu değiştirmişti. Ailesinden ayrılmış, Birlik'ten atılmıştı ve sadece emekli maaşını alıyordu. 2002'de hapisten çıkmasıyla birlikte, daha sonra Mafya işleri olarak

açıklayacağı hiçbir ölümcül günaha bulaşmak istemedi. Massino'nun itirazlarına karşın Boca Raton, Florida'ya taşındı ve yeni bir başlangıç yaptı.

Massino'nun duyguları Sal Vitale'den çok Big Louie Tartaglione'nin ihanetiyle incinmiş, son gerçek arkadaşının da kendisini yüzüstü bıraktığını hissetmişti. Ve Big Louie'nin savcı Mitra Hermozi tarafından sorgulandığı sırada sunduğu kanıtlar Aile'ye büyük zarar verdi.

HERMOZİ: "Sal Vitale'nin devletle işbirliği yapmaya karar verdiğini öğrendikten sonra ne yaptın?"

TARTAGLİONE: "Ben de devletle işbirliği yapmak istedim. Bu pisliğin temizlenmesini istedim."

YARGIÇ GARAUFIS: "Mikrofondan biraz uzaklaşır mısınız?"

TARTAGLİONE: "Özür dilerim."

YARGIÇ GARAUFİS: "Sizden daha önce yapmanızı istediğimizin tam tersi. Biraz daha yaklaşın. Devam edin."

HERMOZİ: "Peki Bay Tartaglione, bu noktada ne yaptınız?"

TARTAGLİONE: "Gözetim memurumla görüştüm ve ona 'Birisiyle görüşmek istiyorum,' dedim ve bu kişi Ruth Nordenbrook'tu."

HERMOZİ: "Neden Ruth Nordenbrook ile bağlantıya geçmek istediniz?"

TARTAGLİONE: "Çünkü yıllar önce onunla aramda bir bağ oluştuğunu hissetmiştim. Benim davamda savcıyken çok sevimli değildi ancak daha sonra arkadaş olduk. Aramızda bir bağ olduğunu hissetmemin sebebi, kızım... kızım hastaneye gitmişti. Mamografi çektiriyor-

du ve oradayken kendinden geçti. Ben avukatımı aradım ve avukatım da Ruth'u aradı. Ruth ona 'Ne olursa olsun oraya gitmesine izin ver,' demişti. Onu aramamın sebebi buydu, onun candan bir insan olduğunu biliyordum."

HERMOZİ: "Bayan Nordenbrook ile buluştunuz mu?"

TARTAGLIONE: "Evet."

HERMOZİ: "Bu buluşmada size neler soruldu?"

TARTAGLİONE: "Aslında önemli olan bana ne sorulduğu değil. Onlara kendimden, suç geçmişimden bahsettim ve insanlarla ilgili bildiklerimi anlattım."

HERMOZİ: "Böylece devlet sizinle bir işbirliği anlaşmasını imzalamayı kabul etti?"

TARTAGLİONE: "Evet."

HERMOZİ: "Ve o işbirliği anlaşmasının bir parçası olarak bir kayıt cihazı taşımayı mı kabul ettiniz?"

TARTAGLİONE: "Evet."

HERMOZİ: "Genel olarak kimlere karşı kayıt cihazı taşıdınız?"

TARTAGLİONE: "Organize suç üyelerine karşı."

HERMOZİ: "Organize suç üyeleriyle kayıt yaparak gerçekleştirdiğiniz görüşmeler sırasında onlara suç aktivitelerinde hangi görevleri aldıklarını sordunuz mu?"

TARTAGLİONE: "Hayır."

HERMOZİ: "Peki neden?"

TARTAGLİONE: "Çünkü bunu bir kez sorduktan sonra arkalarına döner ve orada bir şeyler döndüğünden şüphelenirlerdi. Ayrıca birisine kendisi isteyip anlatmadığı sürece suç geçmişiyle ilgili soru soramazsınız."

HERMOZİ: "Bay Massino herhangi bir konuşmanın konusu oldu mu?"
TARTAGLİONE: "Evet, oldu."

Big Louie devletle anlaşmasını yaptıktan sonra New York'a geri döndü ve Aile'nin şarj edilmesine yardım edeceğini söyledi. Eylül 2003'te, Vitale ve Massino tutuklandıktan sonra temsili patronluk yapan Anthony "Tony Green" Urso ile tanıştı. Toplantıdaki ortam gergindi. Massino hapishanede hayatının davasına hazırlanıyordu ve sokaktaki adamları kendi gruplarından birçok kişinin devlet ile çalıştığını daha yeni öğreniyordu. Tonny Green özellikle Vitale'ye çok öfkeliydi. Her an onlar da suçlanabilirdi. Neden hapse girdiği takdirde kendi çocukları zorluklar çekecekken "muhbirlerin" çocuklarının yaşamasına izin verilmeliydi ki? "Buna bir son vermeliyiz," dedi ve Big Louie'yi adamlarla konuşması için görevlendirdi. "Söyle onlara, kim döneklik yaparsa ailesini ortadan kaldıracağız. Eğer bir çocuğu alırsan -bunu söylemekten nefret ediyorum- ve yapman gerekeni yaparsan, iki kez düşünmek zorunda kalacaklar. Eğer çocuklarından birini öldürseydim Sal nasıl hissederdi acaba?"

Tony Green'in o sıralarda bilmediği şey, muhbirlerle ilgili sert bir şekilde konuşurken onlardan birinin karşında durduğu idi. Big Louie'nin ön cebindeki elektronik bir cihaz Tony'nin ağzından çıkan her kelimeyi FBI'ın kayıt cihazına kaydediyordu. Mayıs 2003 ile Ocak 2004 tarihleri arasında Big Louie, içlerinde hapishanedeki patronlarına hâlâ son derece sadık olan ve onu daha sonra mahvedecek olan bilgileri asla vermeyecek birkaç kıdemli Bonanno'nun bulunduğu adamın toplam kırk beş kasetini kaydetti. Big Louie iyi bir muhbirdi, onun son gerçek inananlardan biri olduğunu düşünmelerini

sağladı. "Joe sana inanıyor," demişti Tony Green. "Yüzde yüz onunla birlikte olduğunu biliyor. En önemlisi de bu. Artık güvenebileceği kimsesi kalmadı. Kimi var ki? Sen ve ben... birkaç adam daha, o kadar. Ve bana sana güvendiğini çünkü seni çok uzun zamandır tanıdığını söyledi. İşte her şey bununla ilgili Lou, seni burada istemesinin sebebi de bu." Louie onun gözlerinin içine bakabilmiş ve "Bunları söylediğini duymak beni çok mutlu etti," demişti.

FBI kasetleri kaydederken hiçbir iş Big Louie için zor değilmiş gibi görünmeye başladı. Bir seferinde FBI onu ve bir kadın gizli ajanı (kız arkadaşı rolü oynayan) Long Island'daki bir gece kulübüne göndererek Tony Green'i sözde çalıntı elmas ve altınlarla kandırmaya çalıştı. Daha da ileri giderek, üzerinde dinleme cihazıyla FBI'ın üç bin dolarlık haraç ödemesinden şüphelendiği tanınmış bir savunma avukatının ofisine gitti. Big Louie avukatı konuşturabilmek için ofisine dört kez gitti ancak avukat konuşmadı ve sonunda soruşturma düştü. Yine de bir değişiklik olmadı. Big Louie'nin kayıt kariyerinden emekli olmasıyla birlikte federallerin elinde Massino'ya karşı yeterli kanıt birikmişti. Coppa, Cantarella ve diğerlerinden aldıkları bilgilerle birlikte Bonanno'ların bir demetini daha toplamaya yeterli kanıtları vardı. Ocak 2004'te, Massino'nun tutuklanmasından bir yıl sonra, FBI içlerinde Tony Green ve temsili patron Joseph Cammarono'nun da bulunduğu sekiz adamı daha tutukladı. Suçlamalara on beş cinayet dahildi. Son tutuklamalarla birlikte FBI geride kalan Bonanno hiyerarşisini de dağıtmıştı. Görülen o ki, Aile bitmişti.

30 Temmuz 2004'te Massino, yedi cinayet de dahil olmak üzere, on bir suçtan hüküm giydi. (Yedi cinayetten üçü liderlerin ölümüydü. 1984'te cinayete teşebbüsten yargılanmasının aksine, bu kez gerçek cinayet suçlarıyla karşı karşıya kalmıştı. Ve bu kez bu suçlardan hüküm giymişti.) Jürinin kadın

başkanı yirmi üç sayfalık kararı okurken David Breitbart başını inanamaz bir şekilde salladı. Ancak Massino'nun bu gösterilere ayıracak vakti yoktu. Birkaç dakika sonra Yargıç Garaufis'in ofisinde içini dökerken, Breitbart mahkeme salonunun dışında hâlâ müvekkilinin masum olduğunu savunuyordu. Steve Dunley, Josephine ile röportaj yaptı ve özenle onun duygularını rapor etti. "Buranın Amerika Birleşik Devletleri olduğuna inanabiliyor musun?" demişti Dunley'e. "Sanki Sovyet Birliği gibi. O kürsüdeki iki hikâyeden hiçbiri birbirine uymadı. Kocam kimseye birilerinin canını yakmak için emir vermez."

* * *

Massino'nun suçlu bulunmasından iki ay sonra, Ajan Sallet ve McCaffrey Massino'nun canlarını yakmaktan beter ettiği bir grup adama ulaştı. Çok kısa bir süre sonra polis barikatlarıyla çevrilecek olan Ruby Caddesi, Queens Ozone Park'taki ıssız bir bölgeye gittiler. Televizyon ekipleri ve basın muhabirleri çalılıklardan tırmanarak neler döndüğünü görüntülemeye çalıştı. Uzaktan büyük bir makinenin sistemli bir şekilde çamurlu toprağı kazarak kepçelerle eski tuğlalar ve yapraklar çıkardığını görebiliyorlardı.

Yerel halk, muhabirleri arsanın kötü geçmişiyle ilgili bilgilendirdi. Bir kadın *New York Times'a* arsanın elli yıl boyunca çete mezarlığı olduğunu söylemişti. "Bir seferinde dili kesilmiş bir adam bulmuşlardı," demişti kadın. Şehir efsanesi tam olarak doğru değildi. O bölgede son olarak yirmi yıl önce bulunan ölü gangsterin dili hâlâ yerindeydi ve adı da Alphonse "Sonny Red" Indelicato'ydu. Ancak 1981 'de Red'in üç haftalık cesedini çıkardıklarında, New York Polis Departmanı bir şekilde arsanın tamamını taramayı atlamıştı. 2004'te dört

cesedin daha o arazide gömülü olduğu haberi geldi. Gazeteler cesetlerden birinin John Favara olduğunu söylemişlerdi. Favara, Howard Beach'li bir mobilya satıcısıydı ve 1980'de kaza ile John Gotti'nin on iki yaşındaki oğlunu ezip öldürmüştü. (Favara dört ay sonra ortadan kaybolmuş ve bir daha görülmemişti.) Mafya meraklıları; FBI ajanları ve Kanıt Toplama Ekibi bir kol saati, bir çift gözlük, bir baldır kemiği, bir çene kemiği parçası, kaburga kemiği ve kafatası kalıntıları çıkarırken günler boyunca nefeslerini tuttular. Altı hafta sonra ajan McCaffrey ve Sallet'in her zaman inandığı şeyi biz de öğrendik. DNA testleri cesetlerin Sonny Red'in kayıp takım üyeleri Dominick "Big Trin" Trinchera ve Philip "Phil Lucky" Giaccone'ye ait olduğunu kanıtladı.

Greg Andres için, Massino'nun davasında geçirdiği aylar hayatının en heyecanlı zamanlarıydı. Keskin yüz hatlarına sahip savcı Brooklyn'in aşağısındaki ofisinde kafası evraklara gömülmüş bir biçimde bol kahveli saatler geçirmişti. Kanıtları çete patronuna karşı en geniş şekilde kullanmalıydı. Sanki yıllarca planlar yapmış, mahkeme hareketleri hazırlamış ve Sal Vitale gibilerini sorguya çekmişti. Andres, Massino davasında yemek yedi, nefes aldı (zorla) ve ancak vücudu ağrımaya başlayınca uyudu. Otuz yedi yaşındaki ince yapılı adam, davanın bitmesini çok zor beklediğini ve sonunda "hayatlarımıza geri dönebiliriz," diye düşündüğünü söylemişti. Bu nedenle Joe Massino için verilen kararlar, kutlamadan çok rahatlamaya neden olmuştu. En azından Andres öyle olması gerektiğini düşünüyordu.

Ancak 2005'in başında insanlar iki düzgün giyimli korumanın Andres'in her hareketini bir gölge gibi takip ettiğini fark etmeye başladı. Mahkemeye çıkması gerektiğinde korumalar (bir tanesi bir seksen boylarında bir kadındı) onu takip eder

ve ona yakın otururdu. Savcı, kâğıt üzerinde korumaya ihtiyacı olacak bir tip değildi. Notre Dame'da boks yapmış, Batı Afrika'da Barış Gücü'ne gönüllü olarak katılmış ve iki sıtma nöbetini atlatmıştı. Ancak korumaların sebebi çok kısa bir süre sonra ortaya çıktı. Söylenenlere göre Andres'in hayatı tehlikedeydi. İddialara göre Bonanno Suç Ailesi tarafından ölümle tehdit ediliyordu. Aile hâlâ ölüm cezasıyla devam eden davadaki parlak genç savcıyı, patronlarını yok etmeden önce ortadan kaldırmak istiyordu. Ancak plan çoktan hazırlanmıştı. Devlet uyanda bulundu ve korumalar ortadan kayboldu. Peki bilginin kaynağı neresiydi? Cevap, Andres'in kendisine yardım etmesini bekleyebileceği en son adamdı. Andres'in parmaklıkların arkasına koyduğu adamdı. Söz konusu cinayeti intikam için işleyecek adam.

Joseph C. Massino.

Ocak 2005'te New York gazetelerine bir Mafya şehrinde bile daha önce hiç görülmemiş bir haber yayıldı. *New York Post* en renkli başlığıyla bağırıyordu, "Tüneğin Tepesindeki Çete Kanaryası". *Daily News* bu haberi daha duygusuz bir şekilde kullanmıştı, "Çete Patronu Bir Hain". Şehrin manşet yazarlarının üzerinde oynayacakları yeni bir sözcükleri vardı. New York suç tarihinde ilk kez bir çete patronu konuşuyordu. Son Mafya Babası artık hükümet için bir muhbir olarak çalışıyordu.

Hâlâ devam eden cinayet suçlamalarının -Gerlando "Kanadalı George" Sciascia'nın cinayeti- cezalarının azaltılmasına karşın, Joe Massino Andres'e karşı düzenlenecek olan infazla ilgili bilgi sağlamayı kabul etmişti. Massino teşkilata savcıya Aile'nin temsili patronu ve Andres'in ortadan kaldırılmasını öneren Vincent "Vinny Gorgeous" Basciano tarafından yaklaşılacaktı. Basciano o dönemde Kasım 2004 yılındaki çeşitli suçlardan dolayı hapisteydi. Basciano ve Massino Bro-

oklyn Federal Mahkeme Binası'nda aynı koridorlardan geçtiler ve Basciano Andres'i öldürmeyi teklif etti. 3 Ocak 2005'te iki adam yeniden buluşmadan önce Massino'ya bir kayıt cihazı yerleştirilmişti. Basciano bir Bonanno üyesinin sadece birkaç hafta önce öldürüldüğünü itiraf etti. Massino nedenini sorduğunda Basciano "Bu çocuğun herkes için iyi bir uyarı olacağını düşündüm," demişti. Dört gün sonra Massino başka bir kayıt daha yaptı. (Basciano daha sonra suçlu bulundu, Andres'i cinayete teşebbüs suçu henüz karara bağlanmadı. Ayrıca hâlâ Sciascia cinayetiyle ilgili suçlanıyor. Sciascia cinayetinde aynı zamanda Johnny Joe Spirito cinayete teşebbüsten hüküm giydi; Patty DeFilippo'ya karşı olan suçlamalar halen karara bağlanmadı. DeFilippo'nun Ocak 2006 yılında mahkemeye çıkması bekleniyor.)

Massino'nun kendi temsili patronunu ele verdiği ve bir savcının öldürülme planını açığa çıkardığı haberleri kanunun her iki tarafında da evrensel bir şok yaratmıştı. Yıllarca şiddetli bir biçimde *omertà* kavramını savunan adamın şimdi ona ihanet ettiğine inanmak imkânsızdı. Ancak en güvendiği liderlerinin ihanetlerinden sonra Massino'nun kendinden başkasına sadakati kalmamıştı. 1999 yılındaki Sciascia cinayetinden dolayı ölüm cezasıyla karşı karşıyaydı ve bir önceki davada suçlandığı her maddeden sonra gelecek davayı yenme olasılığı çok azdı. Bir nesilde idam edilen ilk Amerikalı gangster olma yolunda ilerliyordu. Bu nedenle bulabildiği tek çıkış yolunu tercih etti. Devlete Basciano'yu verdi ve onlara cesetlerin nerede gömülü olduklarını söyledi.

Brooklyn Federal Mahkeme Binası'nda, büyük suçluların karar anı geldiğinde basın camiası jürinin yerinde oturur. Basın, nereye oturursa otursun yargıcı geçer ve bu pratiklikten doğmuş bir gelenektir. Çünkü halk kürsüsü bu tip olaylar için

sınırlıdır ve muhabirlerin oturacağı bir yer yoktur. Joseph Massino'nun yedi cinayetten hüküm giyeceği gün jürinin yeri tamamen dolmuştu. Federal mahkeme yazarlarından şehrin büyük burunlu Mafya yazarlarına kadar herkes oradaydı. Muhabirler arasında Crazy Joe Gallo'dan John Gotti'ye kadar her büyük çete davasını takip etmiş kişiler vardı. Yazar Jimmy Breslin, emekli *Daily News* efsanesi Jerry Capeci ile New York'un radyo 1010 WINS'den gelen sesi Juliet Papa'nın arasında oturuyordu. Mahkeme salonunun ailenin üyeleri için ayrılmış ön sırasını rahatlıkla görebiliyorduk. Sadece Sciascia'nın karısı ve kızı ile birlikte Big Trin'in ailesi medyanın parlak ışıklarıyla karşılaşmaya cesaret edebilmişti.

Massino yan kapıdan içeri girdi, üzerinde davanın her günü giydiği aynı gri takım vardı. Her zamanki gibi kravat takmamıştı. Yeni avukatı Edward McDonald'ın yanında yerini aldı. Lufthansa hırsızlık davasında hükümet için savaşan ve daha da ileri giderek *Goodfellas* adlı filmde rolünü kendisi oynayan savcı, Massino'nun işbirliğinden sonra yargıç tarafından görünmez danışman görevine atanarak savunma avukatı olmuştu. Massino'nun işbirliği yaptığı gerçeği o kadar gizli tutuluyordu ki, Breitbart'ın davadaki asistanlarından biri olan gerçek avukatı Flora Edwards, basın haberi yayana kadar değiştirildiğinden bile haberdar değildi. Anlaşma, devletin Organize Suç Birimi için gerçekten büyük bir darbeydi. Massino savunma pazarlığında gelecekte görülecek birçok davada tanıklık yapmayı kabul etti ve ayrıntılı bilgileri New York yeraltı dünyasının düzinelerce üyesini yok edebilirdi.

Massino'nun engelleyemediği tek bir şey vardı. Sciascia'nın cinayetini alenen kabul etmesi gerekiyordu. Bu kesinlikle rahatsız bir şekilde yaptığı bir itiraftı. Dikkatli bir biçimde izleyicileriyle, özellikle de kurbanların aileleriyle göz göze gelmemeye çalıştı. Yargıç Garaufis geldi ve Greg Andres'in de

dahil olduğu savcı ve savunma taraflarını kürsüye çağırdı. Daha sonra Massino'dan itirafını yapmasını istedi. Neredeyse kelimeleri unutan Massino McDonald'a döndü ve fısıltılı bir sesle "Bonanno Ailesi'nin patronu olarak emirleri ben verdim," dedi. Tatmin olmayan Yargıç Garaufis netleştirmek için yeniden sordu. "Peki, bu emir neydi?"

"Kanadalı George'un öldürülmesi."

Massino iki ömür boyu ceza -son verdiği her yaşam için bir yarım hayat- aldı ve sekiz milyon dolarlık para cezasına çarptırıldı. O gün daha sonraki saatlerde, kocasının davası boyunca her gün sadık eşi oynayan ancak karar günü mahkemeye gelmeyen Josephine Massino tazminatı ödemek için sessizce mahkeme binasından içeri girdi. Devlet, Howard Beach'teki evin kalmasına izin veriyordu ancak geri kalan kanlı parayı devlete teslim etmesi gerekiyordu. O gün öğleden sonra Josephine 7.6 milyon dolar nakit para ve her biri bin dolar değerindeki 267 altın külçeyi resmen devretti.

Joseph Massino'nun New York şehri üzerindeki hükümdarlığı başladığı gibi sessiz bir biçimde son bulmuştu. Otuz yıldan uzun bir süre sonra, en az sekiz cinayet, sayısız şiddet olayı, acı ve kayıpla birlikte Son Mafya Babasının konuşma şansı olmuştu... ve ağzından sadece iki cümle dökülebilmişti. "Bonanno Ailesi'nin patronu olarak emri ben verdim... Kanadalı George'un öldürülme emrini." İşte hepsi buydu. Artık daha fazla gök gürültüsü, büyük gösteriler, şeref ve gizli topluluklarla ilgili konuşmalar yoktu. Ne bir özür, ne bir pişmanlık ne de öfke. Hiçbir şey.

Biz ne bekliyorduk? Neden Jimmy Breslin, ben ve bizimle birlikte oturan muhabirlerin tamamı kendini kandırılmış hissediyordu? İşte karşımızda ilk New York çete patronu açı-

ğa çıkmıştı ve kendisi için söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Yanlış giden neydi?

Geçmişe baktığımızda, cevap acı bir şekilde karşımızda duruyor. Bizim beklentimiz -ve arzumuz- Massino'nun kürsüdeki büyük anının tutku ve açıklamalarla dolu olacağı fantezisinden ibaretti. Yargıç Garaufis kapanış konuşmasında en iyisini yaptı. "Organize suç dünyasındaki aktiviteler, törenler ve şahıslar son otuz yıl içinde popüler basında derin bir biçimde abartılmıştır. Yine de bu dava, daha öncekilerde olduğu gibi, organize suçun gerçek doğasını tasvir etmiştir." Sonuç olarak, bu sadece vahşet ve açgözlülüktü ve Massino da sıradan bir adamdı.

Özellikle artık devlet Massino'yu eline geçirdiği için daha çok dava olacak ve daha çok gangster yakalanacak. Ancak sadece bu yeterli olmayacaktır. Sallet ve McCaffrey gibi çalışkan ajanlar Greg Andres gibi ve kendini bu işe adamış avukatlar bu işi devam ettirmek zorundalar. Büyük bir zafer kazandıkları kesin, ancak savaş henüz bitmedi. Ve bunun nedeni biraz da biziz. Hollywood'un şeker kaplı Mafya versiyonu gerçekliğin içine o kadar çok işlemiş ki, onu kötülememize rağmen sanki daha çok istiyoruz. Toplum olarak ondan etkileniyoruz. Ancak o gün Brooklyn mahkeme salonunda onun gerçek doğasını başını önüne eğmiş bir şekilde gördük. Son Mafya Babası artık sadece yorgun bir aşçıydı. Sadece zaman bir sonraki Son Mafya Babasının kim olacağını ve ona kimin ihanet edeceğini söyleyebilir.

Ailenin Montreal ekibinin başındaki Bonanno lideri Gerlando "Kanadalı George" Sciascia. Massino'nun emirleri doğrultusunda, 1999'da öldürülmüştü.

Sciascia bir restorandaki toplantıya gittikten sonra Bronx yolunda ölü olarak bulunmuştu. Sol gözünün olması gereken yerde bir kurşun deliği vardı.

Fotoğraflar aksi geçerli olmadığı sürece Savcılık Ofisi'nin izniyle yayımlanmıştır.

Massino yetmişlerde Little Italy'deyken. Kulüp o dönemde danışman olan Steve "Stevie Beef" Cannone tarafından işletiliyordu.

Joseph Massino genç bir adamken. Çete kariyerine bir kamyon gaspçısı olarak başladı. Yetmişlerde Queens'de aynı işi yapan John Gotti ile yakın iş arkadaşıydı.

Phillip "Rusty" Rastelli altmışların sonundan 1991'deki ölümüne kadar Bonanno Ailesi'nin patronuydu. Massino'yu yerine geçmesi için yetiştirdi.

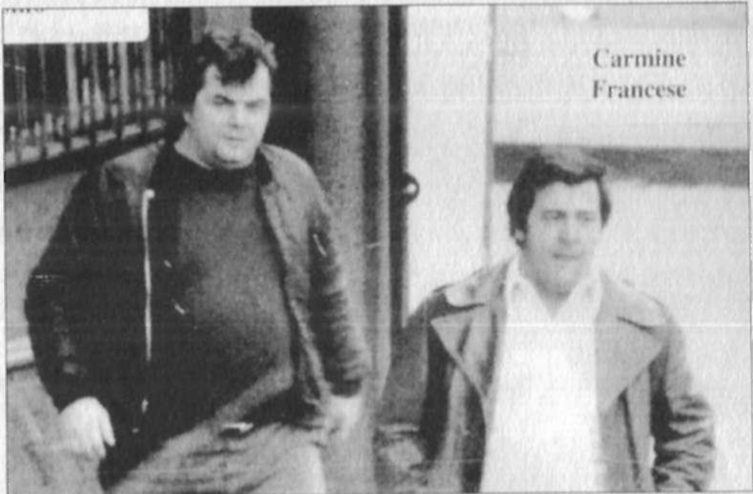

Salvatore "Good-Looking Sal" Vitale, Massino'nun kayınbiraderi, yardımcısı ve son olarak da, ispiyoncusu olmuştu.

Doksanların başında Massino beş yıllık hapis cezasını yatarken, Sal Vitale ve Massino'nun danışmanı Anthony Spero Aile'nin başındaydı.

Fotoğraflar aksi geçerli olmadığı sürece Savcılık Ofisi'nin izniyle yayımlanmıştır.

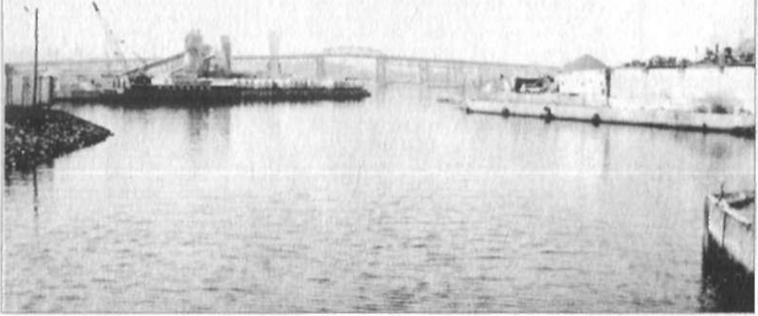

Yetmişlerde Massino ve Colombo gangsteri Carmine "Tutti" Francese.

Massino'nun yetmişlerde Caldwell Bulvarı, Maspeth, Queens'deki evi.
Fotoğraf: Simon Crittle.

Fotoğraflar aksi geçerli olmadığı sürece Savcılık Ofisi'nin izniyle yayımlanmıştır.

Massino yetmişlerde Newton Creek ve Brooklyn-Queens sınırının yanındaki sanayi bölgesindeki depolar çalıntı malları saklamak için kullandı. *Fotoğraf: Simon Crittle.*

J&S Cake'in bugünkü hali. Maspeth, Queens'in sosyal kulübü seksenlerin başında Massino'nun karargâhıydı ve kulübe bir kez FBI tarafından dinleme cihazı yerleştirilmişti. *Fotoğraf: Simon Crittle.*

Maspeth, Queens'deki bir yemek kamyoneti. Massino bir kamyon filosu yönetiyordu. Şoförler fabrikalarda ve kamyon duraklarında yasadışı sayılar alarak bahisler organize ediyordu. *Fotoğraf: Simon Crittle.*

Massino ve karısı Josephine. Massino yedi cinayetle suçlandıktan sonra Howard Beach, Queens'deki evlerine kapandı.

Massino'nun Howard Beach, Queens'deki evi.
Fotoğraf: Simon Crittle.

Duane "Goldie" Leisenheimer, yetmişlerde ve seksenlerde profesyonel bir araba hırsızı ve Massino'nun ekibinin anahtarlarından biriydi.

Bonanno lideri Dominick "Sonny Black" Napolitano. Black, daha sonra FBI ajanı Joseph Pistone ya da takma adıyla Donnie Brasco'nun Aile'nin içine girmesine neden olduğu için öldürülecekti.

Alphonse "Sonny Red" Indelicato ve oğlu Anthony "Bruno" Indelicato, 1981'de Long Island'da, Sonny Red, Massino'nun emirleri doğrultusunda vurulmadan birkaç hafta önce.

Sonny Red, Ozone Park Queens'deki ıssız bir bölgede ölü olarak bulunmuştu. Onun grubundan olan diğer iki liderin cesedi yaklaşık yirmi yıl sonra aynı bölgeden çıkarıldı.

Phil "Lucky" Giaccone bir zamanlar Massino'nun lideriydi ancak Sonny Red ile birlikte açılan kurşun yağmurunda öldü.

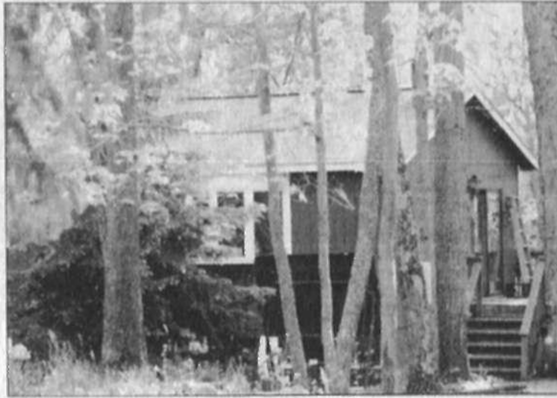
Sonny Red ile birlikte öldürülen Dominick "Big Trin" Trinchera. Massino 2004 yılında üçlü cinayetten suçlanmıştı.

Üç lider, bir zamanlar Sammy "The Bull" Gravano tarafından işletilen eski kulübün bulunduğu bu Brooklyn binasına götürülmüş ve alt katta öldürülmüştü. *Fotoğraf: Simon Crittle.*

James "Big Louie" Tartaglione, seksenlerde ve doksanlarda Massino'nun en güvendiği liderlerinden biriydi ancak daha sonra FBI için muhbirlik yaptı.

Goldie'nin ailesinin Poconos'taki, Massino'nun saklanmak için kullandığı ev. *Fotoğraf: Simon Crittle.*

Fotoğraflar aksi geçerli olmadığı sürece Savcılık Ofisi'nin izniyle yayımlanmıştır.

Genç Frank Lino (solda) ve Ronald "Monkey Man" Filocomo bir yemekte.

Brooklyn'li bir Bonanno olan Frank Lino pornografiden borsa sahtekârlığına kadar birçok işe bulaşmıştı. İşbirliği yaptıktan sonra cinayetleri itiraf etmişti.

Her ikisi de kıdemli çete üyeleri olan Frank Lino ve Gabe Infanti'nin yetmişlerdeki bir fotoğrafı. Infanti iki infazı berbat ettikten sonra Massino tarafından ortadan kaldırılmıştı.

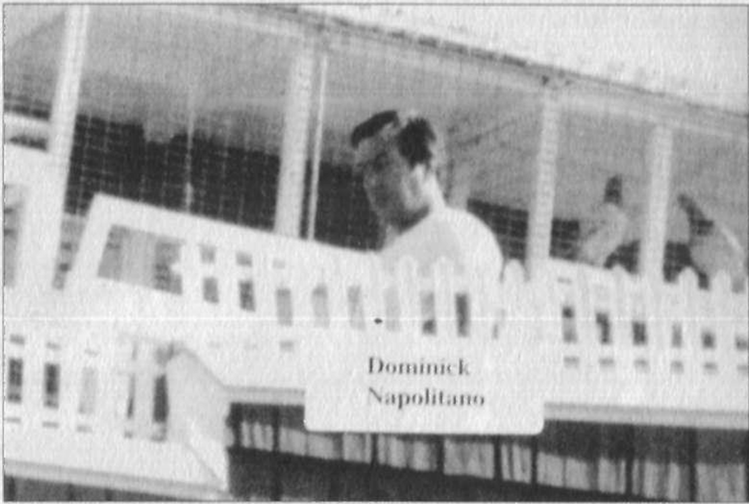

Florida, 1980'de Donnie Brasco olarak tanınan gizli ajan Joseph Pistone (solda) ve Sonny Black.

Pistone sokaklardan çekildikten sonra, FBI tarafından Sonny Black ve Bonanno'ların geri kalanına gösterilen fotoğraf. Ajan Joseph Pistone soldan ikinci.

Fotoğraflar aksi geçerli olmadığı sürece Savcılık Ofisi'nin izniyle yayımlanmıştır.

Sonny Black, Brasco ile ilgili gerçeği öğrenmesinden birkaç dakika sonra kulübünün çatısında ünlü yarışçı güvercinleriyle birlikte.

Sicilyalı Bonanno Cesare Bonventre (sağdan ikinci) ve Anthony Mira (sağdan üçüncü), yetmişlerde iş arkadaşlarıyla birlikte.

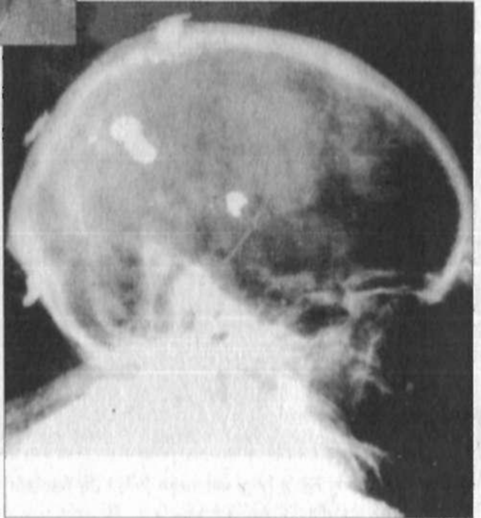
Fotoğraflar aksi geçerli olmadığı sürece Savcılık Ofisi'nin izniyle yayımlanmıştır.

Tonny Mirra'ya arabasında Bonanno kuzeni tarafından defalarca ateş edilmişti. Massino Sonny Black ile birlikte Donnie Brasco fiyaskosunda Mirra'yı suçlamıştı.

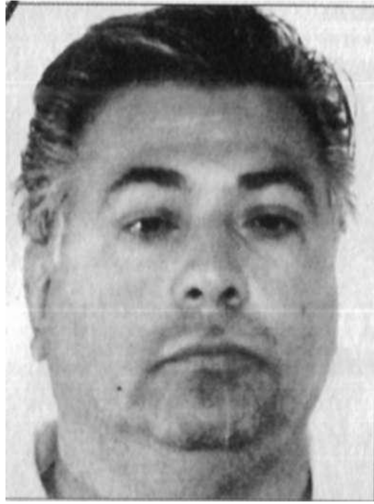

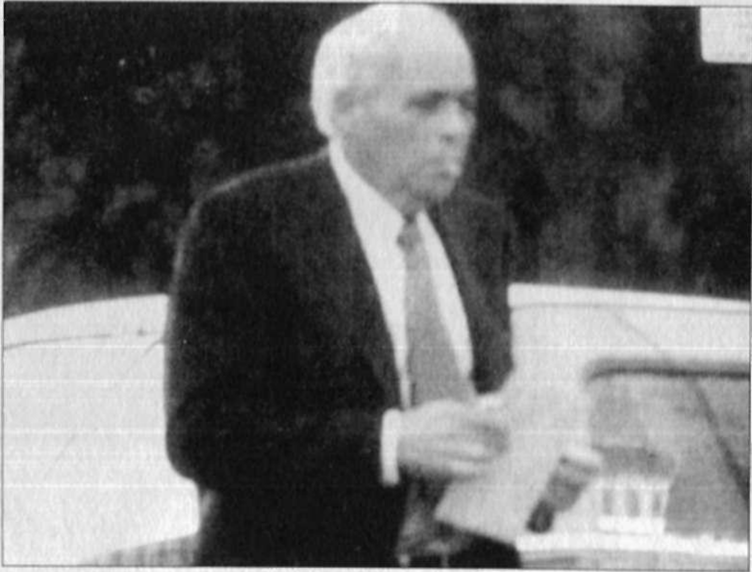
Sicilyalı Bonanno Cesare Bonventre'nin parçaları 1984'te Garfield, New Jersey'de varillerin içinde bulunmuştu. Cesare pahalı giysiler ve eroin satıcılığı ile ün yapmıştı.

Cesare Bonventre'nin kafatasındaki kurşunu gösteren bir röntgen filmi.

Bonanno lideri olan Richard Cantarella, otopark işinden milyonlarca dolar kazandı. Ortağı Barry Weinberg'in kayıt cihazı sayesinde yakalandı.

Barry Weinberg FBI'a bilgi vermeye 2001'de başladı. Massino'yu deviren davanın çok önemli kanıtlarını sağlamıştı.

Sal Vitale'nin tutuklandıktan sonraki fotoğrafı.

Massino'nun 2003 yılında tutuklandığı gün çekilen fotoğrafı. Beş Ailenin son patronu, kayınbiraderinin kendisini ele vermesiyle birlikte yedi cinayetle suçlanmıştı.

Fotoğraflar aksi geçerli olmadığı sürece Savcılık Ofisi'nin izniyle yayımlanmıştır.